

Dokument nr. 15:9

(2007–2008)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1469 - 1607

1. - 30. september 2008

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Dokument nr. 15:9

(2007-2008)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1469 - 1607

1. - 30. september 2008

Innhold

Spørsmål	Side
1469. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. saksbehandlingstiden hos NVE, besvart av olje- og energiministeren	11
1470. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. informasjons-overføring om elever fra grunnskole til videregående skole, besvart av kunnskapsministeren.....	12
1471. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. utredning av sykdommen ME, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	12
1472. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. fødestuen Lykkeliten på Rjukan, besvart av helse- og omsorgsministeren	14
1473. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. tiltak for å redusere flystøy, besvart av samferdselsministeren.....	15
1474. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. salderingspost i Helse Midt-Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	15
1475. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. boligpriser, besvart av finansministeren	16
1476. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. matebussopplegget, besvart av samferdselsministeren	17
1477. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. årsverk i eldresektoren, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	18
1478. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. tilleggspensjon, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	19
1479. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. regelverket til NAV, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	20
1480. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. undertegning av årsregnskap og årsberetning, besvart av finansministeren.....	21
1481. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. helseplager av elektromagnetisk stråling, besvart av helse- og omsorgsministeren	22
1482. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. insulinpumpe med måler, besvart av helse- og omsorgsministeren	23
1483. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. likebehandling av timetallet i utdanningssektoren, besvart av kunnskapsministeren.....	24
1484. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. full barnehagedekning i Stord, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	25

	Side
1485. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. økende bemanningen i Statens vegvesen, besvart av samferdselsministeren.....	26
1486. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. bedre togtilbud i Asker og Bærum ved hjelp av vendepunkt, besvart av samferdselsministeren.....	28
1487. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. bybanedriften i Bergen, besvart av samferdselsministeren.....	29
1488. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. dumpingsted for dårlige sparepærer, besvart av olje- og energiministeren.....	30
1489. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. gasskraftverk på Skogn, besvart av olje- og energiministeren.....	31
1490. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. implementering av ECE regulation 115 for LPG ettermontering i Norge, besvart av samferdselsministeren.....	32
1491. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. avgifter på omsorgs- og hjelpetjenester, besvart av finansministeren.....	34
1492. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. pirater i enkelte farvann, besvart av nærings- og handelsministeren	35
1493. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. lover, forskrifter og skjema, som berører landbruket, besvart av landbruks- og matministeren	36
1494. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. forvaltningsplan for Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	38
1495. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. ufullstendig rapport fra norske Økokrim, besvart av justisministeren.....	39
1496. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. Regjeringens kjøp av aksjer i StatoilHydro, besvart av olje- og energiministeren....	40
1497. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. revisjonsplikt for mindre selskaper, besvart av finansministeren.....	40
1498. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. skjemaveldet overfor næringslivet, besvart av nærings- og handelsministeren	41
1499. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. legemidlet Cymbalta, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	42
1500. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. samferdselsprosjekt i Bergensregionen, besvart av samferdselsministeren	43
1501. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. offentlige anskaffelser og anbudsforskriftene, besvart av helse- og omsorgsministeren	44
1502. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. norske fartsgrenser, besvart av samferdselsministeren.....	45
1503. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. rassikringsmidler til Oppdølstranda mellom Sunndalsøra og Ålvundeide i Møre og Romsdal, besvart av samferdselsministeren.....	46
1504. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. norske produsenter/eksportører av elektronikk, besvart av finansministeren	47
1505. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. nytt regelverk for utføre i utlandet, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	48

	Side
1506. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. lisensjakt for bjørn i Hedmark, besvart av miljø- og utviklingsministeren	48
1507. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. senteret for forsvarsveteraner på Bæreia, besvart av forsvarsministeren.....	49
1508. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. legemiddelbehandling til barn, besvart av helse- og omsorgsministeren	50
1509. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. korridorpasienter ved norske sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	51
1510. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. aksjeandelen i Statens Pensjonsfond, besvart av finansministeren	52
1511. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. frivillighetsregisteret, besvart av kultur- og kirkeministeren	55
1512. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. forbud mot kniver på fly, besvart av samferdselsministeren	56
1513. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. utdanningsbistanden, besvart av miljø- og utviklingsministeren	56
1514. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. kostnadsstruktur i kommunene, besvart av kommunal- og regionalministeren	58
1515. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. arv av aksjer, besvart av finansministeren	59
1516. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forenklet sikkerhetskontroll av flypassasjerer, besvart av samferdselsministeren.....	61
1517. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. RV 80 mellom Tverrlandet/Lødingen og Bodø, besvart av samferdselsministeren.....	61
1518. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. diskusjonen mellom StatoilHydro og lokale myndigheter, besvart av olje- og energiministeren.....	62
1519. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. arbeidsmiljøkonflikten i Enova, besvart av olje- og energiministeren	63
1520. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. Hydro Karmøy, besvart av nærings- og handelsministeren	63
1521. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim, vedr. komisk scenekunst, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	64
1522. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. bytte av tidsregningen "før og etter Kristus", besvart av kunnskapsministeren.....	65
1523. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. broene på Atlanterhavsvegen, besvart av samferdselsministeren	65
1524. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. ganebarn, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	66
1525. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. skattebegrensningsregelen i skatteloven, besvart av finansministeren	68
1526. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. nedgang i antall søkere til den samiske allmenn- og førskolelærerutdanningen, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	69
1527. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. handlingsplan om skipsvrak, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	70
1528. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. styringsrenten, besvart av finansministeren	71

	Side
1529. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. forsterhjem, besvart av barne- og likestillingsministeren	71
1530. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. TNF-hemmere i Helse Vest, besvart av helse- og omsorgsministeren	72
1531. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. minoritetsspråklige barn i barnehager, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	73
1532. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. fare for kreft knyttet til snusbruk, besvart av helse- og omsorgsministeren	74
1533. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. propaganda i Fatah-TV sitt barneprogram, besvart av utenriksministeren.....	75
1534. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. rabattordningen for utenlandsruter på de regionale flyplasser, besvart av samferdselsministeren.....	75
1535. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. nødnett, besvart av justisministeren	77
1536. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. den økonomiske situasjonen for personer som blir uføre kort tid etter fylte 26 år, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	77
1537. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. ubåtvraket U-864, besvart av fiskeri- og kystministeren.....	78
1538. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. situasjonen i bygge- markedet og konjunktursituasjonen, besvart av finansministeren	79
1539. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. plassering av tingretten for Sandefjord og Larvik, besvart av justisministeren.....	80
1540. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. rett til hjemtransport for funksjonshemmede barn, besvart av kunnskapsministeren.....	81
1541. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. situasjonen ved Telemark politikammers økoteam, besvart av justisministeren	82
1542. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. båtfører- sertifikat, besvart av nærings- og handelsministeren.....	83
1543. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. NAV, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	83
1544. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. behandlingstilbudet til pasienter med påvist amalgamforgiftning, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	84
1545. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. økonomiske problemer som følge av lang utredningstid, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	86
1546. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Small business act med tiltak for mindre bedrifter, besvart av nærings- og handelsministeren	87
1547. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Grunnloven § 107, besvart av landbruks- og matministeren	88
1548. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. indirekte energi- forbruk, besvart av samferdselsministeren	88
1549. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. flyforbindelse for Røst-befolkningen, besvart av samferdselsministeren.....	90
1550. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. skipsopphugging i Bangladesh, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	91

	Side
1551. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. trafikkstøy ved vei- og jernbanenettet, besvart av samferdselsministeren.....	92
1552. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. nedleggelsen av Hurum Paper Mill, besvart av nærings- og handelsministeren.....	93
1553. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. data som skal utleveres til amerikanske myndigheter, besvart av justisministeren	94
1554. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. barn og unge som får hjelp fra barnevernet, besvart av barne- og likestillingsministeren	94
1555. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. rovdyrgrjerder, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	95
1556. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. bestandsmålene for bjørn, besvart av miljø- og utviklingsministeren	96
1557. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. selskapet Lehmann Brothers, besvart av finansministeren.....	96
1558. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Vatsfjorden, besvart av miljø- og utviklingsministeren	98
1559. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Hurum Paper Mills, besvart av miljø- og utviklingsministeren	99
1560. Fra stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund, vedr. opptjening av foreldrepensjon, besvart av barne- og likestillingsministeren	100
1561. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. egenbetaling for parkering ved norske sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	101
1562. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. samdriftsbønder, besvart av landbruks- og matministeren	102
1563. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. unødvendige regler i matforvaltningen, besvart av landbruks- og matministeren.....	102
1564. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. Nikkino borerigg, besvart av samferdselsministeren	103
1565. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. samdriftsformen, besvart av landbruks- og matministeren	104
1566. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. EE-produkter, besvart av miljø- og utviklingsministeren	105
1567. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. tunnelprosjektet Hydra Landfast i Vest-Agder, besvart av samferdselsministeren	105
1568. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. sjøpattedyrpolitikk, besvart av fiskeri- og kystministeren	106
1569. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. skade på annen manns eiendom ved utleie, besvart av justisministeren	106
1570. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. billetterings-systemet i Oslo og Akershus, besvart av samferdselsministeren.....	107
1571. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. etterlatenskaper fra krigens dager i Finnmark, besvart av forsvarsministeren	108
1572. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. refusjon for denne pasientgruppen med SDB (Sleep Disordered Breathing), besvart av helse- og omsorgsministeren.....	108

	Side
1573. Fra stortingsrepresentant Svein Roald Hansen, vedr. saksbehandlingstid hos NAV, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	109
1574. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. reglene om immunitet i kartellsaker, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren	110
1575. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. driftsressursene for Romerike politidistrikt, besvart av justisministeren.....	111
1576. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. mobilsender på Girona, besvart av landbruks- og matministeren	113
1577. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. lavutslipps-varebiler, besvart av finansministeren.....	113
1578. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. destruering av gamle aviser ved Universitetet i Oslo, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	114
1579. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bemanningsbehov i flygerinformasjonstjenesten, besvart av samferdselsministeren.....	115
1580. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. norsk mat og drikke på ambassadene, besvart av utenriksministeren	116
1581. Fra stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg, vedr. markedsføring for vinprodusenter, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	117
1582. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. Kobbelvassdraget, besvart av olje- og energiministeren	118
1583. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. overformynderiet, besvart av justisministeren.....	119
1584. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. sikkerhet rundt fengsler, besvart av justisministeren	120
1585. Fra stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen, vedr. volden i Guatemala, besvart av utenriksministeren	121
1586. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. reguleringen av kongekrabbefisket i Finnmark, besvart av fiskeri- og kystministeren	122
1587. Fra stortingsrepresentant Per Ove Width, vedr. Hauk-klasse MTB-ene, besvart av forsvarsministeren.....	123
1588. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bevilgninger til kollektivtransport, besvart av samferdselsministeren	124
1589. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. sykehuset i Molde, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	125
1590. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. klimakvotelo, besvart av miljø- og utviklingsministeren.....	126
1591. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. miljødebatten om petroleumsnæringen, besvart av olje- og energiministeren	126
1592. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. forslag til forskrift om krav til kompetanse hos anleggs- og områdekonsesjonærer, besvart av olje- og energiministeren	127
1593. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. brudd på ventefristen hos NAV, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	128
1594. Fra stortingsrepresentant Jan Fredrik Vogt, vedr. fergekaia i Horten, besvart av samferdselsministeren	129
1595. Fra stortingsrepresentant Laila Dåvøy, vedr. autorisasjon som lege ved overgrep, besvart av helse- og omsorgsministeren	129

	Side
1596. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. gransking av konkurranseutsetting av ambulansetjeneste i Helse Midt-Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	131
1597. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. nye og forbedrede inntektsmuligheter for frivillige organisasjoner, besvart av kultur- og kirkeministeren	132
1598. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. deltakelse i regionale vegselskaper, besvart av finansministeren	132
1599. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. trygderettigheter for polske arbeidstakere i Norge, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	134
1600. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. politiet på Sunnmøre, besvart av justisministeren	135
1601. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. sperret adresse i folkeregisteret (kode 6), besvart av justisministeren	136
1602. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. fotråte-sykdommen på sau, besvart av landbruks- og matministeren.....	137
1603. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. dobbeltsporet jernbane mellom Oslo-Ski, besvart av samferdselsministeren	138
1604. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. forbud mot å be om bilde i jobbsøknader, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	139
1605. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. rusbehandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	139
1606. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. NAV, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	141
1607. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. villsvin, besvart av miljø- og utviklingsministeren	142

Dokument nr. 15:9

(2007–2008)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1469

Innlevert 1. september 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 16. september 2008 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Saksbehandlingstiden hos NVE har vært en utfordring for å få realisert mer fornybar energi. På tross av at NVE har fått økte bevilgninger til saksbehandling, har utbyggere av flere småkraftverk ventet lenge på svar på sine konsesjonssøknader. Undertegnede formoder at økt saksbehandlingskapasitet vil innebære kortere saksbehandlingstid.

Kan statsråden si noe om forventet saksbehandlingstid for småkraftverk i tiden fremover, og når prosjekt som Bruelva og Skårelva kan forvente svar?»

BEGRUNNELSE:

To konsesjonssøknader på småkraftverk, Bruelva og Skårelva i Vanylven kommune, ble sendt NVE i fjor sommer, men er foreløpig ikke behandlet. Byggherrene ønsker å komme i gang og landet roper etter mer fornybarenergi, allikevel ser lang saksbehandlingstid ut til å være det største hinderet for økt utbyggingstempo.

Svar:

Styrking og effektivisering av NVEs konsesjonsbehandling gjennom flere år har ført til at effektiv behandlingstid per sak er redusert. Dette har ført til at NVE årlig ferdigbehandler flere saker. Det ble for eksempel ferdigbehandlet 57 søknader i 2007 mot 16 i 2003. Jeg har grunn til å tro at denne trenden vil fortsette. Senest i RNB 2008 ble NVEs konsesjonsbehandlingskapasitet styrket med ti stillinger. Om nødvendig må vi også i tida framover vurdere om det skal foretas ytterligere styrking. Jeg vil også ha nevnt at det naturlig nok må ta noe tid fra saksbehandlingskapasiteten styrkes, til det gir full effekt med hensyn til antall ferdigbehandlede saker.

Jeg finner det ikke riktig å uttale meg om forventet saksbehandlingstid for enkeltsakene Bruelva og Skårelva. Det er fastsatt kriterier for prioritering av konsesjonssaker som NVE benytter, og det er mange faktorer som kan påvirke etatens prioritering og tidsbruk.

SPØRSMÅL NR. 1470**Innlevert 1. september 2008 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 10. september 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Kan kunnskapsministeren gjøre rede for hvilke begrensninger som finnes i forhold til slik informasjonsoverføring i dagens regelverk?»

BEGRUNNELSE:

I NIFU step-rapport nr 13/2008 Bortvalg og Kompetanse står følgende formulering å lese:

"Nå fins det begrensninger, både juridisk og rent praktisk og arbeidsmessig, på hvor mye informasjon som kan overføres. Vår vurdering er derfor at regelverket bør endres slik at mer informasjon kan overføres."

Informasjonen det er snakk om, er informasjon om elever, og overføringen er fra grunnskole til videregående skole.

Svar:

Innhenting og bruk av ulike opplysninger om elevene er en nødvendig forutsetning for at elevene skal motta den opplæring de har rett til etter opplæringsloven. Når elevene har fullført grunnskolen vil kommunen som skoleeier for grunnskolen derfor ofte besitte verdifull kunnskap om elevene og deres forutsetninger for å lære.

For å oppfylle elevenes rettigheter til videregående opplæring på en best mulig måte vil videregående skoler ha et behov for å få overført relevante opplysninger om elevenes grunnskoleopplæring. Enkelte av

disse opplysningene vil være taushetsbelagte personopplysninger. Overføring av slike opplysninger fra grunnskolen til videregående opplæring er ikke regulert i opplæringsloven. De alminnelige regler om forvaltningens taushetsplikt og behandling av personopplysninger kommer derfor til anvendelse. Jeg kan imidlertid ikke se at forvaltningsloven eller personopplysningsloven er til hinder for at opplysninger, som det er et reelt behov for å benytte i videregående opplæring for å oppfylle elevenes rettigheter og skoleeieres plikter etter opplæringsloven, kan overføres til fylkeskommunen som skoleeier.

Taushetsbelagte elevopplysninger som ikke er nødvendige og relevante for å oppfylle elevenes rettigheter og skoleeieres plikter etter opplæringsloven vil det ikke være anledning til å overføre. Kommunen som skoleeier må derfor foreta en konkret vurdering av opplysningenes relevans og nødvendighet for elevens videre opplæring.

Jeg mener det er viktig at informasjon som kan bidra til at elever får et bedre opplæringstilbud i videregående opplæring overføres fra grunnskolen. Blant annet vil informasjon om elevers karakterer og fravær kunne være nyttig i den videregående opplæringen. Tidligere har ikke opplysninger om elevers fravær blitt påført vitnemålet fra grunnskolen. For at kunnskap om elevers fravær skal kunne overføres, vil jeg sende på høring et forslag om at elevenes fravær på ungdomstrinnet påføres på vitnemålet.

SPØRSMÅL NR. 1471**Innlevert 2. september 2008 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 12. september 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til Aften Aften 28. august, hvor det kommer frem at en person har måttet leve på kredittlån som følge av lang ventetid på utredning av ME. Undertegnede har vært i kontakt med flere som har opplevd lignende situasjoner, der man havner

mellom samtlige offentlige ytelser som følge av lang utredningstid.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at personer som venter på utredning for sykdommen ME og andre diagnosegrupper, ikke får økonomiske problemer som følge av lang utredningstid?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede mener det er uakseptabelt at personer må gå til det skritt å låne penger som en følge av manglende kapasitet hos spesialister som utreder en sykdom. Det bes derfor om statsrådets redegjørelse knyttet til hva han vil gjøre for å sørge for at personer ikke kommer opp i slike situasjoner.

Svar:

I svaret mitt har jeg basert meg på informasjon fra Helse- og omsorgsdepartementet og Arbeids- og velferdsdirektoratet. Kronisk utmattelsessyndrom CFS/ME er en tilstand som det lenge har knyttet seg usikkerhet til både når det gjelder utredning og behandling. Fagmiljøene har gått i ulike retninger og det har manglet nasjonale retningslinjer. Imidlertid har det de siste årene vært samlet ny kunnskap både nasjonalt og internasjonalt om CFS/ME.

Nasjonale helsemyndigheter har det siste året arbeidet målrettet for å styrke sosial-, velferds- og helsetjenestetilbudet til pasientgruppen. Helsedirektoratet etablerte i oktober 2007, på oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet, Nasjonalt kompetansenettverk for CFS/ME. Nettverket ledes og koordineres av Helsedirektoratet. Det er bredt sammensatt av representanter for pasienter og pårørende, ledende fagpersoner og fagmiljøer, samt representanter fra Arbeids- og velferdsdirektoratet og Utdanningsdirektoratet.

Ved søknad om en rekke ytelser fra Arbeids- og velferdsetaten må søker legge ved medisinsk dokumentasjon. Kravet til dokumentasjon (og observasjonstid) vil være større i tilfeller av uklare lidelser, og enkelte har opplevd krav til utredning og diagnostikk i forbindelse med CFS/ME som problematisk. Videre har det vist seg at enkelte pasienter opplever det som vanskelig å få spesialisterklæring. Alle pasienter som har behov for utredning og behandling skal få dette uavhengig av diagnose. De som blir henvist til sykehus, har rett til å få sin helsetilstand vurdert på bakgrunn av henvisningen innen 30 virkedager. Dette innebærer imidlertid ikke at pasienten har rett til endelig diagnose eller time til undersøkelse i løpet av 30 virkedager. Pasienten har rett til å bli underrettet om resultatene av denne vurderingen.

I vår diskuterte Arbeids- og velferdsdirektoratet og Helsedirektoratet problemstillinger knyttet til CFS/ME. På bakgrunn av dette skal Arbeids- og velferdsetatens retningslinjer gjennomgås. Dette arbei-

det antas å være klart i løpet av høsten. Endringene vil innebære en mindre omfattende utredning enn det som har vært krevd til nå. Ettersom det de siste par år har foregått en betydelig kompetanseøkning blant norske leger innen dette området, vil en stor del av utredningen kunne utføres av fastlege som er spesialist i allmenntilmedisin. Behovet for ytterligere spesialistvurderinger vil avhenge av den enkelte pasients symptombylle. Spesialistvurdering vil først og fremst være av nytte for å utelukke annen alvorlig sykdom.

Hva gjelder spørsmålet om hvordan en sikrer at personer ikke får økonomiske problemer som følge av lang ventetid på utredning av CFS/ME, er det ulike inntektssikringsordninger som kan være aktuelle i en utredningsfase før en eventuell diagnostisering. Felles for alle ordningene er at etaten i samråd med brukeren må gjøre en avklaring av vedkommendes arbeidsevne, bl.a. ved å kartlegge brukerens muligheter og begrensninger i arbeidslivet.

Dersom mulig sykdom avdekkes på et tidlig stadium ved at personen blir syk i et arbeidsforhold, og legen erklærer vedkommende arbeidsufør, vil personen kunne ha rett til sykepenger samtidig som utredning igangsettes. De vanlige reglene må være oppfylt. Man vil i så fall kunne motta sykepenger i inntil 52 uker før eventuelle andre ytelser kan kreves. Videre vil man kunne ha rett til rehabiliteringspenger dersom arbeidsevnen anses å være nedsatt med minst halvparten. Utredning likestilles i slike tilfeller med aktiv behandling. Ved CFS/ME vil det ofte kunne ta en del tid før sykdommen er diagnostisert. Rehabiliteringspenger kan gis i denne utredningsperioden. Rehabiliteringspenger gis som hovedregel i 52 uker. Stønadsperioden kan i særlige tilfelle forlenges i ytterligere 52 uker etter unntaksregler fastsatt i forskrift. En slik unntakssituasjon omfatter ventetid på behandling hos spesialist, ved sykehus eller rehabiliteringsinstitusjon ved utredning bl.a. for CFS/ME.

I tilfeller der det er uklart hvilken arbeidsevne brukeren har, vil det også kunne være aktuelt å igangsette attføringstiltak som gir rett til attføringspenger. Når det gjelder uførepensjon, vil denne ytelsen først være aktuell dersom sykdommen er blitt diagnostisert ved at andre sykdommer er utelukket. Dersom en person ikke har inntektskilder eller rett til andre økonomiske ytelser fra Arbeids- og velferdsetaten, vil man i henhold til lov om sosiale tjenester kunne motta sosialhjelp i en overgangsperiode.

SPØRSMÅL NR. 1472**Innlevert 2. september 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 5. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Fødestuen Lykkeliten på Rjukan er i ferd med å bli lagt ned på permanent basis. I løpet av en stengt uke i sommer ble det foretatt fire fødsler på ett døgn på Lykkeliten. Jordmoren som var til stede under disse fødslene sto frem i media og sa at de fødende kvinnene hadde måttet starte fødselen under transport, dersom Lykkeliten ikke hadde blitt åpnet.

Vil statsråden på nytt vurdere det faglige aspektet knyttet til stenging, og dermed foreta en helhetlig gjennomgang knyttet til behovet for fødestuen Lykkeliten?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er bekymret for fødetilbudet i fremtiden, dersom avstandene frem til fødestuer/avdelinger blir så lang at et økt antall fødsler finner sted under transport. Denne typen fødsler utgjør en større risiko, skaper utrygghet for mor, samt muligheten for at kommende barnefamilier vegrer seg mot å bosette seg i strøk der det er langt til nærmeste fødetilbud.

Undertegnede ber derfor statsråden om å foreta en vurdering knyttet til den faglige forsvarlighet knyttet til nedleggelse av fødestuen Lykkeliten i Telemark.

Svar:

Styret ved Blefjell sykehus gjorde i styresak 4/2008 vedtak om å avvikle driften ved Lykkeliten fødestue. Lykkeliten er en jordmorstyrt fødestue ved Blefjell sykehus, avdeling Rjukan. Øvrige fødetilbud i distriktet er i Kongsberg, Drammen og Skien. Tall fra Medisinsk fødselsregister viser at det var 33 fødsler ved fødestua i 2007, eller om lag 30 pst av de fødende i distriktet.

Det er kvinner med lav risiko for komplikasjoner som kan føde ved en fødestue. Det er strenge seleksjonskriterier, og fødestua har bare kompetanse til å behandle fødende der det ikke forventes keisersnitt eller komplikasjoner under fødselen. Blefjell sykehus har inngått avtale med Tinn kommune om svangerskapsomsorg. Avtalen omfatter svangerskapskontroller, følgetjenester, hjemmebesøk etter fødsel og helsestasjonsoppgaver. Lykkeliten kan, med dagens kapasitet, ta i mot minst 100 fødsler årlig. 70 pst. av

de fødende reiser til andre fødesteder, enten fordi de ikke oppfyller seleksjonskriteriene, eller fordi de velger og ikke føde på Lykkeliten. Kvinner med forventede kompliserte fødsler reiser allerede i dag til andre fødesteder.

Helse Sør-Øst RHF har ansvar for å sørge for et forsvarlig fødetilbud for kvinner på Rjukan. Kommunene har ansvar for jordmortjeneste og svangerskapskontroller. Kontinuitet i fødselsomsorgen krever samhandling mellom kommunene og spesialisthelse-tjenesten. Dette må ivaretas også i framtiden, uavhengig av hvor kvinnene fra Tinn og omkringliggende kommuner føder. Dette var bakgrunnen for at min forgjenger, statsråd Sylvia Brustad, tok initiativ til et samhandlingsprosjekt. Målet med samhandlingsprosjektet er å sikre et fortsatt helhetlig og desentralisert tilbud for kvinnene i regionen. Ikke minst er spørsmål om følgetjenesten sentralt i denne sammenhengen.

På møtet om prosjektet 14. august deltok Tinn, Tokke og Vinje kommuner, Helse Sør-Øst RHF, Blefjell sykehus HF og Jordmorforeningen. Det ble der diskutert mulighetene for å etablere et "Kjent jordmor/Moderne distriktjordmorprosjekt etter modell fra Danmark. Modellen er slik at jordmødre står for alle tilbud til kvinnen både hva gjelder svangerskapsomsorg, fødselsomsorg (ved at jordmor følger kvinnen inn på fødeavdelingen og tar i mot barnet der) og barselomsorg. En problemstilling som ble tatt opp, og som prosjektet skal vurdere, er behovet for et føderom hvor fødende som ikke rekker fram til fødeavdelingen kan forløses. Dette for å unngå fødsler under transport. Det var også enighet på møtet om at et slikt prosjekt passer godt for jordmødre med erfaring fra Lykkeliten fødestue, da disse allerede i dag arbeider helhetlig (dekker hele forløpet). På denne måten kan det sikres et helhetlig tilbud for kvinner i hele distriktet, ikke bare de kvinnene som tidligere har født ved Lykkeliten.

Jeg har stor tiltro til at Blefjell sykehus HF og de aktuelle kommunene skal få til en god samhandling om tilbudet til gravide og fødende. Målet for samhandlingsprosjektet er å sørge for å utvikle jordmortjenesten og god fødselsomsorg i distrikter med lange avstander.

SPØRSMÅL NR. 1473**Innlevert 2. september 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 10. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Jeg viser til svar på mitt spørsmål nr. 948 2007-2008 datert 14.4.2008.

Kan statsråden opplyse hvordan Avinor har fulgt opp de omtalte tiltak for å redusere flystøy for naboer til flyplassen generelt og i området over Milde og Herøy spesielt, og hvordan Avinor videre vil arbeide med flystøyreducerende tiltak?»

Svar:

I mitt svar på spørsmål nr. 948 2007-2008 datert 21. april 2008 orienterte jeg blant annet om hvilke tiltak Avinor ville gjøre gjeldende for flyginger sør for Bergen lufthavn, Flesland. Avinor har opplyst at disse tiltakene er gjennomført.

I tillegg har Avinor opplyst at Bergen lufthavn, i samarbeid med helikopteroperatørene og kommunene vest for lufthavnen (Fjell, Sund og Øygarden), har innført endringer i prosedyrene for inn- og utflyging for trafikken fra Nordsjøen. Avinor har opplyst at økt overflygingshøyde og redusert flygehastighet over bebodde områder har bidratt til redusert flystøy.

Avinor sørger for oppdatert flystøykartlegging etter regler gitt av Miljøverndepartementet. Dette omfatter først og fremst flystøysonekart, som skal være til støtte for kommuneplaner etter plan- og bygningsloven. Støysonebelagt område deles inn i rød og

gul sone, og Miljøverndepartementets retningslinje for behandling av støy i arealplanlegging (T-1442) gir veiledning for anbefalt arealbruk i støysonene. I den røde sonen er hovedregelen at støyfølsom bebyggelse skal unngås, mens den gule sonen er en vurderingssone hvor ny bebyggelse kan oppføres dersom det kan dokumenteres at avbøtende tiltak gir tilfredsstillende støyforhold. I retningslinjene punkt 2.1 står det videre:

”For øvrige områder(hvit sone), vil det normalt ikke være behov for å ta spesielt hensyn til støy fra støykildene beskrevet i kapittel 1.2 i byggesaker, og det kreves normalt ikke særlige tiltak for å tilfredsstille lydkrav i teknisk forskrift.”

Avinor opplyser at områdene Milde og Herøy ligger utenfor gjeldende støysoner for Bergen lufthavn, Flesland. Oppdatert flystøysonekart for Bergen lufthavn ble publisert i november 2007 og gjelder for perioden 2006-2016.

Avinor har også opplyst at det koordinert med oppdatert flystøykartlegging gjennomføres undersøkelser for å sikre at forurensningsforskriftens krav til maksimum innendørs flystøybelastning i helårsboliger, barnehager, utdannings- og helseinstitusjoner ikke overskrider tiltaksgrensen på 42 dBA gjennomsnittsnivå over døgnet. Ved overskridelser bekoster Avinor nødvendige lydisolerende bygningstiltak.

SPØRSMÅL NR. 1474**Innlevert 2. september 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 5. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å forhindre at pasienter i Nord-Trøndelag og Møre og Romsdal blir salderingspost i Helse Midt-Norge?»

BEGRUNNELSE:

Styret i Helse Midt-Norge vedtok 27.08.08 å omfordele inntekter mellom helseforetakene i regionen med virkning fra neste år. Med utgangspunkt i årets

inntektsramme skal 40 mill. kr omfordeles fra Helse Nord-Trøndelag, Helse Sunnmøre, Helse Nordmøre og Romsdal til St. Olavs Hospital.

Dette rammer befolkningen både i Møre og Romsdal og i Nord-Trøndelag, som allerede opplever at helseforetakene i disse områdene har betydelige utfordringer. For pasienter i disse områdene er det avgjørende å ha gode sykehusstilbud lokalt, slik at de har god tilgang til nødvendige helsetjenester. Det oppleves som urimelig at pasienter i Nord-Trønde-

lag, Møre og Romsdal må være salderingspost for å rette opp underskudd ved St. Olavs Hospital.

Svar:

Helse Midt-Norge har vedtatt å endre fordelingen av inntekter mellom sine helseforetak i 2009.

Styret vedtok i styremøte 27.08.08 følgende prinsipper for inntektsfordelingen for 2009:

- Et prinsipp om at foretakene i Helse Midt-Norge kan ha ulike effektiviseringskrav
- Et prinsipp om at foretakene kan ha ulike resultatkrav ut fra en forutsetning om minimum balanse for Helse Midt-Norge RHF
- Et prinsipp om at det kan foretas inntektsomfordeling mellom HF-ene
- Et prinsipp om at det kan foretas aktivitetsomfordeling mellom HF-ene

Det regionale helseforetaket har et helhetlig ansvar for spesialisthelsetjenesten i sin region som også omfatter å fordele de årlige bevilgede rammer til hel-

seforetakene i regionen. Inntektsfordeling skal sørge for at helseregionens befolkning gis tilgang til nødvendige helsetjenester på en måte som gjør at en samlet sett ikke bruker mer penger enn det som bevilges av Stortinget. Helse Midt-Norge RHF har i arbeidet med ny inntektsfordeling vurdert hvor kostnadseffektive de enkelte helseforetakene er, og har tatt hensyn til dette i forslag til ny fordeling. Dette innebærer en omfordeling der de som er vurdert å ha størst potensial for forbedringer får noe strammere krav enn de andre helseforetakene i 2009. Slik jeg oppfatter det er forslaget til inntektsfordeling foreløpig, og Helse Midt-Norge RHF vil komme tilbake til dette når budsjettforslaget for 2009 er lagt frem. Det er også planer om å ta med endringer i pasientstrømmene i det endelige forslaget. Jeg har tillit til at Helse Midt-Norge RHF finner frem til en hensiktsmessig inntektsfordeling for regionen som gir god ressursutnyttelse. Jeg ser positivt på at det regionale helseforetaket arbeider aktivt med å videreutvikle tjenestetilbudet og utarbeide budsjettene på en måte som gir økonomisk balanse i 2009.

SPØRSMÅL NR. 1475

Innlevert 2. september 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 11. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Jeg viser til mitt Dokument 15 spørsmål nr. 1421, datert 15.08.2008, besvart av finansministeren 27.08.2008. Jeg kan ikke se at spørsmålet er tilfredsstillende besvart. Jeg forutsetter at Finansdepartementet har tilstrekkelig kompetanse til å foreta den beregningen jeg ber om, og vilje til å utføre de etterspurte beregninger.

Jeg stiller derfor spørsmålet igjen: Hvor mye ville det påvirket KPI i dag dersom boligpriser var integrert i KPI, vektlagt 80 til 20?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge SSB utgjør leieprisen 15,1 pst. av konsumprisindeksen (KPI). Ved en 80 til 20 fordeling med samme vektning i KPI ville leiepriser utgjøre 3 pst. av KPI, mens prisstigning i eiendomsmarkedet ville utgjøre 12 pst. Jeg håper Finansdepartementet er i stand til å finne ut av endringen i eiendoms-/boligmarkedet. Finansdepartementet kan ta de forutsetninger departementet finner passende.

En omlegging fra husleieprisutvikling til eienomsprisutvikling er blitt ytterligere relevant etter sjeføkonom Steinar Juel i Nordea sine uttalelser om at sentralbanksjef Gjedrem og Norges Bank må ta en del av skylden for tilstanden i boligmarkedet ettersom det ble tatt for hardt i da styringsrenten ble senket til 1,75 pst. Han uttaler blant annet:

"Det er liten tvil om at den sterke gjeldsveksten, veksten i boligbyggingen og fallet i spareraten ble utløst av at Norges Bank senket styringsrenten til 1,75 prosent."

Svar:

Konsumprisindeksen ble opprinnelig utviklet som levekostnadsmål, men spiller i dag også en viktig rolle som indikator for den generelle prisutviklingen. Konsumprisindeksen brukes også som grunnlag for prisregulering av mange økonomiske avtaler, dels av langsiktig karakter.

Boliger har lang levetid, og det er kostnadene ved å frambringe den løpende tjenestestrømmen fra den

eksisterende boligmassen som inngår i konsumprisindeksen. I departementets brev av 27. august heter det bl.a.:

"Det er gjerne to alternative hovedprinsipper som benyttes for å fange opp husholdningenes bokostnader i konsumprisindeksen. Det ene prinsippet baserer seg på hva det koster å bruke boligen i en gitt periode. Ved denne metoden legger man enten til grunn leien på tilsvarende boliger (husleieekvivalens) eller en beregning av summen av rentekostnader, vedlikeholdskostnader m.m. knyttet til å eie boliger. I Norge brukes husleieekvivalensmetoden. Det andre prinsippet tar utgangspunkt i hva det koster å anskaffe nye boliger, eksklusiv tomt. Det er dette prinsippet som benyttes i Australia og New Zealand [...]"

Finansdepartementet har ikke utredet konsekvenser av å gå fra én målemetode til en annen.

I departementets svar på tilsvarende spørsmål av

19. april 2006 og 18. september 2007 ble det vist til at en innenfor det statistikkfaglige samarbeidet i Eurostat vurderer hvordan bolig skal ivaretas i den harmoniserte konsumprisindeksen. At dette arbeidet strekker noe ut i tid kan være en indikasjon på at problemstillingen er kompleks.

I departementets svar av 27. august 2008 ble det bl.a. vist til at det er Statistisk sentralbyrå (SSB) som er ansvarlig for løpende produksjon og videreutvikling av konsumprisindeksen i Norge. SSB er således også ansvarlig for de metodevalgene som ligger til grunn for indeksen, herunder hvordan kostnader knyttet til boliger skal inngå. Departementet har ikke vurdert det som aktuelt å be SSB om å beregne konsekvensene for konsumprisindeksen dersom man skulle legge andre metoder til grunn enn de som benyttes i dag.

SPØRSMÅL NR. 1476

Innlevert 3. september 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 15. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Jeg viser til spørsmål nr. 1078 (2006-2007) der statsråden avslutter svaret slik:

"Jeg forventer derfor at kommunen og fylkeskommunen arbeider for å få til så gode løsninger for et matebussopplegg som overhodet mulig innenfor de økonomiske rammene som stilles til disposisjon for kollektivtransporten i Bergen. Stortinget vil bli holdt løpende orientert om saken."

Hvordan har statsråden fulgt denne saken i forhold til Hordaland fylkeskommune og i forhold til Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Jeg gjentar følgende fra begrunnelsen for spørsmål nr. 1078 (2006-2007):

"Det såkalte høyfrekvente matebussopplegget forelå ikke ferdig utviklet verken investerings- eller driftsmessig da Stortinget behandlet saken. Statsråden har selv gjennom svar til transportkomiteen pekt på at et høyfrekvent matebussopplegg er en viktig forutsetning for det prosjektet Stortinget har vedtatt.

Av disse grunner er det åpenbart nødvendig med nye kostnads- og konseptstyring fra sentrale samferdselsmyndigheter. Jeg forventer at statsråden følger dette prosjektet nøye og med god rapportering til Stortinget."

Jeg viser til hele svaret på spørsmål nr. 1078 der siste avsnitt innledes slik:

"Jeg forutsetter at fylkeskommunen er innforstått med at driftsansvaret for Bybanen også innbefatter etableringen av et høyfrekvent matebussopplegg, og at dette følges opp i samsvar med de forutsetningene som ligger til grunn i St.prp. nr. 75 (2004-2005)."

Bygging av Bybanen i Bergen pågår for fullt. Jeg går ut fra at arbeidet med fremtidig matebuss-system også pågår for fullt; helst slik at avklarende arbeid med transporttilbud og finansiering foreligger avklart.

Svar:

Det er, som forutsatt, satt i gang et omfattende arbeid med å detaljere den framtidige rutestrukturen i Bergen. Hovedgrepene er nedfelt i dokumentet "Kollektivtransporten i Bergensområdet" som ble behandlet og vedtatt i de fylkeskommunale organer våren 2008. Det arbeides nå videre med en analyse av bussenes linjestruktur i Bergen. Dette inkluderer også lokallinjene som vil omfatte de fleste matebussene til bybanen.

Hordaland fylkeskommune har bestemt at drift av matebussene skal settes ut på anbud. I anbudsut-

lysningen vil det bli lagt til grunn bruttokontrakter som gir offentlig innkjøper god kontroll og innflytelse på utføringen av busstjenestene. Det fylkeskommunale selskapet Skyss skal i fremtiden ha ansvar for både innkjøp av buss- og bybanetjenester. Dette er svært viktig i forhold til å ivareta samspill og nødvendig samordning mellom de ulike driftsartene.

Hordaland fylkeskommune opplyser om at det arbeides med følgende hovedprinsipper for utviklingen av ny rutestruktur:

- Buss og bane blir tett integrert med flere knutepunkter langs traseen. Dette øker antall reisemuligheter internt i og på tvers av bydelene.
- En del av bussene som kjører til Nesttun gjøres om til tverrgående linjer som skal binde sammen de ytre bydelene. Dette som svar på økende etterspørsel etter reiser mellom bydelene utenom sentrum.

- I forbindelse med omfattende boligbygging i Fana bydel må busstilbudet økes flere steder.
- På fellesstrekninger inn mot Nesttun er det planlagt at de ulike busslinjene skal føre til at kollektivtilbudet blir mest mulig effektivt.
- Når anbudet iverksettes vil alle busser være tilpasset universell utforming. Dette vil gi gode omstigningsforhold mellom buss og bane, og betydelig bedre enn dagens omstigningssystem.

Dette viser at mine forventninger om at kommunen og fylkeskommunen arbeider for å få til så gode løsninger for et matebussopplegg som overhodet mulig, ser ut til å bli oppfylt. Så lenge arbeidet med å utvikle et matebussopplegg går som planlagt har jeg ikke funnet det hensiktsmessig å orientere Stortinget om saken. Jeg tar sikte på å orientere Stortinget om saken når fylkeskommunen har ferdig et mer detaljert opplegg for et matebussystem til Bybanen.

SPØRSMÅL NR. 1477

Innlevert 3. september 2008 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 15. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hansen

Spørsmål:

«Ulike datakilder viser ulik utvikling i antall nye årsverk i kommunale pleie- og omsorgstjenester. Alle kildene viser imidlertid en vekst som er om lag på linje med den årlige veksten som har vært i sektoren siden 1995. Mange av disse årsverkene går imidlertid til yngre mennesker med behov for pleie- og omsorgstjenester.

Hvor mange nye årsverk er det reelt sett blitt i eldresektoren ut fra nivået i 2004?»

BEGRUNNELSE:

I Kommuneproposisjonen for 2009 sies det:

"Regjeringen har et mål om å øke bemanningen i de kommunale omsorgstjenestene ut fra nivået i 2004 med 10 000 nye årsverk innen utgangen av 2009."

Om lag 75 % av de som mottar pleie- og omsorgstjenester er eldre, en betydelig andel er med andre ord yngre mennesker som har behov for pleie- og omsorgstjenester. Tall fra IPLOS-registeret viser dessuten at de yngre hjemmetjenestemottakerne får

flere tjenester enn de eldre. De yngste aldersgruppene blir i gjennomsnitt tildelt mer hjelp på alle nivå for bistandsbehov.

Svar:

Omsorgstjenesten yter tjenester til både yngre og eldre brukere, og tjenesten er ofte organisert slik at det samme personellet yter tjenester til både yngre og eldre. Dette bidrar til en mest mulig optimal bruk av kommunens ressurser, men gjør det vanskelig å isolere hvor mange årsverk som brukes til henholdsvis yngre og eldre brukere. Imidlertid vil vi i framtiden kunne benytte IPLOS til å følge tildelingen av tjenester til grupper av tjenestemottakere fordelt på alder.

Når det gjelder den årlige veksten i antall årsverk viser tall fra Statistisk sentralbyrå at pleie- og omsorgstjenesten er økt med omlag 11 000 årsverk de siste to årene. Dette betyr at utviklingen de to siste årene er betydelig sterkere enn den gjennomsnittlige veksten i perioden 1995 til 2004. Fra 2004 til 2005 viser SSB sine oversikter en negativ utvikling i antall årsverk.

SPØRSMÅL NR. 1478**Innlevert 3. september 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim****Besvart 16. september 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Vil statsråden medvirke til den nødvendige regelendring, slik at personer som har tilleggspensjon som ung ufør kan flytte til utlandet uten å miste trygdeytelsen?»

BEGRUNNELSE:

Stavanger Aftenblad kunne lørdag 30. august i år fortelle om ei 55 år gammel kvinne fra Stavanger som måtte forlate sitt hjem i Spania og flytte til Norge fordi hun med tilleggspensjon som ung ufør ikke hadde lov til å bo i utlandet.

Kvinnen fikk uførepensjon 18 år gammel, da en ryggoperasjon slo feil. I 2005 solgte hun huset i Stavanger og flyttet til Spania av helsemessige grunner.

Hun ble senere gjort oppmerksom på at hun med tilleggspensjon som ung ufør ikke kunne flytte til utlandet på permanent basis. Nå er hun derfor tilbake i Stavanger og huset i Spania er lagt ut for salg.

Det framstår som åpenbart urimelig at personer med tilleggspensjon som ung ufør ikke kan flytte utenlands i motsetning til alderspensjonister eller personer med vanlig uføretrygd.

Frykten for såkalte uføreflyktninger og faren for spekulasjon i reglene brukes som begrunnelse for forskjellsbehandlingen. Det må være mulig å foreta en regelendring som ikke gir utilsiktede utslag, men som retter opp den åpenbare urimelighet som rammet kvinnen fra Stavanger. En alternativ er å ha krav om tidsperiode fra det gis tilleggspensjon som ung ufør til den trygdede kan flytte utenlands.

Svar:

For ordens skyld nevner jeg innledningsvis at unge uføre har den samme muligheten til å flytte utenlands og få med seg trygdeytelser som personer som er blitt uføre etter fylte 26 år. Flytting til utlandet betyr imidlertid at retten til å motta den garanterte tilleggspensjonen som ung ufør bortfaller. Flytting vil derfor ofte innebære at ytelsen regnes om til en vanlig minstepensjon. Det er særfordelen som bortfaller. Den garanterte tilleggspensjonen ble innført for å

gjøre det enklere for denne gruppen å klare seg økonomisk i Norge. Den er nært knyttet til Norge og norske forhold, og jeg kan ikke se at det kan betraktes som åpenbart urimelig at ytelsen faller bort ved emigrasjon. Det er imidlertid innlysende at det ville ha vært en klar fordel å få ytelsen med seg, og bortfallet kan nok oppleves som bittert for dem som rammes av det.

Etter EØS-avtalen har Norge fått gjennomslag for at den garanterte tilleggspensjonen ikke skal kunne utbetales utenlands, heller ikke i EØS-området. Dette sier for så vidt en del om hvordan ytelsen vurderes internasjonalt. Norge ser ut til å være alene om å gi slike særfordeler til denne gruppen.

Reglene i dag tar sikte på å styrke rettighetene for dem som faktisk oppholder seg her. Det er etablert en lettere adgang til uførepensjon for unge uføre enn for andre grupper. Pensjon vil kunne tilstås selv om den uføre har liten eller ingen tilknytning til Norge, men vil bli utbetalt bare så lenge vedkommende faktisk er bosatt her. Å åpne for eksport uten samtidig å gjøre noe med reglene om tilgang til ytelsen, vil derfor åpne for utilsiktet utnyttning av ordningen. Ved å komme til Norge og oppholde seg her et par år, ville man kunne sikre seg livsvarig underhold også etter flytting.

Det er viktig å ha klart for seg at EØS-avtalen, og for så vidt også trygdeavtalene med andre land, innebærer at mulighetene for særløsninger og differensiert behandling er innskrenket. I begrunnelsen for det skriftlige spørsmålet antydes at man eventuelt kan motvirke spekulasjon ved å kreve at de unge uføre skal bli boende i Norge en viss tid etter tilståelsen av ytelsen. Jeg kan se mange problemer knyttet til dette. En slik regel ville ventelig møte samme kritikk som dagens eksportforbud, og det er tvilsomt om den ville kunne opprettholdes innenfor EØS-området, sett i forhold til kravet om likestilling av EØS-landenes territorier.

Spørsmålet om endringer vil for øvrig bli vurdert nærmere i tilknytning til behandlingen av innstillingen fra Uførepensjonsutvalget.

SPØRSMÅL NR. 1479**Innlevert 4. september 2008 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 12. september 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Er arbeids- og inkluderingsministeren enig i NAV-direktørens beskrivelse av det regelverket som NAV har å forholde seg til, og dersom statsråden er enig i at det er nødvendig å gå igjennom og forenkle regelverket som NAV har å forholde seg til, vil han da starte et slikt arbeid, og i tilfelle når vil et slikt arbeid starte?»

BEGRUNNELSE:

På NRK radios morgennyheter den 3. september d.å. ble NAV-direktør Tore Saglie konfrontert med at NAV ikke gir rask og god nok hjelp til de som oppsøker NAV-kontorene. Direktør Tore Saglie erkjente problemer i organisasjonen, men mente at de jobbet målbevisst og at han var sikker på at NAV-organisasjonen skulle klare å bli en effektiv organisasjon etter hvert. Av de problemer/utfordringer som organisasjonen sto overfor var blant annet økt kompetanse hos saksbehandlere, ikke minst sett i lys av at disse måtte forholde seg til et meget komplisert og detaljert regelverk. I den anledning uttalte direktør Saglie at han kunne ønske seg et enklere og mindre detaljert regelverk, men at det var det politikerne og i siste instans Stortinget som måtte ta stilling til nødvendigheten av dette. Direktør Saglies ønske om et nytt og enklere regelverk kan kun oppfattes som om at dagens regelverk er til hinder for en rask og effektiv saksbehandling, og at et enklere og mer fleksibelt regelverk ville gi raskere og bedre saksbehandling til brukernes beste.

Svar:

NAV-reformen er en omfattende reform som inneholder både endringer i organisasjonsstruktur, bl.a. gjennom etablering av NAV-kontor som skal dekke alle landets kommuner, utvikling av ny kompetanse, samt utvikling og tilrettelegging av nye virkemidler. Blant formålene med NAV-reformen er en

helhetlig og effektiv arbeids- og velferdsforvaltning. Reformen skal videre legge til rette for utvikling av et mer helhetlig tjenestetilbud, der arbeidsrettede tiltak og tjenester til den enkelte bruker kan vurderes samlet. Det arbeides derfor målrettet for et enklere regelverk, blant annet slik det ble skissert i St.meld. nr. 9 (2006-2007) Arbeid, velferd og inkludering. Arbeidet er innrettet slik at en mindre andel av etatens oppmerksomhet og ressurser skal måtte benyttes på ordinær søknadsbehandling mv. og at en større andel skal kunne brukes til individuell oppfølging av brukerne.

Nytt kvalifiseringsprogram ble innført med virkning fra 1. november 2007. Departementet vil videre om kort tid fremme en lovproposisjon for Stortinget med forslag om at dagens rehabiliteringspenger, atferdingspenger og tidsbegrenset uførestønad erstattes av en ny tidsbegrenset folketrygdytelse (arbeidsavklaringspenger), og at det skal tas i bruk systematiske arbeidsevnevurderinger som redskap og metode for å avklare brukernes behov for arbeidsrettet bistand. Dette vil redusere tid brukt på søknadsbehandling og frigjøre tid til nødvendig oppfølging av brukerne.

I meldingen ble det også skissert et enklere regelverk for arbeidsmarkedstiltakene. Arbeids- og inkluderingsdepartementet har nå på høring forslag til forenklinger av dette regelverket. Departementet foreslår bl.a. å slå sammen likeartede tiltak og fjerne tiltak som brukes lite. Færre, mer robuste og klart definerede arbeidsmarkedstiltak vil redusere arbeidet med å administrere disse virkemidlene, frigjøre tid til nødvendig oppfølging av brukerne og gjøre det enklere for saksbehandlere å finne fram til egnede tiltak.

Samlet sett er departementet godt i gang med arbeidet med å forenkle dagens regelverk i Arbeids- og velferdsetaten. Etter hvert vil dette gjøre det lettere for saksbehandlerne ved NAV-kontorene å avklare brukernes behov for bistand, samt tilby tiltak og virkemidler som er tilpasset individuelle behov.

SPØRSMÅL NR. 1480**Innlevert 4. september 2008 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 11. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for om det er et krav til at Brønnøysundregisteret skal kontrollere at regnskap som sendes inn til Brønnøysundregisteret er korrekt undertegnet, og hva er statsrådets vurdering av hvorvidt Brønnøysundregisteret bør føre slik kontroll?»

BEGRUNNELSE:

Regnskapsloven § 3-5 om Undertegning av årsregnskap og årsberetningen sier:

"For regnskapspliktige som har styre, skal årsregnskapet og årsberetningen underskrives av samtlige styremedlemmer. For regnskapspliktige som har daglig leder, skal også daglig leder underskrive. For regnskapspliktige som verken har styre eller daglig leder, skal deltakerne eller medlemmene underskrive.

Har en som skal underskrive innvendinger mot årsregnskapet eller årsberetningen, skal vedkommende underskrive med påtegnet forbehold og gi nærmere redegjørelse i årsberetningen."

I Ot.prp.nr. 42 (1997-1998) Om lov om årsregnskap m.v. sies det i kapittel 12.5.5:

"Undertegning av årsregnskapet og årsberetningen innebærer en bekreftelse av at vedkommende står inne for innholdet, eventuelt med de forbehold som uttrykkelig er ført inn i årsberetningen. En slik bekreftelse vil kunne ha tyding bl.a. ved spørsmål om erstatnings- eller straffansvar for opplysninger gitt i årsregnskapet og årsberetningen."

Undertegning tjener dermed regnskapsbrukernes, blant annet kreditorenes, behov.

Undertegning bidrar presumptivt også til å gjøre det litt vanskeligere å utøve økonomisk kriminalitet.

Kapital har avdekket at Brønnøysundregisteret ikke kontrollerer at regnskap som sendes inn til Brønnøysundregisteret er korrekt undertegnet.

Svar:

Brønnøysundregistrene foretar kun en begrenset kontroll av de dokumenter som sendes inn til Regnskapsregisteret, såkalt formalkontroll. Kontrollen omfatter i det vesentlige følgende trinn:

1. Ved innsending på papir: At skjemaet "Vedlegg til årsregnskap" er vedlagt, fylt ut for rett enhet og år og signert av en representant for enheten.

Elektronisk innsending via AltInn krever tilsvarende registrering av en representant for en-

ten og utfylling av informasjon som i skjemaet "Vedlegg til årsregnskap".

2. At innsendt årsregnskap inneholder resultatregnskap, balanse og noter og at det gjelder for rett enhet og år.
3. At årsregnskapet inneholder kontantstrømoppstilling og konsernregnskap dersom enheten plikter å utarbeide det.
4. At årsberetningen er vedlagt, og at den gjelder for rett enhet og år.
5. At revisjonsberetning er vedlagt dersom enheten har revisjonsplikt, og at den gjelder for rett enhet og år.

Revisjon og krav til behandling av regnskapet i foretakets organer bidrar til kontroll med at lovens krav om at årsregnskap og årsberetning skal være undertegnet av alle styremedlemmer og daglig leder blir oppfylt. Slik systemet fungerer i dag, kreves det ikke at det eksemplaret av årsregnskapet og årsberetningen som sendes inn til Regnskapsregisteret er de originale undertegnede dokumentene eller fotokopier av disse. Regnskapsdokumenter som er sendt inn elektronisk via AltInn vil f.eks. normalt ikke være de som er undertegnet. Det vil imidlertid være brudd på regnskapsloven om innholdet av de innsendte dokumentene skulle avvike fra de undertegnede dokumentene.

Det kan være en risiko ved dagens system at det sendes inn falske regnskapsdokumenter som utad framstår som godkjent og undertegnet av styret, behandlet i foretakets selskapsorganer og revidert av revisor. Det er vanskelig å vurdere den reelle faren for dette og for at uriktig informasjon i slike regnskapsdokumenter blir misbrukt til å forlede regnskapsbrukere. Styremedlemmene og revisor har selv en klar interesse av at regnskapsopplysninger som er tilgjengelig i Regnskapsregisteret er identisk med det vedkommende har undertegnet eller revidert. En enkel sjekk fra noen av disse vil avsløre om det er sendt inn falske regnskapsdokumenter, noe som i seg selv reduserer risikoen for uriktig innrapportering.

Det er lagt stor vekt på å legge til rette for effektiv elektronisk innsending av årsregnskap og årsberetning via AltInn. Direkte innsending fra de rapporteringspliktiges elektroniske systemer vil ikke kunne videreføres dersom en skulle kreve at selve det underskrevne årsregnskapet skulle sendes inn til Regnskapsregisteret. Det er ikke klare indikasjoner for at kostnadene ved sikker kontroll av undertegningen av

regnskapsdokumenter i Brønnøysundregistrene kan forsvares med den nytten et slikt tiltak kunne ha.

Jeg vil likevel be Brønnøysundregistrene vurdere mulige tiltak som kan gi økt sikkerhet for at det er samsvar mellom de innsendte og undertegnede regnskapsdokumentene, forutsatt at slike tiltak kan gjennomføres uten å påføre de regnskapspliktige kostna-

der av betydning og uten vesentlig økt ressursinnsats ved Brønnøysundregistrene. Jeg er, ut fra den informasjonen jeg sitter på i dag, skeptisk til tiltak som vil begrense muligheten til effektiv elektronisk innsending eller som på annen måte vil medføre store kostnader for de regnskapspliktige.

SPØRSMÅL NR. 1481

Innlevert 4. september 2008 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 12. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«I løpet av det siste året er temaet elektromagnetisk stråling blitt omtalt i aviser, magasiner og TV. Flere enkeltpersoner har stått fram og fortalt om sine helseplager.

Kan statsråden forsikre at Statens strålevern har den nødvendige kompetansen innen dette feltet, og kan statsråden videre forsikre at den forskning og kunnskap vi i dag har er tilstrekkelig i forhold til de enkeltmennesker som har stått fram og fortalt om sine helseplager knyttet til elektromagnetisk stråling?»

BEGRUNNELSE:

I løpet av det siste året er temaet elektromagnetisk stråling blitt omtalt i aviser, magasiner og TV. Flere enkeltpersoner har stått fram og fortalt om sine helseplager i møte med mobiltelefonantenner, trådløse nettverk, og andre innretninger som skaper høyfrekvente felt. I slike tilfeller blir Statens strålevern bedt om å uttale seg. Så langt har de påpekt at dagens kunnskapsstatus tilsier at det ikke foreligger helsefare forbundet med slike elektromagnetiske felt, og at det kun er noen få enkeltstudier som har gitt interessante resultater. Det vises i så henseende til en kronikk i Aftenposten den 19. april d.å.

Ifølge Miljøvernforbundet hevdes det at det finnes mer enn to tusen vitenskapelige rapporter som påpeker at det er, eller kan være, en sammenheng mellom utbygging av trådløse nett og enkelte folks helsetilstand.

Ut fra undertegnedes kjennskap og kunnskap til saksfeltet er det foreløpig forsket lite på helseskader av trådløse nett, og da spesielt når det gjelder eksponering over lang tid.

Svar:

Den siste tiden er det fremkommet mange uttalelser fra folk som hevder at de blir syke av elektromagnetiske felt. Det er ikke tvil om at denne gruppen har sine sykdommer og plager, og helsemyndighetene tar dem på alvor.

Jeg kan forsikre at Statens strålevern har den nødvendige kompetansen innenfor dette fagfeltet. Helsemyndighetene er kjent med at mange mennesker med el-overfølsomhet opplever lite forståelse i helsetjenesten for helseplagene sine og de opplevde årsaksammenhengene til helseplagene. Denne opplevelsen deler mennesker med el-overfølsomhet med flere andre pasientgrupper med lidelser uten kjent årsak.

Helsedirektoratet har nå startet et arbeid med en generell veiledning til helsetjenesten om hvordan tjenesten skal møte og utrede pasienter med denne type helsehistorier. Som del av dette arbeidet skal Helsedirektoratet arrangere et seminar 26. september 2008, hvor bl.a. Foreningen for de el-overfølsomme (FELO) er invitert.

Man kan ikke utelukke at det finnes noen som reagerer på elektromagnetiske felt, men det er ikke påvist noen sammenheng som forklarer en slik årsaksmekanisme. Det er fortsatt en liten usikkerhet fordi man foreløpig ikke har nok forskningsresultater og fordi forskningsmetodene har svakheter. Derfor kan man ikke trekke en endelig konklusjon, men basert på den forskningen som i dag foreligger, er usikkerheten å anse som liten.

Jeg har fått opplyst at det ikke er riktig at det er mer enn 2000 artikler som påpeker en slik sammenheng. Det vises her til at BioInitiative-rapporten har gjennomgått 2000 artikler som omfatter høy- og lavfrekvente felt, og trekker sin konklusjon om at det ikke er nok dokumentasjon til å avvise en mulig risi-

ko og at enkelte studier indikerer ulike risiki. En del av forskningen det her vises til, er imidlertid basert på eksponering for sterke felt som ligger over grenseverdiene. Verdens helseorganisasjon, Statens strålevern og andre leser de samme artiklene og trekker en annen konklusjon.

Forskerne bak BioInitiative-rapporten anbefaler at det settes en lavere grenseverdi basert på en "føre

var"-tenkning. Statens strålevern anbefaler også en "føre var"-tenkning, men setter ikke nye grenseverdier for dette, og anbefaler i stedet at all eksponering holdes så lav som praktisk mulig. Det innebærer at selv om nivåene allerede er svært lave, skal man redusere dem ytterligere, dersom det kan gjøres ved enkle tiltak. Det kan gi en enda lavere eksponering enn en strengere tallfestet grenseverdi kan gi.

SPØRSMÅL NR. 1482

Innlevert 4. september 2008 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 12. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«En gutt på 24 år, som er hardt rammet av diabetes, ble like før jul 2007 opplyst av Ahus at han skulle få blodsuktermåleren paradign 722. Den 12. og 31. januar d.å. skrev hans mor til Ahus og etterlyste måleren, på vegne av sin sønn. Den 3. juli d.å. hadde de ennå ikke mottatt noe svar fra Ahus på de brev som var sendt til sykehus i anledning saken.

Vil statsråden ta de nødvendige initiativ overfor landets helseforetak, slik at pasienter kan sikres å motta skriftlig svar i henhold til forvaltningslovens bestemmelser?»

BEGRUNNELSE:

En gutt (24 år) fra Akershus har i lengre tid vært hardt rammet av diabetes. Like før jul i 2007 opplyste Ahus gutten om at han skulle få blodsuktermåleren paradign 722 "over nyttår". Altså var det da god grunn til å anta at han skulle få den omsøkte måleren i løpet av første halvdel av januar 2008.

Den 12. og 31. januar d.å. tok guttens mor initiativ og skrev brev på vegne av sin sønn til Ahus hvor hun etterlyste måleren. Den 3. juli 2008 hadde ennå ikke pasienten fått noe svar tilbake.

I forvaltningsloven § 11a (saksbehandlingstid, foreløpig svar) tredje ledd heter det:

"I saker som gjelder enkeltvedtak, skal det gis svar etter annet ledd dersom en henvendelse ikke kan besvares i løpet av en måned etter at den er mottatt".

Det at det nå har gått over et halvt år, uten at pasienten har fått svar kan ikke jeg tolke som noe annet enn et klart brudd av forvaltningsloven § 11 a.

Det vil alltid være viktig at brukerne av offentlige tjenester gis tilstrekkelig informasjon og svar på sine

henvendelser innen rimelig tid. Noe annet kan fort medføre at brukerne opplever unødvendig frustrasjon og usikkerhet, samt at det vil være en stor fare for at de mister tilliten til velferdssystemet.

Det er derfor etter undertegnedes mening helt avgjørende at de nedfelte svarfrister blir overholdt.

Svar:

Ved tildeling av behandlingshjelpemidler gjelder forvaltningsloven.

Etter forvaltningsloven § 11a er hovedregelen at forvaltningsorganet skal forberede og avgjøre saken uten ugrunnet opphold. Dersom det vil ta uforholdsmessig lang tid før henvendelsen kan besvares, skal det snarest mulig gis et foreløpig svar hvor det redegjøres for grunnen til at henvendelsen ikke kan behandles tidligere, og om det er mulig skal det oppgis når svar kan ventes. I saker som gjelder enkeltvedtak, skal det gis foreløpig svar dersom henvendelsen ikke kan besvares i løpet av en måned etter at den er mottatt. Tildeling og avslag på søknad om behandlingshjelpemidler er å anse som et enkeltvedtak etter forvaltningsloven. Dette innebærer at ved søknad om behandlingshjelpemiddel som ikke kan avgjøres innen en måned, skal helseforetaket sende ut et foreløpig svar.

Jeg forutsetter at helseforetakene er kjent med og følger de lover og regler som gjelder, også forvaltningsloven. Med utgangspunkt i den konkrete saken mener jeg det kan være grunn til at departementet presiserer overfor helseforetakene hvordan saksbehandlingen skal skje. Jeg vil sørge for at departementet i eget brev klargjør saksbehandlingsreglene overfor helseforetakene.

SPØRSMÅL NR. 1483**Innlevert 4. september 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 12. september 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Nasjonale tilsyn har avdekket "svak tradisjon i utdanningssektoren for å forholde seg til regelverket". Aftenposten viser den 4.9. til at fylkeskommunene "gir blaffen" i å oppfylle timetallet og tilsynet har avslørt at "ingen av fylkeskommunene oppfyller lovens krav til forsvarlig system til minste årstimetall". Dette er alvorlige forhold og er brudd på opplæringsloven.

Hva har statsråden helt konkret gjort for å sikre at elevene får det tilbudet de skal ha?»

BEGRUNNELSE:

Det er et sterkt ønske blant nordmenn at den offentlige skole skal være god. Den nyter også sterk tillit hos mange og de fleste tar det for gitt at den offentlige skolen forholder seg til norsk lov. Denne tilliten er viktig å beholde og videreutvikle. Da tåler man ikke at loven brytes og at det er "svak tradisjon i utdanningssystemet for å forholde seg til regelverket". Det undergraver den offentlige skoles troverdighet over tid og må tas på alvor.

Svar:

På grunnopplæringsens område har det blitt gjennomført nasjonale tilsyn siden 2006. Tilsynet er et av flere virkemiddel for å oppnå statlig styring på et område med lovfestede rettigheter og plikter på den ene siden, og en høy grad av kommunalt og fylkeskommunalt selvstyre på den annen. For å få høy kvalitet på grunnopplæringen er det en forutsetning at landets skoleeiere følger lovverket, og det statlige tilsynet er et konkret tiltak i arbeidet for å sikre dette.

Jeg vil understreke at manglende oppfølging av regelverket fra landets skoleeiere er uakseptabelt, og jeg forutsetter at landets skoleeiere retter opp alle lovbrudd avdekket ved både det nasjonale tilsynet med spesialundervisningsreglene og kravet til forsvarlig system, og tilsynet med årstimetall i videregående opplæring. Samtidig er det viktig å presisere at resultatene bekrefter den manglende oppfølgingen av regelverket hos landets skoleeiere som var en del av bakgrunnen for at jeg la fram St.meld. nr. 31 (2007-2008) Kvalitet i skolen som skal behandles i Stortinget denne høsten. Flere tiltak som omtales i meldingen, har som siktemål å sikre at landets elever får det tilbudet de skal ha, og jeg vil her trekke fram sentrale tiltak som foreslås.

Tiltak varslet i St.meld. nr. 31 (2007-2008) Kvalitet i skolen

Krav til årlig tilstandsrapport

Det er kommunestyret og fylkestinget som er ansvarlig for opplæringen som gis etter opplæringsloven. På bakgrunn av resultatene fra det nasjonale tilsynet kan det synes som dette nivået i for liten grad involveres i arbeidet med kvaliteten i opplæringen. Jeg har derfor varslet at jeg vil sende et forslag til endring av opplæringsloven § 13-10 som pålegger kommuner og fylkeskommuner å utarbeide en årlig rapport om tilstanden i skolen på høring. På den ene siden vil en slik plikt presisere kravet til gjennomføring av en intern evaluering av tilstanden innenfor grunnopplæringen, og på den annen side kan en slik rapport danne utgangspunkt for politisk behandling i kommunestyret og fylkestinget.

Følge opp skolelederutdanningen

Mange steder har skoleeiere bygget ned den skolefaglige kompetansen i administrasjonen. Dette gjør det vanskelig med tilstrekkelig oppfølging, og fører til et svakt støtteapparat rundt ledelsen på skolene. Det er skoleeier selv som avgjør organisering og graden av delegering, men jeg mener at det er behov for en nasjonal, helhetlig og systematisk tilnærming til hva slags kompetanse en skoleleder bør ha. I stortingsmeldingen legger jeg derfor fram forslag om opprettelse av skolelederutdanning for nytilsatte rektorer og andre rektorer som mangler slik utdanning. Ved at departementet regulerer innholdet i denne skolelederutdanningen vil sentrale myndigheter tydeliggjøre forventningene til kompetansen hos landets rektorer, noe som blant annet vil gi økt kunnskap om regelverket, forbedre oppfølging av regelverket og sikre en høy kvalitet på opplæringen den enkelte får.

Etablere veiledningskorps som skal bidra til at skoler/skoleeiere med spesielle utfordringer kan utvikle seg

Forutsetningen for å drive godt utviklingsarbeid og følge rammene regelverket setter, er kunnskap og kompetanse. I meldingen varsler jeg et styrket arbeid rettet mot skoler som trenger veiledning, blant annet gjennom etablering av et veiledningskorps. Slik veiledning kan selvsagt komme i gang etter skoleeiers initiativ, men jeg mener at det i en del tilfeller er behov for at sentrale myndigheter tar direkte kontakt

med skoleeiere i etterkant av det statlige tilsynet, med tilbud om veiledning bl.a. på områder det er avdekket lovbrudd. I meldingen har jeg derfor varslet dette tiltaket, som resultatene fra årets nasjonale tilsyn understreker et behov for.

Videreføre og forbedre det nasjonale tilsynet

Resultatene fra det statlige tilsynet dokumenterer at det også fremover vil være behov for en statlig instans som underlegger skoleeiere for tilsyn og kontroll. Det samme er konklusjonen i Riksrevisjonens undersøkelse av grunnskolen fra 2006. I dag er det fylkesmennene som er delegert oppgaven med å gjennomføre det nasjonale tilsynet. Riksrevisjonens undersøkelse av fylkesmannsembetenes måloppnåelse og effektivitet viser at tilsynskapasiteten hos embetene ikke samsvarer med tilsynsbehovet i sektoren. Dette tilsier en forbedring i tilsynskapasiteten til fylkesmennene, noe jeg har varslet i St.meld. nr. 31 (2007-2008). Også Utdanningsdirektoratets rolle i det statlige tilsynet er det etter min mening viktig og nødvendig å utvikle videre til et enda bedre nasjonalt tilsyn.

Andre aktuelle tiltak

Resultatene fra årets tilsyn krever igangsatt flere umiddelbare tiltak. Enkelte er allerede gjennomført, andre vil jeg sette i verk i løpet av kort tid.

Umiddelbare samtaler med representanter for landets skoleeiere

Allerede kort etter offentliggjøring av resultatene fra de to nasjonale tilsynene i 2008 ble det avholdt møte mellom Utdanningsdirektoratet og KS med sik-

te på økt etterlevelse av regelverket. Også fylkesutdanningsjefene, representanter for privatskolene og sentrale organisasjoner vil bli trukket med i tilsvarende drøftinger. I møtene vil det være viktig å klargjøre årsakene til manglende overholdelse av regelverket og drøfte aktuelle oppfølgingstiltak.

Fylkesvise konferanser i regi Utdanningsdirektoratet og fylkesmennene

Brukervennlig informasjon om regelverket er viktig for å få til bedre etterlevelse av lovverket på grunnopplæringens område. Jeg vurderer å igangsette fylkesvise konferanser med fokus på sentralt regelverk. Resultatene fra det nasjonale tilsynet tilsier et særlig fokus på lovbestemmelsene som setter krav til skoleeier om å ha et forsvarlig system for å sikre at kravene i opplæringsloven og forskriftene til loven blir fulgt, men også andre sentrale rettighetsbestemmelser bør det etter min mening vurderes å veilede om på slike fylkesvise konferanser. Reglene om spesialundervisning og reglene om et minste årstimetall er for eksempel aktuelle.

Avslutningsvis vil jeg understreke at de nevnte tiltakene samlet etter min vurdering vil bidra til å sikre at elevene får det tilbudet de har krav på. Det er viktig at kommunesektorens selvstendige ansvar for å overholde lovverket ikke undermineres. Det systematiske tilsynet har imidlertid avdekket svakheter ved kommunesektorens ivaretagelse av ansvaret innenfor grunnopplæringen som krever et sterkere statlig engasjement. I tillegg til de tiltakene som det er redegjort for over, vil jeg i tiden fremover følge nøye med på hvordan skoleeierne ivaretar ansvaret de er gitt i lovverket.

SPØRSMÅL NR. 1484

Innlevert 4. september 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 22. september 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Regjeringen hevder i mange saker at den ikke skal trenere barnehageutbyggingen i Norge.

Men hvorfor skjer dette i Stord kommune med sen saksbehandling hos fylkesmannen, og hva vil statsministeren gjøre for at det kan bli fortgang i denne saken, slik at Stord kommune kan nå statens mål om full barnehagedekning?»

BEGRUNNELSE:

Trygge Barnehager har i samarbeid med lokal utbygger startet arbeidet med å etablere en privat 4-ådelingsbarnehage med plass til 70 barn og 16 årsverk. Reguleringsplanen ble godkjent i Stord kommunestyre 7. februar 2008. I ettertid kom det inn en klage på reguleringsplanen, som ble avvist av forvaltningsstyret i Stord kommune 10. april. Klagen ble deretter

oversendt Fylkesmannen i Hordaland som har journalført klagen 14. april 2008. Siden det har ingenting skjedd.

Ingenting er gjort hos Fylkesmannen. Det er ikke blitt oppnevnt saksbehandler engang. På spørsmål fra Trygge Barnehager kunne Fylkesmannen heller ikke anslå når de i det hele tatt kunne se på saken. Det ble opplyst at hos Fylkesmannen i Hordaland så ble alle klagesaker lagt i et skap, og at innimellom ble saker hentet av saksbehandlere i dette skapet. På spørsmål fra Trygge Barnehager på hvorfor ikke denne saken ble prioritert, ble det opplyst at det ikke er vanlig praksis hos Fylkesmannen i Hordaland. Det ble ellers opplyst at klagen ville minimum ta syv måneder.

Svar:

Representant Øyvind Halleraker stiller spørsmål om hva statsministeren vil gjøre for at det kan bli fortgang i en klagesak over en reguleringsplan for barnehageutbygging på Stord.

Reguleringsplan for Einarisdalen i Sagvåg ble stadfestet av Fylkesmannen i Hordaland i vedtak av 10.09.08. Den konkrete saken det spørres om anses med det å ha fått en løsning.

Fylkesmannen i Hordaland har i år hatt uakseptabel lang gjennomsnittlig saksbehandlingstid for kla-

ger etter plan- og bygningsloven; hele syv måneder i motsetning til målkravet om høyst tre måneder i fylkesmannens tildelingsbrev. Årsaken er en kraftig økning i antallet klager. Flere saksbehandlere er nå ansatt, og fylkesmannen forventer å være nede på målkravet i løpet av våren neste år. Fylkesmannen har gode rutiner på innkomne saker. Sakene blir løpende blir journalført, det er rutiner for prioritering av saker, og fylkesmannen har til enhver tid i alminnelighet god oversikt over sakene.

Fylkesmannen i Hordaland prioriterer arbeidet med utbygging av barnehager, og har regelmessige møter med kommuner hvor det ikke foreligger full barnehagedekning. Fylkesmannen har på den bakgrunn beklaget at denne konkrete klagesaken ble liggende ubehandlet i fem måneder før den ble avgjort. En medvirkende grunn til dette var at det i kommunens oversendelse av saken til fylkesmannen ikke fremgikk at saken dreide seg om en regulering til barnehage, verken av kommunens oversendelsesbrev, kommunens vedtak eller av betegnelsen på reguleringsplanen. Saken er heller ikke etterlyst fra kommunens side.

Dette svaret er utarbeidet i samarbeid med fornyings- og administrasjonsministeren.

SPØRSMÅL NR. 1485

Innlevert 4. september 2008 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 16. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hva vil statsråden foreta seg overfor Statens vegvesen i forhold til den økende bemanningen i etaten?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Statens vegvesen sine egne tall brukte etaten mer enn 1,1 milliarder kroner på eksterne konsulenter i fjor. Det er en økning på minst 50 millioner fra 2006.

I Regjeringens tildelingsbrev til Statens vegvesen heter det at "Departementet legger til grunn at den samlede bemanningen i Statens vegvesen ikke skal øke". Dette må forstås som at man heller ikke skal bruke mer midler på å leie inn ekstern arbeidskraft. Bevilgningene kunne isteden blitt brukt til for eksem-

pel veivedlikehold og viktige trafikksikkerhetstiltak.

Ved årsskiftet 2007/2008 var antall faste og midlertidig ansatte 4730 årsverk, 150 årsverk mer enn

året før. I tillegg betaler Vegvesenet opp mot 1000 eksterne konsulenter, med en beregnet årlig stykkpris på 1,5 millioner.

Regjeringen har et uttalt mål om å redusere konsulentbruken i offentlig sektor.

Svar:

Jeg oppfatter at spørsmålet gjelder både Statens vegvesens egen bemanning og konsulentbruk.

Som hovedprinsipp skal Statens vegvesen utvikle organisasjonen slik at det er fast ansatte til å utføre de oppgavene etaten har ansvaret for. Likevel er konsulentbruk nødvendig i særlig to sammenhenger; for å

tilføre etaten nødvendig spisskompetanse, og i situasjoner hvor arbeidsbelastningen går ut over det organisasjonen bør være dimensjonert for i et langsiktig perspektiv.

Statens vegvesen skal hele tiden ha en kapasitet til å levere de tjenester de er forpliktet til. Mangler etaten nødvendig kompetanse eller kapasitet, må tjenestene kjøpes fra konsulenter. Konsulentbruk omfatter i denne sammenheng kjøp av tjenester fra universitet og høyskoler, forskningsinstitusjoner og private konsulenter. I en situasjon med økt oppgaveom-

fang og nye oppgaver, har det vært nødvendig med et betydelig konsulentomfang for å få levert tjenester i forhold til gitte mål i tildelingsbrev fra Samferdselsdepartementet og budsjetttrammene.

Med en regjering som satser på samferdsel og økt aktivitet, blir også behovet for kompetent arbeidskraft til planlegging, prosjektering, byggeledelse og oppfølging av en annen og større dimensjon enn tidligere med jevne budsjetter, uten særlig vekst.

Statens vegvesens bruk av konsulenter har vært som følger de tre siste årene:

År	Løpende priser	2007-kr	Midler stilt til rådighet for Statens vegvesen 2007-kr	Andel av Statens vegvesens midler som er brukt til konsulentkjøp
2005	981 mill. kr	1 063 mill. kr	21 100 mill. kr	5,0 pst.
2006	1 050 mill. kr	1 101 mill. kr	22 200 mill. kr	5,0 pst.
2007	1 101 mill. kr	1 101 mill. kr	23 200 mill. kr	4,7 pst.

Midler stilt til rådighet for Statens vegvesen er bevilgninger over statsbudsjettet og eksterne midler som forskudd, tilskudd og bompenger, samt bevilgninger til fylkesveger fra fylkeskommunene. Tallene over viser at antallet konsulentårsverk har vært noenlunde konstant selv om midlene stilt til rådighet har økt med 2 mrd. kr fra 2005 til 2007.

Årsverkspris for konsulenter er om lag 1,5 mill. kr som svarer til en gjennomsnittlig timepris på 1 000 kr. Dette betyr anslagsvis 730 konsulentårsverk i 2006 og 2007 og 710 årsverk i 2005.

Konsulentbruken gjelder alle deler av etatens virksomhet, utbygging, drift og vedlikehold, trafikk-sikkerhet og administrasjon. Om lag 80 pst. av konsulentkostnadene gjelder hele verdikjeden innen vegutbygging og vegforvaltning fra forskning og utvikling, overordnet planlegging, byggeplanlegging/prosjektering og kontrahering og byggeledelse og kontraktsoppfølging.

I forhold til tidligere er Statens vegvesens oppgaver blitt mer komplekse, og det har blitt nye ”plannivåer”, bl.a. KS1 og KS2. Utbetalingen til kvalitetssikrerne, som belastes Statens vegvesen, vil i 2008 bli 35 – 40 mill. kr. Det er en økning i utredninger om alternative veglinjer gjennom krav fra offentlige myndigheter, berørte grunneiere og trafikant- og interessegrupper. For å makte opptrappingen av de midler som er stilt til rådighet, har det også vært nødvendig å benytte konsulenttjenester både til planlegging og hjelp med konkurransegrunnlag for entrepriser. I økende grad blir det også benyttet konsulenter til byggherreorganisasjonen med de økte krav som stilles til byggeledelse, teknisk kontroll og kvalitetskontroll.

Om lag 20 pst. av konsulentbruken er knyttet til større IT-utviklingssatsinger som også inneholder organisatoriske tilpasninger, samt IT-oppgaver. De sto-

re utviklingsprosjektene de siste årene har vært Nasjonal vegdatabank og Au2sys. Her har det vært nødvendig å knytte til seg spisskompetanse. Øvrig konsulentbruk er knyttet til andre utviklingsoppgaver og til drift av store IT-systemer.

I tallene ligger også 32 mill. kr som er brukt til vikarbyråer. Dette utgjør 58 årsverk som er benyttet i forbindelse med sykdom og ferie.

Når det gjelder Statens vegvesens egen bemanning, er det en aldersprofil som gir en årlig avgang på over 300 medarbeidere, hvorav om lag halvparten er i ingeniørgruppene. Om lag 300 sivilingeniører og ingeniører er over 61 år gamle. Ut fra alderssammensetningen og turnover, vil bare naturlig avgang de neste 5 årene være i størrelsesorden 400-500 pr. år.

Det er og vil fortsatt være små kull med nyutdanned teknisk personale innenfor Statens vegvesens kjernekompetanse. Denne knappe kompetansen konkurrerer etaten om med konsulentfirmaer, entreprenører og andre byggherrer.

Det vil være en stor utfordring framover å få rekruttert den kjernekompetansen som etaten trenger. Med de økte oppgavene som kommer, vil vegmyndighetene ha behov for å utnytte den veg- og trafikkfaglige kompetanse som er tilknyttet hele veg- og trafikkmiljøet i landet, dvs. i universitets- og høyskolemiljøet, i forskningsinstitusjonene og i konsulentbransjen.

Samtidig med at oppgaveomfanget har økt, er det også blitt strengere krav til kvaliteten i forvaltningsoppgavene, gjennom større krav til dokumentasjon, kvalitetsstyring og kvalitetskontroll. Regelverk har på flere områder blitt mer omfattende og komplisert.

Jeg er opptatt av at mest mulig av tilgjengelige midler skal brukes ute på veggen, og har derfor sterkt fokus på effektiviteten i etaten. I den sammenheng er størrelsen på egen bemanning og konsulentbruk sen-

tralt. Jeg vet at Statens vegvesen arbeider kontinuerlig med dette, bl.a. med sikte på mest mulig effektive og optimale arbeidsprosesser og rutiner i etaten.

Problemstillinger knyttet til effektivitet, beman-

ning og konsulentbruk er en viktig del av styringsdialogen mellom Samferdselsdepartementet og Statens vegvesen.

SPØRSMÅL NR. 1486

Innlevert 4. september 2008 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 15. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren legge til rette for at flest mulig av befolkningen i Bærum har muligheter for å reise kollektivt ved at vendepunktet for tog legges på Jong?»

BEGRUNNELSE:

Det nye dobbeltsporet mellom Sandvika og Lysaker vil stå ferdig i 2011. Den økte kapasiteten på skinnene åpner for et vesentlig bedre togtilbud i Asker og Bærum. Jernbaneverket skal i løpet av høsten avgjøre hvor vendesporet for toget skal bygges. Utviklingssjef Øyvind Rørslett i avdeling regional utvikling forteller til Asker og Bærums Budstikke at tre alternativer vurderes som vendepunkt, nemlig Stabekk, Høvik og Jong.

Sandvika er et viktig trafikknutepunkt med bussforbindelse til hele øvre del av Vestre Bærum som Lommedalen og Rykkinn, samt nordover på E16 og Tanum. Det er derfor viktig både for befolkning og næringsliv i vestre del av Bærum at kollektivtrafikken til og fra Sandvika styrkes.

Mange ser på Lysaker stasjon som det nye kollektivnutepunktet. Legges vendepunktet for pendlertrafikken lenger vest kan langt flere få et bedre togtilbud. Dette kan avlaste den allerede overbelastede E-18 på strekningen.

Svar:

Med regjeringsskiftet har det blitt langt bedre framdrift på utbyggingen av jernbanen i Vestkorridoren. Når både Lysaker stasjon og nytt dobbeltspor Lysaker-Sandvika etter planen står ferdig i 2011, vil det kunne tilbys en vesentlig kapasitetsøkning i togtrafikken på hele strekningen Oslo S–Lysaker - Sandvika-Asker. Som ledd i arbeidet med ny ruteplan for 2012 opplyser Jernbaneverket at både Flytoget og NSB har bedt om å få ta i bruk denne kapasitetsøkningen fra 2012. Beslutningen om å bestille 50 nye

togsett gjør at NSB vil få materiell som kan utnytte denne kapasiteten.

Flytoget har søkt om å få forlenget sitt rutetilbud fra Asker til Drammen allerede fra 2009 med tre tog i timen. I tillegg ønsker Flytoget å forlenge ruten fra Oslo S til Lysaker fra og med 2012. Av praktiske grunner ønsker Flytoget å få snu sine tog så nært Lysaker stasjon som mulig. Dersom togene må snu på Jong, vil Flytoget ikke kunne tilby den ønskede frekvens.

I forslaget til NSBs nye ruteplan for 2012 er det planlagt 10 minutters avgang fra Sandvika både i retning Oslo-Lillestrøm og Asker. Av disse togene tilbys avganger hvert 20 minutt til Gardermoen og Eidsvoll. Sandvika vil få stopp av mellomdistansetog både mot Vestfold-byene og Skien og Hamar/Lillehammer. I tillegg vil det bli 15 minutters avgang for lokaltogene Asker-Oslo-Lillestrøm. I rushtrafikken vil det bli kjørt ekstratog. Forslaget fra NSB vil i tilfelle innebære en vesentlig forbedring av rutetilbudet i Sandvika i forhold til i dag. Ut fra NSBs vurdering er det ikke markedsgrunnlag for ytterligere å forlenge togene som snur ved Stabekk/Høvik til Sandvika med vending ved Jong eller lenger vest. NSB har dessuten meldt inn ønsker om å tilby et bedre rutetilbud på strekningen Lysaker-Kolbotn og på strekningen Lysaker-Moss. For å kunne møtekomme dette, må disse togene i tilfelle snu i nærheten av Lysaker stasjon. Jernbaneverket mener at ut fra markedsmessige vurderinger vil en vending i Asker kunne være like aktuelt som i Sandvika/Jong dersom også disse pendlene skal forelenges vest for Lysaker.

På bakgrunn av innkomne søknader fra togeselskapene til ruteplan 2012, har Jernbaneverket lagt vendingen ved Stabekk og Høvik inn som et hovedalternativ. Jeg har fått opplyst at Jernbaneverket nå er i ferd med å utarbeide en hovedplan for vendekapasitet vest for Lysaker. I denne planen vil det bli vurdert aktuelle driftskonsepter i forhold til ulike vendesporløsninger også sett i forhold til kapasiteten gjennom

Oslo-tunnelen. Hvilke vendesporløsninger som har tilfredsstillende krav til kvalitet og kostnader m.m., vil derfor tidligst kunne avklares når arbeidet med hovedplanen er ferdig. Denne skal etter planen være ferdig i juni 2009.

Uten nå å ta standpunkt til hvor vendespor bør plasseres i Vestkorridoren, vil jeg generelt gi uttrykk for at det er viktig foreta en plassering som gir en mest mulig optimal utnyttelse av den store kapasitetsøkningen som det nye dobbeltsporet gir, vurdert ut fra den totale togtrafikken i Vestkorridoren etter 2012 og ikke utelukkende ut fra hensynet til hvilke

tog som skal stoppe i Sandvika. Når det gjelder persontogtrafikken vil dessuten rutetilbudet i ruteplan 2012 blant annet være avhengig av resultatet av forhandlinger mellom Samferdselsdepartementet og NSB om ny rammeavtale om kjøp av persontrafikk for perioden fra 2010.

Jeg håper for øvrig representanten Tenden har merket seg hvordan regjeringsskiftet har ført til et taktskifte i jernbanepolitikken, og ikke minst hvordan befolkningen i Asker og Bærum vil nyte godt av dette i årene som kommer.

SPØRSMÅL NR. 1487

Innlevert 5. september 2008 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 15. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Regjeringen har pålagt Bergen Kommune å gi fra seg ansvaret for bybanedrift til Hordaland Fylkeskommune. Dette medfører en ekstra-regning for Bergen på 150 millioner til statskassen i form av moms-betaling som følge av at forutsetningen om at Bergen skulle stå for driften av bybanen ble tatt bort. Skattdirektoratet har avslått å gi fritak for beløpet.

Hva vil Regjeringen gjøre for å sikre at ikke Bergen må betale en moms-regning som oppstår utelukkende som følge av vedtak Regjeringen selv har fattet?»

BEGRUNNELSE:

Saken omtales i Bergens Tidende 4. september 2008 og er behandlet av Skatt Vest og av Skattedirektoratet.

Svar:

Jeg er kjent med at Bergen kommune har søkt om fritak for merverdiavgift på bybaneprosjektet etter merverdiavgiftsloven § 70. Skatteetaten har behandlet saken og avslått søknaden. Jeg er videre orientert om at Bergen kommune har påklaget saken til Finansdepartementet. Jeg ber om forståelse for at jeg ikke kan kommentere en sak som er til behandling i et annet departement.

SPØRSMÅL NR. 1488**Innlevert 5. september 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 16. september 2008 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Tidligere energiminister Haga sa hun jobbet med å fase ut glødepærer. Samtidig er det kjent at sparepærene, som ofte er det tilgjengelige alternativet, har en del negative sider i form av kvikksølvinnhold etc. Bransjen advarer om at Norge har et langt dårligere lovverk enn EU i forhold til å hindre salg av "dårlige" sparepærer.

Vil statsråden sikre at lovverket styrkes slik at Norge unngår å bli "dumpingsted for dårlige sparepærer, og kan statsråden samtidig gi status på arbeidet med utfasing av glødepærer?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til artikkel i Teknisk Ukeblad 2808.

Svar:

Energiforbrukende produkter, herunder belyningsprodukter, er internasjonale handelsvarer med sterk konkurranse. Det pågår omfattende prosesser i EU som leder mot stadig strengere krav til energieffektivitet og miljøvennlig utforming av produkter. Når det gjelder fastsettelse av standarder er det gode grunner til å være koordinert med utviklingen i andre land. Ved innføringen av internasjonale standarder vil leverandør-industrien tilpasse seg. Dette gir den rimeligste overgangen til de nye teknologiene og god tilgang på produkter.

EUs rammedirektiv om eco-design (2005/32/EF) har som formål å sikre fri flyt av miljøvennlige og energieffektive energiforbrukende produkter innen EU/EØS. Rammedirektivet er gjennomført i Norge i produktkontrollloven § 4a, og skal følges opp med gjennomføringsmekanismer for utvalgte produktgrupper, herunder belyningsprodukter. I gjennomføringsmekanismene vil det bli fastsatt krav til blant annet produktenes energibruk, produksjon av avfall og levetid. I EU arbeides det nå med en gjennomføringsmekanisme for belyningsprodukter. I løpet av de nærmeste årene kan vi vente oss en forordning med konkrete krav til energieffektivitet og dermed et konkret utfasingsscenario for glødepæren. Etter at en forordning om belyningsprodukter er vedtatt i EU,

vil Norge implementere forordningen ved en forskrift til produktkontrollloven § 4a.

Bruk av kvikksølv i sparepærer er regulert gjennom bestemmelser i forskrift av 1. juli 2004 om begrensning i bruk av helse- og miljøfarlige kjemikalier og andre produkter (produktforskriften). Dette lovverket blir forvaltet av Miljøverndepartementet og spørsmålet om kvikksølvinnhold er derfor forelagt miljøvernministeren. Bestemmelsene i produktforskriften er en gjennomføring av felles europeiske regler for elektriske og elektroniske produkter (RoHS-direktivet). Det følger av produktforskriftens § 3-18 første ledd jf. Vedlegg V at det er forbudt å bruke sparepærer med høyere innhold av kvikksølv enn 5 mg pr. lampe. Statens forurensningstilsyn (SFT) er bedt om å holde særlig fokus på kontroll med slike produkter, og sparepærene inngår i dag i en treårig kontrollaksjon med importører av forbrugerprodukter.

Kasserte sparepærer er et elektrisk produkt og faller inn under forskrift av 1. juni 2004 om avfall, kapittel 1 om elektrisk og elektronisk (EE) avfall. EE-regelverket skal sikre at kasserte EE-produkter samles inn og behandles på en miljømessig forsvarlig måte, ved at forbrukerne gis en rett til vederlagsfritt å levere slike produkter til kommunene eller til forhandlere som selger lignende produkter.

En brukerundersøkelse SFT gjennomførte i fjor viser at nordmenn kjenner til ordningen for retur av brukte EE-produkter og benytter seg av den særlig for store produkter. For små EE-produkter slik som lyspærer blir fortsatt for mye kastet i søpla.

Økt informasjon til avfallsbesitter om hva som er elektrisk og elektronisk avfall, samt om viktigheten av og adgangen til å levere inn dette avfallet, er helt avgjørende for ytterligere å øke innsamlingen av små elektriske og elektroniske produkter.

For å sikre at forhandlerne overholder sin plikt til å ta imot og informere godt om adgangen til å levere inn dette avfallet til forhandler, gjennomfører SFT og Fylkesmannen i perioden 8. – 19. september 2008 en landsdekkende kontroll av forhandlere av EE-produkter, spesielt med fokus på forhandlere av små produkter. SFT vil i tillegg styrke eget informasjonsarbeid på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1489**Innlevert 5. september 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 19. september 2008 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I statsminister Stoltenbergs 1. mai-tale 2006 oppfordret han Skogn-samfunnet til å stikke spaden i jorden for et gasskraftverk på Skogn. Det til tross, Skogn har ikke fått noen hjelpende hånd fra Regjeringen. I Teknisk Ukeblad 04.09.08 fremkommer det at Skogn-prosjektet nå kan bli skrinlagt dersom Regjeringen ikke viser vilje til handling.

Vil statsråden sikre en dialog med de lokale aktørene for å unngå dette, og vil statsråden vurdere en "anbudsordning" for å stimulere til bedre energibalanse i regionen?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge tall fra NVE har prisdifferansen mellom Midt-Norge og Sør-Norge vært på rundt 10 øre/kwh de siste 10 måneder. Regionen bruker rundt 18,5 TWH strøm. Det tilsvarer en ekstraregning til regionens strømkunder på nær 2 milliarder kroner årlig dersom samtlige strømkunder hadde hatt flytende kraftprisavtaler. En slik situasjon er uholdbar. Det må derfor på plass løsninger som bedrer kraftbalansen på mer permanent basis. Statnetts arbeid med utbygging av kraftlinjer vil selvsagt bidra, men løser ikke situasjonen alene.

Regjeringen var pådriver for å bruke nær 2,5 milliard kroner for å bygge to mobile gasskraftverk, som kun skal være kriseløsning. Da burde Regjeringen være villig til å avse midler for å få på plass permanente løsninger for kraftsituasjonen i regionen.

En mulig tilnærming kan være å definere hvor stor økning i kraftproduksjon (eventuelt reduksjon i kraftforbruk) som må til for å sikre en robust forsyningssikkerhet. Dernest utlyser man en "anbudsprosess" hvor man tildeler støtte til de prosjekter som krever lavest støtte for å bli realisert, inntil man har oppfylt et definert TWH-mål. Det gir ingen garantier for noen teknologiform i forhold til å bli realisert, men det vil gi gasskraftprosjekt mulighet til å kon-

kurrere og muligens bli realisert. Det er av mange energianalytikere påpekt at gasskraftverk er den eneste form for kraftproduksjon som kan gi tilstrekkelig med energi innenfor den tidshorisont man her snakker om. En slik erkjennelse preget også statsrådets forgjengere, med tanke på at Odd Roger Enoksen i fjor sommer tok til orde for å støtte nettopp Skogn-prosjektet økonomisk, samt at Åslaug Haga tok til orde for et såkalt "dedikert gasskraftverk" på Aukra.

Svar:

Regjeringen har initiert og iverksatt omfattende tiltak for å bedre kraftsituasjonen i Midt-Norge. Regjeringens plan for å styrke kraftsituasjonen i Midt-Norge er basert på tiltak for økt overføringskapasitet, økt satsing på energiomlegging og ny produksjon, samt andre tiltak som skal sikre forsyningssikkerheten.

Det har blitt presentert planer for flere gasskraftprosjekter i Midt-Norge. Industrikraft Midt-Norge har i dag både utlippstillatelse og energikonsesjon for sitt planlagte gasskraftverk på Skogn, og står derfor fritt til å fatte en investeringsbeslutning. Jeg har imidlertid forståelse for at det er krevende å finne lønnsomhet i prosjektet, ikke minst med den utvikling vi har sett på verdensmarkedet den senere tiden knyttet til brenselpriser.

Regjeringen er opptatt av å undersøke alle muligheter for å bedre kraftsituasjonen i regionen. Departementet vil kartlegge handlingsrommet for støtte til ny produksjon og forbrukseffektivisering i Midt-Norge, ut fra hensynet til forsyningssikkerhet. Det skal arbeides videre med å vurdere ulike modeller for dette utover høsten.

Det er likevel for tidlig å si hva slags muligheter som vil foreligge for å etablere et slikt opplegg i Midt-Norge, og hva slags utforming og omfang dette kan ha.

SPØRSMÅL NR. 1490**Innlevert 5. september 2008 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 15. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hvordan mener statsråden at Norge skal kunne gjennomføre implementering av ECE regulation 115 for LPG ettermontering i Norge, når det ikke er noen andre land i Europa som har klart å gjennomføre direktivet uten store unntak.

Hva vil direktivet bety for biler som ikke er typegodkjent i Europa, (amerikanske biler), vil statsråden sørge for at implementeringen ikke får tilbakevirkende kraft og er innføringen av hele R115 utsatt eller gjelder utsettelsen kun biler som allerede har montert gassdrift?»

BEGRUNNELSE:

I Norge er det etablert i overkant av 100 fyllestasjoner for LPG-gass for biler, det er investert anslagsvis 120 millioner kroner av mindre selvstendige foretak. Fyllestasjonene og verksteder for ombygging av biler til gassdrift sysselsetter om lag 150 årsverk kun dedikert til dette formål. Svært mange av de bilene som i dag bruker LPG er biler som bruker mye drivstoff, men som ved å gå over på LPG reduserer drivstoffkostnadene, og ikke minst bidrar endringen av å gå over fra bensin til gass at bilene blir svært mye mer miljøvennlig. Regjeringens forslag om å implementere ECE Regulativ 115 vil innebære at svært mange biler ikke lenger vil kunne gjøres om slik at de kan kjøre på gass, blant annet fordi de pr. i dag ikke er typegodkjent i EU i tillegg til at mange av bilene som i dag er godkjente ikke vil oppfylle kravene i regulativ ECE 115. Det er også noe spesielt at Norge mener at man ikke har noen problemer med å innføre et direktiv som ingen andre land i Europa foreløpig klarer å gjennomføre.

Men kanskje statsråden egentlig ikke ønsker at biler i Norge skal ha mulighet til å gå på LPG fordi dette ikke er en ønsket utvikling, på tross av alle festtalene om at vi må ta i bruk mer av gassen i Norge. Det er jo interessant å vite om statsråden synes det er helt i orden at alle de som har investert i ca. 100 LPG fyllestasjoner skal risikere å tape store penger fordi det ikke lenger blir mulighet til å fortsette å bygge om biler til gassdrift.

Svar:

Vegdirektoratet har som overordnet målsetning at alt utstyr som innmonteres i biler skal være typegodkjent etter internasjonale regelverk utviklet for det europeiske bilmarkedet. Dette sikrer at hensynet

til miljø og sikkerhet ivaretas på en best mulig måte. Norge innfører internasjonale standarder ved å gjennomføre EØS-rettsakter og ECE-regulativer (FNs økonomiske kommisjon for Europa - der Norge er medlem).

ECE-regulativ 115 ble gjennomført i norsk rett i 2007 gjennom endringer i kjøretøysforskriften. Regulativet omhandler typegodkjenning av LPG anlegg for ettermontering i biler som opprinnelig er godkjent etter Euro 3, 4 og nyere avgassnormer (nyere enn 2000-2002 års modeller). Endringene ble opprinnelig gjort obligatorisk gjeldende fra 1. januar 2008. Før regulativet ble tatt inn i det norske forskriftsverket hadde det vært på alminnelig offentlig høring. Regulativet skal erstatte tidligere nasjonal regulering. Før regulativet ble vedtatt fantes det ikke internasjonale regler om dette.

I Sverige ble kravene etter regulativ 115 gjort obligatorisk fra 1. juli 2008. Nederland gir økonomiske insentiver til LPG konvertering, men bare dersom kravene etter regulativet er oppfylt. Tyskland gjorde kravene etter regulativet obligatoriske fra 1. april 2006, men har fram til nå også praktisert muligheten for enkeltgodkjenning av kjøretøy som ikke klarer regulativet. Det forlydes at dette nå er i ferd med å skjerpes inn. De fleste land i Europa har godtatt regulativet, men uten at kravene etter det er gjort obligatorisk.

Produsentene utvikler nå ettermonteringssett som er godkjent etter regulativ 115 og tilbudet i markedet er raskt økende. Det forventes også en ytterligere forbedring i dette tilbudet utover høsten og vinteren. I følge Vegdirektoratet opplyser noen leverandører at de allerede har ettermonteringssett som oppfyller kravene etter regulativ 115 for de fleste aktuelle bilmerker. Likevel slik at det kan gjøre seg gjeldende begrensninger i forhold til antall tilgjengelige modellvarianter. Regulativet plasserer ansvaret for at avgass- og sikkerhetsbestemmelsene er oppfylt hos produsenten av ettermonteringssettet. Regulativet vil dermed gi et mer praktikabelt regelverk.

Innenfor visse begrensninger kan slike sett benyttes på et bredt utvalg av kjøretøymodeller fra samme bilprodusent (konserner som eier flere merker kan regnes som en produsent). Regulativet stiller da krav til at avgassutslippet er testet på et representativt kjøretøy. Det er tilstrekkelig med 1-2 avgasstester per bilprodusent for å dekke et stort spekter av modeller og motorvarianter. I tillegg skal installasjonen i hver enkelt kjøretøymodell være typegodkjent, et-

termonteringssettene være merket og en etikett klebes inn i bilen med denne informasjonen. Dette innebærer at ettermonteringssettet er godt tilpasset den bilmodellen som det installeres i.

Bilene det tilbys ettermonteringssett for er opprinnelig typegodkjent for det europeiske markedet. Det er naturlig ettersom dette er bestemmelser som er ment å dekke kjøretøy som er konstruert for dette markedet. Amerikanske biler som ikke har europeisk typegodkjenning er ikke konstruert for å selges i det europeiske markedet, men tillates likevel registrert i Norge i medhold av unntaksregler. At disse bilene ikke er konstruert i henhold til det europeiske regelverket vil kunne innebære begrensninger i mulighetene for ombygging til LPG-drift.

Utover våren 2008 ble Vegdirektoratet kjent med at praksis ved trafikkstasjonene varierte. Blant annet skal det ha blitt godtatt mangelfull dokumentasjon av at avgassbestemmelsene var oppfylt og av tilpasningen av ettermonteringssettene til det enkelte kjøretøy. Stort sett har aktørene benyttet generelle programmerbare ettermonteringssett og det har vært uklare ansvarsforhold. Direktoratet sendte derfor 21. mai 2008 ut brev til regionvegkontorene, der 1. oktober ble satt som frist for å starte håndhevingen av regulativ 115 som obligatorisk. Bransjen fikk kopi av dette dokumentet. Fristen ble satt noen måneder fram i tid av hensyn til kjøretøy som var under ombygning.

Vegdirektoratet har nå funnet det nødvendig å gi aktørene ytterligere tid til tilpasning, og utsetter derfor å gjøre regulativ 115 obligatorisk, i relasjon til LPG-installasjoner, til 1. april 2009. Biler med eksisterende installasjon som ikke har vært fremvist ved

trafikkstasjon vil omfattes av denne overgangsordningen, der man ved å kontakte Vegdirektoratet for bestilling av time ved trafikkstasjonene innen 1. april 2009, får rett til å få bilene godkjent etter tidligere nasjonal standard. Det gjelder også dersom timen som tildeles er etter 1. april neste år.

Ved vurderingen av mulige miljøgevinster ved ombygging til gass som drivstoff for motorvogn må det skilles mellom ulike typer gass. LPG utgjør bare noen få prosent av energimengden som leveres fra et raffineri og vil ikke kunne dekke mer enn små nisjer i bilmarkedet. Ettermonteringssettene for LPG gir også bare mindre endringer i bilenes utslipp. I følge Vegdirektoratet viser dokumentasjon fra nye anlegg tilgjengelig på markedet blant annet at de totale utslippene av CO₂ ikke reduseres vesentlig ved bruk av LPG. Ettermonteringssettene som er på markedet tilpasses ikke like godt til den enkelte bilmodell som det originale motorstyringssystemet som er optimalisert sammen med avgassrensesystemet i bilen til å klare avgasskravene og samtidig gi lavt drivstofforbruk og CO₂-utslipp. I følge Vegdirektoratet er lokal luftforurensning stort sett på samme nivå før og etter ombygning. Til orientering vedlegger jeg data Vegdirektoratet har innhentet om utslippstall fra nye biler.

Jeg vil også peke på at Statens vegvesen har lagt til rette for økt bruk av naturgass i transportsektoren ved at det fra 1. januar 2008 er etablert et regelverk for typegodkjenning av naturgassinstallasjoner i kjøretøy. Dette er dekket gjennom ECE-regulativene 110 og 115. Tiltaket bidrar til å oppfylle Stortingets ønske om å bruke mer naturgass i vegtransporten.

Vedlegg til svar:

Miljøegenskaper ved LPG

Data Vegdirektoratet har innhentet viser følgende utslippstall fra nye biler med LPG-anlegg installert:

Bilmerke	Settprod, Modell	Bensin				LPG			
		CO	HC	NO _x	CO ₂	CO	HC	NO _x	CO ₂
VW Skoda Audi	Teleflex Roomster	0,058	0,035	0,053	168	0,3	0,04	0,05	166
Peugeot Citroen	Teleflex C4, 207	0,66	0,019	0,065	182	0,588	0,054	0,069	163
		0,383	0,049	0,019	146	0,447	0,042	0,047	140
Ford Mazda	Teleflex	0,204	0,067	0,024	191	0,063	0,06	0,05	180
Kia Hyundai	Teleflex	0,52	0,033	0,012	211	0,532	0,039	0,02	195
Suzuki	Teleflex	0,432	0,053	0,01	175	0,42	0,054	0,052	154
Gj.snitt	Teleflex	0,38	0,043	0,031	179	0,39	0,048	0,048	166
LPG/bensin						+4%	+13%	+57%	-7%
Skoda Superb 2003	BRC	Data fra EØS godkjenning bensin				Test av BRC settet 85% gass			
		0,422	0,035	0,029	230	0,429	0,026	0,042	229
LPG/bensin						+2%	-26%	+45%	-1%

Ford 2008	Focus				169				168
	C-Max				171				169
VW 2008	Sharan				223				220
LPG/Bensin									-1%
Opel 2003 modeller	Astra	0,219	0,037	0,026	171	0,42	0,03	0,043	151
	Zafira	0,219	0,037	0,026	180	0,42	0,034	0,028	172
Volvo 2003 modeller	S60	0,397	0,042	0,023	217	0,676	0,031	0,018	186
	S80	0,476	0,048	0,017	220	0,552	0,055	0,023	187
	V70	0,403	0,050	0,02	227	0,606	0,047	0,011	197
Gj.snitt		0,343	0,043	0,022	203	0,534	0,039	0,025	179
LPG/bensin						+56%	-8%	+10%	-12%

SPØRSMÅL NR. 1491

Innlevert 5. september 2008 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 15. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Sosialtjenesten i hver kommune avgjør hvilke omsorgs- og hjelpetjenester som eldre og pleietrengende skal ha. På bakgrunn av kommunens vedtak utføres jobben mange steder enten av kommunen selv eller av private omsorgsbedrifter. Jeg er kjent med at skatteetaten i mitt fylke nå endrer praksis og vil anse en privat omsorgsbedrift som avgiftspliktig.

Hva er regelverket for sosiale tjenester, og hva vil finansministeren gjøre for å få lik praksis av regelverket?»

BEGRUNNELSE:

Flere private bedrifter yter omsorgstjenester til eldre og pleietrengende. Det kan være eldre som blir sendt hjem etter sykehusopphold eller som har legeerklæring på at de har behov for bistand i hjemmet. Det følger av merverdiavgiftsloven at det ikke skal betales merverdiavgift ved omsetning av sosiale tjenester. I forarbeidene og fortolkningsuttalelsene er det uttrykkelig sagt at avgiftsfritaket for sosiale tjenester også gjelder dersom tjenesten utføres i privat regi.

Det er tydelig at regelverket er uklart og gir rom for ulike tolkninger. I flere kommuner likestilles privat og offentlig omsorg. Skatteetaten likebehandler i forhold til avgiftsunntaket. I mitt hjemdistrikt har en

omsorgsbedrift nå - etter å ha opplevd likebehandling i fire år - igjen fått problemer med fylkesskattekontoret. Det blir hevdet at vedkommende bedrift må ha en rammeavtale med kommunen. Hittil, og i andre kommuner/fylker, er praktisk bistand gitt etter attest fra fastlegen.

Enten det er den private omsorgsbedriften eller det er kommunen selv som utfører bistand, jobbes det med personer som har enkeltvedtak gjort av kommunen. Dette er grunnlaget for avgiftsfritaket.

Svar:

Hovedregelen er at omsetning av alle tjenester er merverdiavgiftspliktige, med mindre de er særskilt unntatt. Et slikt unntak er som du viser til gitt for omsetning av sosiale tjenester. Dette følger av merverdiavgiftsloven § 5 b første ledd nr. 2.

Unntaket for sosiale tjenester er avgrenset i forskrift 6. juni 2001 om avgrensning av merverdiavgiftsunntaket for omsetning av sosiale tjenester (forskrift nr. 118). Som det framgår av forskriften § 2 kan unntaket for sosiale tjenester omfatte en rekke type tjenester. Ved siden av tjenester som omfattes av sosialtjenesteloven kapittel 4, omfattes også andre omsorgs- og hjelpetjenester etter sosialtjenesteloven. Det er ikke gitt minstenormer når det gjelder innhold og omfang av de lovfestede sosiale tjenestene. Det er opp til den enkelte kommune å velge på hvilken måte

plikten til å yte sosiale tjenester best kan oppfylles. Hvilke typer tjenester som den enkelte kommune tilbyr som en sosial tjeneste vil dermed kunne variere.

Som du påpeker er det ikke avgjørende for spørsmålet om avgiftsplikt om det offentlige yter sosiale tjenester selv eller kjøper dem fra private tjenesteytere. I de tilfeller en sosial tjenesteyting er overlatt til en privat virksomhet, vil den være unntatt merverdiavgift i samme utstrekning som når kommunen selv yter tjenesten. Unntaket omfatter da både brukerens betaling av egenandel og vederlaget fra kommunen til den private virksomheten.

For at en omsorgsgiver skal anses å omsette sosiale tjenester og være omfattet av merverdiavgiftsunntaket, er det imidlertid en forutsetning at omsetningen finner sted på grunnlag av lov eller et kommunalt vedtak.

I departementets merknader til forskriften § 3 er det uttalt at dersom kommunen har inngått kontrakt med en privat virksomhet, vil det være definert i avtalen på hvilke betingelser kommunen har et betalingsansvar for ytelser fra virksomheten til omsorgsmottakeren. Når kommunen oppfylder sin plikt til å ordne sosiale tjenester ved å kjøpe dem fra privat sektor, forutsettes det i alminnelighet at kommunen treffer beslutning i hvert enkelt tilfelle om hvem virksomheten kan yte tjenester til og hvilke tjenester det dreier seg om. I visse situasjoner vil det på forhånd kunne være definert i avtalen til hvem og under hvilke forutsetninger den private virksomheten kan yte

tjenester på vegne av kommunen. Kommunens beslutning i hvert enkelt tilfelle vil da ikke være påkrevd. Det blir da opp til virksomheten selv, med støtte i avtalen, å avgjøre når tjenesten kan omsettes uten beregning av merverdiavgift. Uansett på hvilken måte kommunen har valgt å organisere sin sosialtjenestevirksomhet, må utgangspunktet for vurderingen av unntakets omfang imidlertid være om tjenesten gis på et sosialt grunnlag basert på et tildelingsvedtak i kommunen.

Bakgrunnen for kravet om at tjenesten må gis på et sosialt grunnlag, basert på et tildelingsvedtak i kommunen, er at merverdiavgiftsunntaket for sosiale tjenester må ha en klar avgrensning mot omsetning av tjenester som betraktes som vanlig avgiftspliktig omsetning. Renholdstjenester, ulike vaktmestertjenester og matombrining (cateringstjenester) er eksempler på tjenester som etter hovedregelen i merverdiavgiftsloven er avgiftspliktige, men som er unntatt når de inngår i en kommunes sosiale tjenestetilbud. Det er derfor viktig at unntaket har klare grenser.

Konsekvensen av at omsetningen ikke finner sted på et sosialt grunnlag, basert på et tildelingsvedtak i kommunen, er at omsetningen skal avgiftsberegnes på vanlig måte.

Regelverket på dette området har ikke blitt endret siden innføringen av generell avgiftsplikt på omsetning av tjenester i 2001. Jeg anser det imidlertid viktig at regelverket praktiseres likt og vil følge dette opp dette gjennom Skatteetaten.

SPØRSMÅL NR. 1492

Innlevert 5. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 15. september 2008 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Et økt antall skip er utsatt for pirater i enkelte farvann. FN har varslet økt kamp mot pirater, og sterkere virkemidler vil bli tatt i bruk. I en sak hvor et norsk skip ble overbemannet av pirater i Nigeria har ikke saken blitt fulgt opp av norske myndigheter i etterkant.

Hva gjør norske myndigheter for å bekjempe slik piratvirksomhet og hvordan følger myndighetene opp norske skip og rederier som har blitt utsatt for slik virksomhet?»

Svar:

Farvannene utenfor Nigeria og Somalia er, slik jeg er blitt kjent med, et av de farligste farvann for skip å seile i nå og piratvirksomhet i områdene er et stort problem for skipsfarten.

Norske myndigheter følger kontinuerlig utviklingen i områdene. Nasjonalt og internasjonalt søker vi å utforme og påvirke tiltak som kan redusere problemet.

Sjøfartsdirektoratets hovedoppgave er å vareta sikkerhet for skip og de som er om bord. Dette omfatter normalt ikke å gripe direkte inn i enkeltsitua-

sjoner som piratangrep. Direktoratet utfører i hovedsak sine oppgaver gjennom normarbeid, tilsyn og kontroll.

Sjøfartsdirektoratet har ansvar for å fastsette sikkerhetsnivå for norskregistrerte skip i henhold til IMOs antiterror-regelverk ISPS. Dette innebærer at direktoratet kontinuerlig vurderer sikkerhetssituasjonen for norske skip. Norskregistrerte skip som seiler utenfor Nigeria og Somalia er nå pålagt å overholde sikkerhetsnivå 2 iht. ISPS-regelverket, som innebærer at skipene i områdene er pålagt å iverksette ekstra sikkerhetstiltak.

Gjennom Nærings- og handelsdepartementets tilskudd til skipsfartsberedskapen og samarbeidsavtale skal Norges Rederiforbund utføre oppgaver knyttet til beredskapssystemer for utenriks skipsfart. Dette omfatter blant annet å delta i arbeidet med å øke

skipsfartens sikkerhet, inkludert tiltak mot piratvirksomhet, herunder utstrakt informasjonsvirksomhet.

Nærings- og handelsdepartementet har opprettet og leder "Sikkerhetsutvalget for internasjonal skipsfart", som er et uformelt forum for å diskutere sikkerhetsrelaterte spørsmål for norske skip i internasjonal fart. Her deltar ulike myndigheter og representanter for næringen og sjøfolk, og deltagerne kan når som helst be om møte eller fremme ønske om saker til diskusjon.

Vi har en god dialog med næringen og sjøfolkenes representanter om problemet med piratvirksomhet. I denne kontakten har det ikke blitt gitt signaler om at ikke norske myndigheter følger godt nok opp i forhold til rederier og sjøfolk som har blitt utsatt for piratangrep.

SPØRSMÅL NR. 1493

Innlevert 5. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 11. september 2008 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvilke lover, forskrifter og skjema som berører landbruket, som Regjeringen har fjernet eller bidratt til forenkling av i de tre siste årene?»

Svar:

Regjeringen har arbeidet aktivt med å redusere næringslivets byrder som følge av lov- og forskriftspålagte informasjonskrav. Det ble i 2006-2007 gjennomført et omfattende kartleggingsarbeid, og med dette som grunnlag er det utarbeidet en handlingsplan. Tiltakene i handlingsplanen, som bla. består i å forenkle eller fjerne lover og forskriftsbestemmelser, er iverksatt eller vil bli iverksatt i 2008-2009. Det vises i denne forbindelse til Nærings- og handelsdepartementets hjemmeside hvor handlingsplanen "Tid til nyskaping og produksjon" er tilgjengelig. Det fremgår her at planen samlet inneholder 120 konkrete tiltak og med bidrag fra 14 departementer, herunder Landbruks- og matdepartementet.

Når det gjelder regelverk fastsatt av Landbruks- og matdepartementet viste kartleggingen at informasjonskravene samlet representerte en kostnad for næringslivet på 370 millioner kroner. Dette utgjør om lag 1,6 % av førstehåndsverdien av landbruksproduk-

sjonen. Etter departementets vurdering er et langvarig arbeid med å utvikle gode IT-løsninger og forenklinger i regelverket en viktig årsak til at kostnadene er moderate. Det kan her legges til at kartleggingen viste at 76 pst. av kostnadene gjaldt opplysninger som i stor grad også blir brukt internt i foretakene, og 36 % av kostnadene har grunnlag i internasjonale bestemmelser.

Det er like vel rom for forbedringer og departementet har derfor utarbeidet flere tiltak som inngår i Regjeringens handlingsplan. Tiltakene består både av videre utvikling av IT-systemene og forenklinger i regelverk. Flere og bedre tilbud om elektronisk innrapportering, herunder gjenbruk av data, betyr ikke i seg selv færre skjema, men det som ofte er enklere utfylling og bedre informasjon til brukerne og raskere tilbakemelding.

Av forskriftsendringer i handlingsplanen kan nevnes endringer i:

- Fjorfekjøttforskriften som medfører enklere rapportering.
- Forskrift om instruks for dyresjukdommer som reduserer rapporteringsbyrden.
- Forskrift om midler til bygdeutvikling som innebærer at kravet om innsending av panteattest fjernes.

- Forskrift om veterinæravakt, som er opphevet i forbindelse med at ansvaret er ført over til kommunene.

Den gjennomførte kartleggingen har tatt utgangspunkt i status pr. 1.09.2006. Regjeringen legger opp til en oppdatering av kartleggingen våren 2009 for på den måten å måle effektene av forenklingsarbeidet.

I tillegg til det omtalte prosjektet har Landbruks- og matdepartementet også gjort en rekke andre endringer i lover og forskrifter de tre siste årene som har bidratt til forenklinger. Det er også satt i gang flere arbeider som vil gi samme effekt. Dette er forslag som er sendt på høring eller vil bli sendt på høring om kort tid. De aktuelle endringene og forslag til endringer er kort oppsummert nedenfor:

- Med hjemmel i den nye skogbruksloven fastsatte departementet i 2006 ”Forskrift om berekraftig skogbruk”. Forskriften gir en nærmere utdyping av det ansvaret skogeieren har for å ta vare på miljøverdiene i sin skog. Samtidig ble bestemmelsene om tiltak mot skader på skog innarbeidet og forenklet i denne forskriften. Disse var tidligere gitt i en eget forskrift. Med hjemmel i den nye skogbruksloven fastsatte departementet i 2006 også ”Forskrift om skogfond o.a.” Denne forskriften representerte en sammenslåing og forenkling av til sammen 5 tidligere forskrifter.
- Departementene med fagansvar på matområdet fjernet i løpet av 2007 en rekke plikter til å søke og innhente godkjenning fra myndighetene og erstattet disse med en meldings- eller registreringsplikt. Ved avvikling av godkjenningsplikt bortfalt også tilknyttede gebyrer. Følgende godkjenningsplikter som berører landbruket ble tatt bort:
 - Godkjenning av avlssted for prebasisavl
 - Godkjenning av driftsbygninger for husdyr og fjørfeanlegg
 - Godkjenning for produksjon/pakking/omsetning
 - Godkjenning av såvareforretninger
 - Godkjenning av leierenserier
 - Godkjenning av virksomheter for sertifisert produksjon etter plantehelseregelverket
 - Sertifisering av fjørfevirksomheter
 - Godkjenning av strutseanlegg
 - Godkjenning/endringsgodkjenning av eget vannforsyningsystem til virksomheter
 - Godkjenning av ensileringsmidler
 - Godkjenning av tekniske innretninger
- Det har vært gjennomført et omfattende arbeid for å forberede gjennomføring av nytt regelverk for hygiene og kontroll langs hele matproduksjonskjeden. Regelverks-forslagene har vært på offentlig høring. På mange områder vil tidligere

detaljert regelverk bli erstattet med mer målrettet og funksjonelt regelverk. De nye reglene vil være mer generelle og enklere utformet og vil bli samlet i færre forskrifter.

- I Mattilsynets arbeid med å utvikle et nytt tilsynsystem, MATS, blir det lagt til rette for selvbetjeningsløsninger og skjematjenester for brukerne knyttet til godkjenninger, meldinger og rapporteringer. Systemet innføres gjennom fire delleveranser i perioden 2007-2009.
- Med virkning fra juli 2007 ble det gjort endringer i forskrift for prisutjevningens-ordningen for melk for å legge ytterligere til rette for konkurranse i markedet for meierivarer. Ved at konkurransen ble forsterket ble det også mulig å fjerne den detaljerte og administrativt krevende ordningen med etterkontroll og etterregning. Avviklingen av ordningen sparer myndigheter og næringsliv for betydelige kostnader, samtidig som det gir et mer gjennomsluttelig system og dermed en enklere hverdag for næringsliv og forvaltning.
- Med virkning fra februar 2008 ble det gjort endring og forenkling knyttet til fraktordningene i prisutjevningensordningen for melk.
- Departementet har i høringsnotat av juni i år foreslått flere organisatoriske endringer i omsetningsloven som vil gi et mer effektivt Omsetningsråd. Departementet tar sikte på å fremme saken for Stortinget i vårsesjonen 2009.
- Et av mange siktemål med ny reindriftslov var å få et mer oversiktlig regelverk. Det ble valgt å ta mest mulig bestemmelser inn i loven og dermed redusere behovet for nærmere regulering ved forskrift. Ved ikrafttredelsen av den nye loven ble forskrift om merking av tamrein opphevet etter som merkebestemmelser var tatt inn i loven.
- Det vises til Ot.prp. nr. 75 (2005-2006) hvor det ble lagt opp til en rekke endringer jordloven og odelsloven og hvor det ble sagt at ”forslaget til lovendringar må sjåast i samanheng med eit ønske om forenkling og opprydding i gjeldande regelverk”. Forslagene i Ot.prp. nr. 75 innebar også oppheving av 6 lover som ikke lenger var aktuelle.
- Forslag om endringer i eiendomslovgivningen har vært på høring og lovforslag planlegges lagt fram for Stortinget før nyttår. Lovforslaget vil innebære forenklinger med hensyn til lovstruktur. Reglene om boplikt samles i konsesjonsloven. Reglene om driveplikt flyttes til jordloven slik at de kommer sammen med andre regler om ressursvern. Videre innebærer forslaget at selve reglene mht. hvilke eiendommer som omfattes av boplikten og odelsretten blir enklere. Saksbehandlingen vil også foreslås forenklet.

Når det gjelder reduksjon i antall skjema, viser jeg ellers til det min forgjenger Terje Riis-Johansens svar i brev av 12.03.2008 på spørsmål nr. 746. Det sentrale spørsmål bør være å redusere byrdene som det offentlige pålegger næringslivet ved innhenting av informasjon. Byrden som pålegges næringslivet er mer et resultat av hvilken informasjon som kreves og

måten den innhentes på enn om dette gjøres i ett eller flere skjema. Sentralt i arbeidet med å redusere næringslivets kostnader står således økt og forbedret tilbud om elektronisk løsninger, med bla. økt gjenbruk av data og godt tilpassede elektroniske skjema, jf. også redegjørelsen ovenfor om Regjeringens forenklingsprosjekt.

SPØRSMÅL NR. 1494

Innlevert 5. september 2008 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 15. september 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Helhetlig forvaltningsplan for Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten og Vesterålen ble vedtatt våren 2006. Stortinget har lagt til grunn at planen skal evalueres og revideres våren 2010 med grunnlag i ny forskning og kunnskap om biologi og geologi. Seismikk er samlet inn i området og gjennom Seapop-prosjektet kan det se ut som om kunnskapsgrunnlaget om sjøfugl i området vil bli tilfredsstillende.

Vil sjøbunnskartleggingen i regi av Mareano-prosjektet være ferdig i tide til revisjonen våren 2010?»

BEGRUNNELSE:

Forvaltningsplanen for Barentshavet – Lofoten skal oppdateres jevnlig. I forvaltningsplanen kapittel 10.2 er det forutsatt at "Første oppdatering vil skje i 2010". Stortinget har ikke berørt dette nærmere i behandlingen, men sluttet seg til at det legges opp til regelmessige oppdateringer av planen.

Faglig forum for Barentshavet – Lofoten vil i 2010 gi en samlet status for tilstand og utvikling i havområdet. Dette vil være sentralt som faglig grunnlag for oppdateringen. Resultater fra kartleggingprosjektet for havbunn (MAREANO) vil inngå i dette faglige grunnlaget på lik linje med kartlegging av sjøfugl (SEAPOP), miljøgifter og geologi. De prioriterte områdene i Nordland VII, Troms II og Eggakanten

skal da være ferdig kartlagt av MAREANO, og innsamlede data fra disse områdene vil således bli ferdig sammenstilt i 2010.

Oppdateringen av den helhetlige forvaltningsplan for Barentshavet – Lofoten vil på denne bakgrunn kunne legges frem i løpet av 2010.

Svar:

Forvaltningsplanen for Barentshavet - Lofoten skal oppdateres jevnlig. I forvaltningsplanen kapittel 10.2 er det forutsatt at "Første oppdatering vil skje i 2010". Stortinget har ikke berørt dette nærmere i behandlingen, men sluttet seg til at det legges opp til regelmessige oppdateringer av planen.

Faglig forum for Barentshavet - Lofoten vil i 2010 gi en samlet status for tilstand og utvikling i havområdet. Dette vil være sentralt som faglig grunnlag for oppdateringen. Resultater fra kartleggingprosjektet for havbunn (MAREANO) vil inngå i dette faglige grunnlaget på lik linje med kartlegging av sjøfugl (SEAPOP), miljøgifter og geologi. De prioriterte områdene i Nordland VII, Troms II og Eggakanten skal da være ferdig kartlagt av MAREANO, og innsamlede data fra disse områdene vil således bli ferdig sammenstilt i 2010.

Oppdateringen av den helhetlige forvaltningsplan for Barentshavet - Lofoten vil på denne bakgrunn kunne legges frem i løpet av 2010.

SPØRSMÅL NR. 1495**Innlevert 5. september 2008 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 15. september 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«8. mai 2007 ble blant andre to trønderske forretningsfolk arrestert i Natal-provinsen i Brasil. Grunnlaget for arrestasjonen var ifølge det brasilianske rettsapparatet en ufullstendig rapport fra norske Økokrim. Rapporten er i ettertid komplettert og viser i dag at det ikke var grunnlag for tiltale basert på opplysninger fra Norge.

Vil justisministeren forsikre seg om at den nye rapporten og andre relevante dokumenter i Økokrims besittelse blir korrekt oversendt og tatt inn i de offisielle rettsdokumentene?»

BEGRUNNELSE:

Den 8. mai 2007 ble blant andre to trønderske forretningsfolk arrestert i Natal. Arrestasjonen og den påfølgende rettsprosessen var ifølge det brasilianske rettsapparatet i stor grad rettslig begrunnet i en "Foreløpig økonomisk rapport" utarbeidet av det norske Økokrim. Det har senere vist seg at denne rapporten inneholder en rekke faktiske feil og man kan trekke den konklusjon at norske politimyndigheter kan ha bidratt til urettmessig fengsling i Brasil av disse to nevnte forretningsfolk. Den 22. august 2007 blir imidlertid en ny rapport, kalt "Endelig økonomisk rapport" utarbeidet. Denne viser at de midler som er overført fra Norge til Brasil ikke er ervervet på ulovlig måte og at den første rapporten var misvisende i så henseende. Rapporten blir ifølge Økokrim oversendt domstolen i Natal den 17. september 2007. Allikevel avgir domstolen i Natal så sent som den 18. februar 2008 en kjennelse om fortsatt beslag i en av nordmennenes eiendeler, hvor "Endelig økonomisk rapport" fra Økokrim ikke er hensyntatt. Dette er en rettsprosess som pågår i et annet og demokratisk land. Således kan man selvfølgelig hevde at det fullt og helt må overlates til landets egne rettsprosesser å forfølge eventuelle straffbare handlinger.

Men her har altså en midlertidig rapport fra norsk politi bidratt til å igangsette en rettsprosess mot to nordmenn. Det burde dermed hvile på norske justismyndigheter å sørge for at alle norske forhold ved saken, både forhold som er egnet til å styrke brasilianske påtalemyndigheters sak, men også dokumenter og opplysninger som er egnet til å frikjenne nordmennene, faktisk kommer retten til kjenne.

Svar:

På generelt grunnlag er jeg opptatt av at politi og påtalemyndighet utfører et kvalitativt godt arbeid

som ivaretar de berørte parters interesser i tråd med gjeldende lover og regler. Som justisminister har jeg hele tiden arbeidet for å tilrettelegge for dette.

Spørsmålet fra representanten Lien er knyttet til Økokrims bistand til brasilianske myndigheter i forbindelse med etterforskning av straffesak i Brasil.

Økokrim har opplyst til departementet at de har bistått brasilianske myndigheter i forbindelse med straffesak i Natal. Til departementet opplyser Økokrim videre:

"Økokrim mottok 16. april 2007 rettsanmodning om å gjennomføre konkrete undersøkelser vedrørende økonomien til involverte nordmenn. De konkrete spørsmålene ble besvart i en foreløpig økonomisk rapport. Økokrim fastholder innholdet i rapporten. Involverte nordmenn i saken påpekte imidlertid at rapporten ga et ufullstendig bilde av saken, og det ble derfor anmodet om at Økokrims undersøkelser ble utvidet utover de konkrete spørsmål som var fremmet i rettsanmodningen. Anmodningen fra involverte nordmenn i Brasil ble etterkommet, og de utvidede undersøkelser ble nedfelt i en såkalt endelig økonomisk rapport.

Bege de to ovennevnte økonomirapporter er oversendt til brasilianske myndigheter gjennom de formelle kanaler som regulerer internasjonalt politisamarbeid. I tillegg har norske etterforskere vært i Natal, Brasil og avgitt rettslig forklaring om den endelige økonomirapporten overfor dommeren i saken, og hvor de involverte nordmenn og deres oppnevnte forsvarer var til stede og gitt anledning til å stille spørsmål. De pårørende og deres norske advokat er gjentatte ganger blitt gjort kjent med dette.

Økokrims bistand til brasilianske myndigheter anses som avsluttet. På bakgrunn av beslutninger som i ettertid er fattet av dommeren i Brasil, blant annet knyttet til opprettholdelse av beslag, har det fra pårørende i Norge, og fra advokat som er engasjert av de pårørende, vært fremsatt påstander og spekulasjoner knyttet til hvorvidt den endelige økonomiske rapporten er gått inn som en del av saksdokumentene i Brasil. Herunder har det vært fremmet påstander om at Økokrim ikke har apostillestemplet den endelige økonomirapporten, og at dette er årsaken til at rapporten ikke synes å være hensyntatt av myndighetene i Brasil.

Økokrim har hele tiden oppfordret pårørende og deres advokat til å rette sine henvendelser til etterforskningsledelsen og/eller domstolen i Brasil."

Økokrim opplyser også at de er kjent med at den brasilianske dommeren i den aktuelle sak i en kjennelse av 30.7.08 har gitt ordre om at den endelige økonomiske rapporten skal tas inn i de offisielle rettsdokumentene for å garantere fulle rettigheter til forsvar og oppklaring av misforståelser.

SPØRSMÅL NR. 1496**Innlevert 5. september 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 16. september 2008 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Staten ved Regjeringen har den siste tiden gjort en rekke kjøp av aksjer i StatoilHydro.

Kan finansministeren opplyse hvor mange aksjer som er kjøpt i StatoilHydro hittil i år og til hvilken snittkurs disse kjøpene er foretatt?»

Svar:

Stortinget sluttet seg 8. juni 2007 ved behandlingen av St.prp. nr.60 (2006-2007) Sammenslåing av Statoil og Hydros petroleumsvirksomhet, til regjeringens forslag i denne proposisjonen. Stortinget vedtok blant annet at staten ved Olje- og energidepartemen-

tet kan kjøpe aksjer i det sammenslåtte selskapet slik at statens eierandel over tid økes til 67 prosent.

Ved børsnoteringen av Statoil i 2001 forutsatte Stortinget at staten ikke skulle ha en mindre eierandel enn 2/3. For regjeringen er det viktig å bidra til at størrelsen på den statlige eierandelen opprettholdes på samme nivå også i det sammenslåtte selskapet. Dette er nærmere gjennomgått i ovennevnte stortingsproposisjon.

Per 1. september 2008 var det kjøpt 31,2 millioner aksjer til en samlet kostnad på om lag 5,3 milliarder kroner. Dette tilsvarer en gjennomsnittlig aksjekurs på i underkant av 170 kroner per aksje. I alt vil departementet kjøpe om lag 143,4 millioner aksjer.

SPØRSMÅL NR. 1497**Innlevert 8. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 15. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Det er ønskelig at revisjonsplikt for mindre selskaper fjernes såfremt disse benytter seg av autorisert regnskapsfører. I Sverige har denne grensen blitt økt til et ganske betydelig beløp.

Hvilke erfaringer mener statsråden at Norge kan lære av det arbeidet som er gjennomført i Sverige på dette?»

Svar:

Hovedregelen om revisjon for foretak i Norge finnes i revisorloven § 2-1. Utgangspunktet etter gjeldende rett er at alle som er regnskapspliktige etter regnskapsloven har plikt til å påse at årsregnskapet revideres av en godkjent registrert eller statsautorisert revisor (revisjonsplikt).

Fra hovedregelen om at alle regnskapspliktige er revisjonspliktige, er det oppstilt et unntak i annet ledd. Unntaket fritar regnskapspliktige med samlede driftsinntekter som ikke overstiger fem millioner kroner fra revisjonsplikt. Unntaket for små virksomheter gjelder imidlertid ikke for alle foretakstyper.

Blant annet har alle aksjeselskaper og allmennaksjeselskaper revisjonsplikt.

I Norge har et utvalg oppnevnt ved kongelig resolusjon 11. mai 2007 utredet revisjonsplikten for små foretak. Utvalget overleverte sin innstilling Revisjonsplikten for små foretak (NOU 2008: 12) til Finansdepartementet 27. juni 2008. Utvalgets flertall mener revisjonsplikten bør videreføres for alle aksjeselskaper. Et mindretall går inn for at de minste selskapene unntas fra revisjonsplikt. Utvalgets utredning er nå ute på høring med frist 20. oktober 2008.

Etter det jeg er kjent med har alle svenske aksjeselskaper, filialer av utenlandske foretak, europeiske selskaper og kooperativer med hovedsete i Sverige, økonomiske foreninger, sparebanker, medlemsbanker, forsikringsselskaper, pensjons- og personalstiftelser og andre stiftelser plikt til å ha minst én revisor. Det samme gjelder handelsselskaper, enkle selskaper, ideelle foreninger og enkeltpersonforetak som oppfyller mer enn ett av følgende vilkår:

- Gjennomsnittlig antall ansatte har vært flere enn 50 hvert av de siste to år.

- Balansen har oversteget 25 millioner svenske kroner hvert av de siste to år.
- Nettoomsætningen har oversteget 50 millioner svenske kroner hvert av de to siste år.

Et utvalg som vurderer regelverket for næringsdrivende i Sverige la fram sin delutredning Avskaffande av revisionsplikten för små företag (SOU 2008:32) den 3. april 2008. I denne delutredningen foreslår utvalget blant annet at revisjonsplikten oppheves for alle foretak som ikke overskrider mer enn ett av kriteriene i fjerde selskapsdirektiv, det vil si:

- Nettoomsætning 8,8 millioner euro (83 millioner svenske kroner)
- Balanse 4,4 millioner euro (41,5 millioner svenske kroner)
- Gjennomsnittlig antall ansatte 50

Ikrafttreden er foreslått til første regnskapsår som begynner etter den 30. juni 2010 for å gi revisorene, skattemyndighetene og kreditorer tid til å gjennomgå sine rutiner og behov.

Jeg legger opp til å komme tilbake med lovforslag på bakgrunn av utredningen og høringen.

SPØRSMÅL NR. 1498

Innlevert 8. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 16. september 2008 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Regjeringen har så langt gjort lite for å redusere skjemaveldet overfor næringslivet. Når det nå har blitt utnevnt en ny statsråd i Næringsdepartementet, bør skjemaveldet være et av de områder som må ha hovedfokus.

Hvilke skjema ser statsråden for seg kan fjernes, og hvilke innspill har statsråden fått fra næringslivet om hvilke skjema som er overflødige?»

Svar:

Regjeringen arbeider kontinuerlig og systematisk med å redusere skjemabelastningen for næringslivet, og tiden næringslivet bruker på utfylling av skjema går stadig nedover. I 2007 brukte næringslivet 137 færre årsverk på skjema enn året før, til tross for at antall skjema i samme periode var relativt stabilt. Selv om vi stadig fjerner unødvendige skjemaer, kommer det enkelte nye skjemaer til, blant annet på grunn av implementering av EØS-regelverk som vi i liten grad kan påvirke selv.

Grunnen til at vi likevel klarer å redusere tidsbruken på utfylling av skjema, er at det ikke bare er antall skjemaer i seg selv som er nøkkelen til suksess i forenklingsarbeidet. Vi har en god kommunikasjon med næringslivets organisasjoner om disse spørsmålene, og det er enighet om at det avgjørende ikke nødvendigvis er antall skjema, men at skjemaene er godt tilpasset målgruppens behov. I noen tilfeller kan to enkle og målrettede skjemaer være en bedre løsning enn ett stort og komplisert skjema.

Vi har lagt ned en betydelig innsats i å utvikle elektroniske tjenester som skal gjøre det lettere for næringslivet å rapportere til myndighetene. I denne forbindelse gjennomfører vi nå en stor satsing i videreutviklingen av Altinn som næringslivets portal til offentlige tjenester. Det er i sommer inngått kontrakter til en verdi av opptil 700 millioner kroner til drift og utvikling av Altinn, med forbehold om finansiering i de kommende statsbudsjetter. Altinn skal ved denne satsingen bli et bedre samordningsverktøy og enda mer brukervennlig. Vi har innført Elmer-retningslinjene, som skal sikre at offentlige etater utvikler enhetlige elektroniske skjemaer som er pedagogisk oppbygd og gir god veiledning til bruker.

Et annet stort prosjekt som regjeringen har satt i gang for å redusere bedriftenes kostnader, er en kartlegging av alt næringsrelatert regelverk basert på intervju av et utvalg bedrifter. Kartleggingen viser hva det koster næringslivet å etterleve regleverket per september 2006, og hva bedriftene synes om regleverket. Kartleggingen ble etterfulgt av en handlingsplan som jeg lanserte i august i år, med om lag 120 tiltak for å redusere kostnadene næringslivet har knyttet til blant annet rapportering til det offentlige.

Næringsorganisasjonene har gitt oss gode forslag til forenklinger, ikke minst innenfor kostnadskrevende områder som skatt, regnskap og bokføring som vi nå gjennomgår grundig. Jeg kommer til å holde trykket på forenklingsarbeidet oppe, og vi arbeider videre med å finne gode forenklingstiltak slik at tiltakene skal bli enda flere og bedre.

SPØRSMÅL NR. 1499**Innlevert 8. september 2008 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 12. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at pasienter med alvorlig depresjon har rask og god tilgang til nødvendige legemidler?»

BEGRUNNELSE:

Fra og med 01.04.08 er legemidlet Cymbalta overført fra generell til individuell refusjon for pasienter med alvorlig depresjon. Dette innebærer at pasienter som av ulike grunner ikke kan benytte det foretrukne legemidlet for behandling av slike lidelser, må søke NAV om refusjon for utgifter til dette legemidlet. Saksbehandlingstiden kan føre til betydelig ventetid for pasientene. Pasienter som har behov for denne behandlingen har alvorlige psykiske lidelser og det er avgjørende at behandlingen ikke avbrytes eller forhindres. Provenyeffekten av tiltaket er beregnet til om lag 1 mill kr i årlig innsparing.

I Innst.s.nr 197 (2004-2005) gikk Stortinget inn for å begrense bruk av individuell refusjon, for å sikre god tilgjengelighet til nødvendige legemidler for pasientene. For en liten gruppe pasienter med alvorlig depresjon er det avgjørende at ikke byråkratiske hindringer vanskeliggjør deres situasjon ytterligere. Det er derfor nødvendig å sikre at pasienter som har behov for legemidler som ikke har forhåndsgodkjent refusjon, sikres rask og god behandling av sine refusjonssøknader. Videre er det viktig at overføringen fra generell til individuell refusjon vurderes på nytt, dersom erfaringer med denne ordningen viser at pasientene påføres urimelige belastninger.

Svar:

Gjennom blåreseptordningen sikres pasienter tilgang til viktige legemidler ved langvarig og alvorlig sykdom. Det stilles visse krav for at et legemiddel skal få forhåndsgodkjent refusjon, blant annet at effekten/nyttens må stå i et rimelig forhold til kostnadene. Dette gjelder også legemidler til bruk ved alvorlige psykiske lidelser.

Det finnes en lang rekke legemidler som er godkjent for behandling av depressive lidelser. En kunnskapsoppsummering fra 2007 viste at det er få dokumenterte forskjeller i effekt og sikkerhet mellom de

ulike preparatene. Det kan likevel være individuelle forskjeller fra pasient til pasient, og det er derfor viktig at behandlingen blir tilpasset den enkelte.

De fleste legemidlene mot depresjon har forhåndsgodkjent refusjon. For de fleste pasienter vil derfor bruk av ett eller flere av de forhåndsgodkjente alternativene være god behandling. Dersom pasienten ikke får tilstrekkelig effekt eller opplever uakseptable bivirkninger, er det mulig å søke om individuell refusjon for andre legemidler enn de forhåndsgodkjente, deriblant Cymbalta.

Legemidlet Cymbalta (inneholder virkestoff duloksetin) fikk forhåndsgodkjent refusjon i 2006 på bakgrunn av at effekten var sammenlignbar med relevante referansealternativer, og at prisen var på samme nivå. I ettertid er prisen for referansealternativene redusert som en følge av generisk konkurranse og opptak i trinnprisordningen, slik at prisen for Cymbalta nå er langt høyere enn for alternativene.

Statens legemiddelverk har foretatt en ny vurdering av refusjonsstatus for duloksetin. Konklusjonen var at det ikke er dokumentert at legemidlet er kostnadseffektivt sammenlignet med relevante referansealternativer med dagens priser, og at legemidlet dermed ikke lenger oppfyller de faglige kriteriene for forhåndsgodkjent refusjon. Statens legemiddelverk vedtok derfor at Cymbalta fra 1. april 2008 ikke lenger kan forskrives direkte på blå resept.

Legemiddelverket har, i samarbeid med NAV, laget en overgangsordning som gjør at pasientene og legene får tid til å søke om individuell refusjon eller vurdere annen behandling.

For pasienter som fram til 1. april 2008 har vært behandlet med Cymbalta, var det mulig å hente ut inntil tre måneders forbruk én gang i perioden frem til 1. august 2008. Det er også åpnet for at fastlege kan søke om individuell refusjon. Dette bidrar til at pasienter skal slippe å avbryte eller bytte en velfungerende behandling med duloksetin, dersom tidligere bruk av forhåndsgodkjent legemiddel ikke har gitt tilfredsstillende effekt.

Jeg mener på denne bakgrunn at dagens refusjonsordning gir pasienter med alvorlig depresjon god tilgang til nødvendige legemidler.

SPØRSMÅL NR. 1500**Innlevert 8. september 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 15. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«To viktige samferdselsprosjekt i Bergensregionen med betydning for Hordaland Fylke og for Vestlandet behandles lokalt og regionalt parallelt med at Regjeringen arbeider med forslag til ny NTP. Det gjelder nytt samband mellom Sotra og Bergen og ny godshavn i Bergensregionen. For begge prosjekter vil jernbanelinjen, strategi og planer i området være av stor betydning.

Hva vil statsråden gjøre for å avklare JBV-satsing i området?»

BEGRUNNELSE:

Begge prosjekter – hhv. Bytt samband mellom Sotra og Bergen og ny Godshavn i Bergensregionen – har betydning for den samferdselsmessige infrastrukturen i Bergensområdet i de neste 50 årene. Det gjelder alle deler av denne strukturen; sjøtransport, veitransport, jernbanetransport og flytransport. Det er et felles politisk mål at de ulike transportformenes tilkobling til hverandre skal skje så direkte som mulig og på en måte som forsterker de enkelte transportformenes individuelle fordeler og samlet sett effektiviserer og fornyer den samferdselsmessige infrastrukturen.

Da må langsiktige planer, strategi og tiltak være godt avklart og samordnet. I et langsiktig perspektiv på både 25 og 50 år må det derfor grep til som går ut over tidsrammen i opplegget med NTP og som på en bedre måte enn til nå også sørger for tverrsektorvis samordning når det gjelder utbygging av sambaserte løsninger og felles transportknutepunkt. Både for valg av ny trase mellom Sotra og Bergen, plassering og dimensjonering av slik trasé er det viktig med avklaring av OM og HVOR jernbanen skal komme.

For valg av ny godshavn i Bergensområdet er det av avgjørende betydning også for å nå nasjonal målsetting om å flytte godstransport over lange strekninger fra vei til jernbane og til sjøtransport at en ny godshavn før en lokalisering som snarest videreutvikles med direkte jernbanetilnytning. Jeg viser til at 3 av de 5 lokaliseringalternativ som Hordaland Fylkeskommune utreder videre i forbindelse med ny godhavn er lokalisert på Sotra.

Her er det viktig at statsråden kan gi avklarende og forpliktende politiske signaler som kan sikre et god langsiktig og samordnet transporteffekt når de to nye prosjektene blir realisert.

Svar:

Jernbanelinjen er i dag lokalisert med sin godsvirksomhet på Nygårdstangen. Her er også de fleste samlasterne lokalisert.

Containerhavna i Bergen er lokalisert til Dokken. Mellom Nygårdstangen og Dokken er det etablert havnespor, som tidligere var en mye benyttet jernbane-forbindelse. Denne forbindelsen har ikke vært benyttet på flere år. Dette fordi det er relativt lite gods som skal transporteres mellom sjø og bane, og fordi vegforbindelsen er såpass god at de containerne som skal fra Nygårdstangen til Dokken eller omvendt, raskt og effektivt blir transportert på veg.

Samvirket mellom sjø og bane er sterkt redusert de siste 20-30 årene. Der samvirket sjø/bane er av noe betydning er der man har en importhavn som dekker et større omland enn det lokale markedet. Den funksjonen har Bergen havn i liten grad i dag.

I forbindelse med Nasjonal transportplan har Jernbanelinjen på oppdrag fra Samferdselsdepartementet utarbeidet en godsstrategi som bl.a. går ut på å doble kapasiteten for godstransport på bane fram til 2020 og tredoble kapasiteten fram til 2040. I den forbindelse har Jernbanelinjen startet planarbeid for forlengelse av flere kryssingsspor på Bergensbanen. Videre har Jernbanelinjen startet et planarbeid for en mulig optimalisering og kapasitetsøkning av terminalen på Nygårdstangen. Dette arbeidet vil gi viktig kunnskap for å vurdere om, og eventuelt når, lokalisering av ny jernbanegodsterminal blir nødvendig.

Framtidig lokalisering av godsterminalvirksomhet i Bergensområdet vil måtte vurderes i nær sammenheng med transportsystemet for øvrig. Lokalisering av godstransportvirksomheten i Bergensområdet må bl.a. vurderes opp mot areal- og kapasitetsbehovet for jernbane-, vegtransport og sjø/havneformål. For å få til dette må det sikres god koordinering mellom arealplanprosessene i berørte kommuner og fylkeskommunal og statlig planlegging. Jeg ser det som positivt at det i regionen er tatt initiativ til å forberede arbeid med KVVU/KS1 (konseptvalgutredning/ekstern kvalitetssikring i tidlig fase) for videre utvikling i Bergensregionen. Samferdselsdepartementet vil komme tilbake til utviklingen i Bergensregionen i stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2010-2019.

SPØRSMÅL NR. 1501**Innlevert 8. september 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 15. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til å avklare hvorvidt Helse Midt-Norge har opptrådt i tråd med Lov om offentlige anskaffelser og anbudsforskriftene, og hva vil statsråden foreta seg dersom det viser seg å være uregelmessigheter i forhold til regelverket og anbudsforskriften?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge diverse avisoppslag i Romsdals Budstikke og Sunnmørsposten 3. – 6. september kan det synes som om det har vært ført en uryddig anbudsprosess mellom Helse Midt-Norge og ambulansedriver Namsos Trafikkselskap ASA. I avisoppslagene vises det til et hemmelig styrevedtak i juli der det skal ha blitt bestemt å overføre oppimot 20 millioner kroner fra Helse Midt-Norge til Namsos Trafikkselskap ASA. Dette avviser Helse Midt-Norge, ifølge leder for Fagforbundet i Helse Sunnmøre Ivar Østrem i Sunnmørsposten 5. september.

Ifølge Nrk Møre og Romsdal lørdag 6. september foreligger det vedtak om at det over en femårsperiode vil bli overført 84 mill kroner fra Helse Midt-Norge til anbudsvinner Namsos Trafikkselskap ASA, for å innfri lønnskostnader til de ansatte. De første 19,2 mill vil bli overført i 2008, de resterende 64,8 mill fordeles over fire år, med ca. kr 16,2 mill.

Saken skaper uro, og det kan ifølge avisoppslagene virke som om Helse Midt-Norge har ført en uryddig og ureglementert anbudsprosess i forhold til anbudsforskriftene.

Leder for Fagforbundet i Helse Sunnmøre Ivar Østrem sier til Sunnmørsposten at han vil vite om Helse Midt-Norge har brutt Lov om offentlige anskaffelser, og om de bruker offentlighetsloven for å hindre innsyn. Østrem sier også at han ønsker at eier av helseforetakene foretar en gransking av saken.

Lov om offentlige anskaffelser har som formål å bidra til økt verdiskapning i samfunnet ved å sikre mest mulig effektiv ressursbruk og likebehandling.

Regelverket skal også bidra til at det offentlige opptrer med stor integritet slik at allmennheten kan ha tillit til at offentlige anskaffelser skjer på en samfunnstjenlig måte.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har gjennom sin styringsdialog med de regionale helseforetakene understreket viktigheten av at en overholder regelverket for offentlige anskaffelser. Senest i foretaks-møtet for 2007 ble det overfor de regionale helseforetakene satt krav om at de skulle gjennomgå sine innkjøpssystemer og påse at nytt regelverk om offentlige anskaffelser er kjent og etterleves.

Når det gjelder denne konkrete saken så har Helse Midt-Norge RHF i et ekstraordinært styremøte den 5. september d.å. gjort et enstemmig vedtak om at det skal foretas en ekstern gjennomgang av anbudsprosessen for ambulansetransport i Midt-Norge. Dette både for å få avklart om anbudsreglementet og lov om offentlige anskaffelser er fulgt, og om de inngåtte avtalene om tjenestekjøp er håndtert på en korrekt måte.

Helse Midt-Norge RHF er et eget rettssubjekt og må på egen hånd ivareta de rettigheter og plikter som påhviler dem gjennom gjeldende regelverk, og tilsvarende også forholde seg til eventuelle avgjørelser i Klagenemnda for offentlige anskaffelser (KOFA) eller fra domstolene.

Jeg vil på bakgrunn av styrevedtaket i Helse Midt-Norge RHF ikke foreta meg noe på det nåværende tidspunkt, utover det å holde meg orientert om saken og de eventuelle konklusjoner som blir gjort i sakens anledning.

SPØRSMÅL NR. 1502**Innlevert 8. september 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 15. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Mange bilister opplever norske fartsgrenser som uhensiktsmessig lave. I store deler av landet kan man godt kjøre i 110 km/t i 80-sone uten at dette oppleves som fort hverken for sjåfør eller passasjer, og uten at dette medfører vesentlig økt trafikkrisiko, men snarere vil redusere omfanget av farlige forbikjøringer.

Vil samferdselsministeren på bakgrunn av dette vurdere å oppjustere fartsgrensene til et nivå som i større grad samsvarer med veistandarden på de ulike strekninger?»

BEGRUNNELSE:

Fartsgrenser på flere veistrekninger oppleves unødvendig lave for mange bilister. Veiene er gode, og i mange tilfeller kan man trygt kjøre i 110 km/t der det f.eks er 80-sone. På mange strekninger er standarden så god, og veiene så fine og rette, at passasjerer greit kan arbeide og snakke i mobiltelefon uten at vedkommende i det hele tatt merker at sjåføren kjører 30 km/t for fort i 80-sone.

Det er generelt viktig at ikke fartsgrensene settes lavere enn det som er en forsvarlig hastighet ut fra en sikkerhets- og nyttebetraktning. Dersom fartsgrensene konsekvent settes lavere enn det som er nødvendig for en god sikkerhet, kan den alminnelige oppfatning av hva den bør være på sikt kunne svekke respekten for trafikreglene. Dette forsterkes ytterligere av at mange oppfatter det som om UP i de fleste tilfeller står utplassert på rette strekninger, som tåler høyere fart, men sjelden eller aldri på mer farlige og svingete strekninger.

Det kan ofte virke som om fartsgrensene settes lavere enn nødvendig for å få penger inn i statskassen.

Det er viktig at fartsgrensene settes høyere (i noen tilfeller lavere), slik at de blir mer i tråd med hva som er forsvarlig på de enkelte strekninger, og dermed i større grad blir i tråd med hva bilister flest opplever som en fornuftig fart.

Jeg vil avslutningsvis poengtere at jeg ikke er tilhenger av villmannskjøring. Jeg mener snarere at ressursene i større grad bør settes inn mot nettopp dette, selv om det ikke vil bringe inn like mye i statskassen, fremfor å ta skikkelige folk som i realiteten holder en fornuftig fart, veiforhold tatt i betraktning.

Svar:

Fartsgrensesystemet i Norge er basert på to generelle fartsgrenser som er 50 km/t innenfor tettbygd strøk og 80 km/t utenfor tettbygd strøk, og særskilte fartsgrenser på 100, 90, 70, 60, 40 og 30 km/t. Det er utarbeidet egne kriterier for når de særskilte fartsgrensene skal kunne anvendes. Fartsgrensekriteriene i Norge er først og fremst fastsatt med sikte på å ivareta hensyn til trafikksikkerhet, men også ut fra mål om akseptabel framkommelighet.

Trafikksikkerhetsforskningen i Norge og i verden for øvrig viser en klar sammenheng mellom kjørefart, antall trafikkulykker og ulykkesalvorlighetsgrad. Ved høye hastigheter reduseres sikkerhetsmarginene og utfallet av ulykkene blir mer alvorlig.

Forskning viser for eksempel at en fartsøkning på 5 prosent gir 10 prosent flere skadde og 25 prosent flere drepte. Dette viser at selv små endringer i kjørefarten har betydning for antall ulykker og alvorlighetsgrad. I 2001 ble fartsgrensene på en rekke ulykkesbelastede vegstrekninger satt ned fra 90 til 80 km/t og fra 80 til 70 km/t. På disse strekningene har det vist seg at antall drepte gikk ned med 40 prosent, og at antall ulykker med personskaide og ulykkesalvorlighetsgrad ble redusert.

Statens vegvesen og politiet arbeider for tiden med en gjennomgang av kriteriene for de særskilte fartsgrensene. Formålet med denne gjennomgangen er å få et system som gir lengre sammenhengende fartsgrenser, slik at stadige variasjoner reduseres. Det er også et ønske at vegstrekninger med reduserte fartsgrenser blir så korte som mulig og at fartsgrensen ikke settes ned over for lange vegstrekninger. I tillegg vil det være aktuelt å justere fartsgrensen etter vegenes sikkerhetsmessig standard, som blant annet vil innebære at farten justeres opp på nye trafikksikre veger. Veger med midtrekkverk vil da kunne få en fartsgrense på 90 km/t, mens fartsgrensen tidligere kanskje var 70 km/t. Det vil imidlertid ikke være aktuelt med en generell heving av fartsgrensene.

Statens vegvesen har som skiltmyndighet stor pågang av henvendelser med ønske om endring i fartsgrensene. De fleste av disse henvendelsene gjelder ønske om å sette ned fartsgrensene fordi de som bor langs vegene føler seg utrygge.

Selv om de foreløpige ulykkestallene for 2008 viser en urovekkende økning i antall drepte i trafikken, vil jeg minne om at vi fortsatt har langt færre antall drepte og hardt skadde enn land med høyere fartsgrenser og kjørefart. Jeg kan opplyse at Sverige i

inneværende år setter ned fartsgrensen på en rekke veger, og at de økte fartsgrensene på motorveg i Danmark har gitt økning i antall drepte.

Jeg vil avslutningsvis peke på at økt kjørefart også kan bidra til økt forurensing, økt forbruk av drivstoff og økt støy.

SPØRSMÅL NR. 1503

Innlevert 9. september 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 18. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ser statsråden at det er grunnlag for å vurdere bevilgning av ekstraordinære rassikringsmidler til Oppdølstranda mellom Sunndalsøra og Ålvundeide i Møre og Romsdal på lik linje med Hanekleivtunnelen, og vil statsråden sørge for en økning av rassikringspotten på minimum en milliard, i tråd med Nasjonal rassikringsgruppe sine krav?»

BEGRUNNELSE:

Raset som gikk i Sunndal for ca. to uker siden var om lag 100 meter bredt. En person ligger fortsatt alvorlig skadd. På riksvei 70 i Oppdølsstranda i Sunndal kommune kjøres det fortsatt kolonnekjøring på grunn av fare for ras. 16 ganger hver dag guider ledende folk som skal forbi Oppdølsstranda. Det har tidligere gått flere ras på denne strekningen. Det er derfor på sin plass å stille spørsmål om hvor lang tid det vil ta før beboere og næringsliv som daglig er avhengig av å bruke vegen, kan føle seg trygge.

Området er svært rasutsatt, og det har vært en årelang debatt om strengt nødvendig rassikring. Som en advarsel raste det i september 2006 flere store steiner ned fra fjellsida og ned på vegen. Raset den gang løst svært høgt oppe i fjellsida. Vegvesenet hevdet den gang at fjellsida vil bli holdt under oppsikt, og at det nå ville bli trygt å kjøre forbi rasområdet. Den alvorlige ulykken søndag 24. august viser at det motsatte var tilfelle.

”Når det gjeld skredfare, er det mange stygge områder i landet vårt, og dette er ett av flere,” uttalte lederen i Nasjonal rassikringsgruppe, Åshild Kjeldsnes da Nasjonal rassikringsgruppe besøkte Oppdølstranda mellom Sunndalsøra og Ålvundeide i april 2007. Kjeldsnes pekte på at økonomien er altfor rådende når det gjelder vegprosjekt.

Småpenger fra staten til sikring av rasutsatte områder er årsaken til at Møre og Romsdal fylke har blitt nødt til å prioritere det ene farlige området foran andre rasutsatte strekninger. Riksveg 70, Oppdølsstran-

da, er rangert som nummer tre. Foran ligger riksveg 60, mellom Stranda og Hellesylt, og riksveg 63, Eidsdal - Geiranger. Alle tre er like rasutsatte og farlige.

Det er viktig at fylket nå unngår en opprivende fogderistrid om prioritering, rett etter en slik alvorlig ulykke. En omprioritering mellom tre svært rasutsatte strekningene i fylket er ikke en god løsning, da det på sikt kan bli minst like ille.

Da ulykken var ute i Hanekleivtunnelene, bevilget Regjeringen umiddelbart ekstraordinære rassikringsmidler. Det forventes nå at statsråden vurderer det samme i forbindelse med Oppdølstranda i Møre og Romsdal.

Det er helt klart staten sitt ansvar å sørge for at stamvegene i landet er trygge å kjøre på. For mange av kommunene på Nordmøre er riksveg 70 hovedvegsambandet mot Oslo, og strekningen mellom Kristiansund og Sunndal er øg et svært viktig samband for næringslivet. Her er det snakk om liv og helse, mye utrygghet blant innbyggerne og et næringsliv som er avhengig av å bruke vegen daglig. Det er derfor uholdbart at en stamveg er stengt i perioder der alternativ omkjøring er 16 mil.

Å spare på rassikringsmidler kan vise seg å bli langt mer kostbart for samfunnet på sikt. Det forventes derfor at Regjeringen nå med sine samferdselsløfter prioriterer å øke rassikringspotten med minimum en milliard kroner årlig i tråd med Nasjonal rassikringsgruppe sine krav.

Svar:

Raset på rv 70 ved Oppdølstranda fikk med rette stor oppmerksomhet på grunn av alvorlig personskade. Arbeidet med å utbedre rasfarlige strekninger pågår hele tiden, men jeg er vel kjent med at vi fortsatt har mange og store oppgaver foran oss. Det er likevel verken praktisk eller økonomisk mulig å rassikre alle rasutsatte strekninger samtidig. Det er derfor viktig at vi skaffer oss et godt grunnlag for å kunne prioritere mellom de mange tiltakene som vi ønsker å gjennom-

føre. I dette ligger også at det må foreligge vedtatte planer for tiltaket.

Det er ikke utarbeidet kommunedelplan eller reguleringsplan for en fullverdig rassikring av rv 70 forbi Oppdølstranda. Jeg vil imidlertid sikre at det stilles til disposisjon nødvendige midler slik at plan-

leggingen av rassikringstiltak på rv 70 Oppdølstranda kan starte så snart som mulig.

Jeg vil øke satsingen på rassikring framover og vil komme tilbake til dette i forbindelse med framleggingen av Nasjonal transportplan for 2010-2019.

SPØRSMÅL NR. 1504

Innlevert 9. september 2008 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 19. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Det er mange eksempler på at norske produsenter/eksportører av elektronikk hvor ikke mer enn 40% av ferdigvarens pris er fra 3. land, har fått sin vare betraktet som EØS opprinnelsesprodukt inntil 31. desember 2006, for så ikke lenger å være det f.o.m. 1. januar 2007 fordi den aktuelle varen har skiftet posisjon i tolltariffen. Dette medfører 14% toll over natten for norske bedrifters kunder i EU fordi listereglene i EØS-avtalen ikke oppdateres i samsvar med tolltariffen.

Hva vil statsråden gjøre for å endre på dette?»

BEGRUNNELSE:

En rekke norske produsenter/eksportører av elektroniske komponenter med under 40% av den ferdige varens pris, fikk frem til 31. desember 2006 slike varer vurdert som EØS opprinnelsesprodukt. Dagen etter, 1. januar 2007, skiftet den aktuelle varen posisjon i tolltariffen, men forble den samme varen! Dette medførte omgående 14% toll for slike bedrifters kunder i EU, og grunnen er at listereglene i EØS-avtalen ikke oppdateres i samsvar med endringene i tolltariffen.

Byråkratisk treghet synes å ligge til grunn for at store norske bedrifter innen bl.a. elektronikkbransjen mister betydelig konkurransekraft i forhold til sine utenlandske konkurrenter.

Svar:

Finansdepartementet har hatt kontakt med Toll- og avgiftsdirektoratet om spørsmålet. Toll- og avgiftsdirektoratet viser til at listereglene i EØS-avtalens Protokoll 4 og alle andre frihandelsavtaler bygger på Det harmoniserte system (HS). HS blir revi-

dert/oppdatert hvert 5 år, og siste endring trådte i kraft 1. januar 2007.

Listereglene i EØS-avtalen og andre frihandelsavtaler blir endret i samsvar med HS-endringene. Ved slike endringer er det en klar regel om at "status quo" skal opprettholdes slik at varer som skifter posisjon i henhold til HS ikke skal få dårligere vilkår og behandling enn de hadde før HS endringene.

Europakommisjonen har utarbeidet et utkast til vedtak om endring av listereglene i Protokoll 4 til EØS-avtalen. Dette utkastet er godtatt av Norge og de øvrige EØS- og EFTA-landene. Som en følge av at opprinnelsesreglene ikke bare gjelder for EØS og EFTA, men også landene rundt Middelhavet, som er parter i systemet med Middelhavskumulasjon (Pan-EuroMed kumulasjon), er vedtaksprosessen tidkrevende. Dette er også tilfelle for EU da alle forslag til vedtak skal oversettes til alle språk i EU før EU-Rådet kan fatte et vedtak.

Utkastet til vedtak er oversendt til EU-Rådet fra Europakommisjonen. Vedtaket om endring av listereglene vil få tilbakevirkende kraft og vil gjelde fra 1. januar 2007.

Toll- og avgiftsdirektoratet er klar over de problemer som norske eksportører av elektronikk har fått på grunn av tregheten i systemet med endringer av listereglene. Direktoratet har derfor tatt opp saken med Europakommisjonen.

Jeg viser ellers til mitt svarbrev 8. august 2008 til stortingsrepresentanten (spørsmål nr. 1388 til skriftlig besvarelse). Som nevnt i brevet oppfordrer Toll- og avgiftsdirektoratet det aktuelle firmaet til å konsultere sin tollregion eller direktoratet for nærmere opplysninger om hvilke alternativer som foreligger ut fra den konkrete situasjonen.

SPØRSMÅL NR. 1505**Innlevert 9. september 2008 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 15. mai 2008 av fungerende arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Det vises til svar i spørsmål nr. 1453 til skriftlig besvarelse. Statsråden har valgt å kun besvare første del av spørsmålet. Jeg tillater meg derfor å stille følgende spørsmål:

Vil statsråden legge til rette for at nytt regelverk også skal gjelde for de som har blitt ufør i utlandet, og når kan man forvente at endringsforslag blir fremmet for behandling i Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden viser i sitt svar på spørsmål nr. 1453, at det er gjort rede for oppfølgingen av anmodningsvedtak nr. 346, 11. mai 2006 i St. prp. nr. 1 for 2006-2007 (pkt. 4.1) og St. prp. nr. 1 for 2007-2008 (pkt. 4.3).

Statsråden viser videre i sitt svar, jf. anmodningsvedtak (pkt.4.3), at flere av løsningsalternativene vil kunne bli så kostnadskrevende at de reiser spørsmål om budsjettmessig prioritering. Undertegnede vil gjøre oppmerksom på at dette vil gjelde de mest vidtgående løsningsalternativene. Det vil derfor være et spørsmål om hva som kommer inn under begrepet "mest vidtgående".

Regjeringen varslet allerede i forbindelse med St. prp. nr. 1 2006-2007 at det ville bli arbeidet videre med å få sikre anslag for de økonomiske konsekvensene av endringene. Regjeringen har nå hatt to år på seg til å ferdigstille dette arbeidet. I forbindelse med anmodningsvedtak (pkt. 4.3) uttalte Regjeringen at det var viktig å sikre en løsning som ikke begrenset seg til nye tilfeller, men at det også måtte innebære en løsning for dem som allerede hadde fått avslag på et pensjonskrav grunnet treårsvilkåret.

For sistnevnte gruppe begynner det, av privatøkonomiske hensyn, å haste med å finne en løsning.

Det vil derfor være viktig at Regjeringen prioriterer saken høyt og at nødvendige endringsforslag blir fremmet for Stortinget så fort som mulig. Det vil videre være viktig at et endringsforslag omfatter de som også har blitt ufør i utlandet.

Svar:

Jeg viser til mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 1453. For øvrig vil jeg vise til at spørsmål om statsbudsjettet for 2009 vil besvares i proposisjonen som legges fram i begynnelsen av oktober.

SPØRSMÅL NR. 1506**Innlevert 10. september 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 17. september 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Direktoratet for Naturforvaltning har valgt å sette den lokale rovviltnemndas avgjørelse helt til side ved beslutning om lisensjakt for bjørn i Hedmark. Dermed øker konfliktene, og konsekvensen av DN's vedtak er også at rovviltbelastningen konsentreres til

visse områder. Det er svært konfliktskapende og virker provoserende.

Vil statsråden ta initiativ slik at uttakets størrelse blir mer i tråd med den lokale nemndas vedtak?»

BEGRUNNELSE:

Rovviltforliket har forutsatt to-delt målsetting i alle deler av landet og samtidig at de delene av landet som hadde hatt den tyngste belastningen av rovvilt, skulle få en lavere belastning. Direktoratet for Naturforvaltning synes ikke å forholde seg til noen av disse premissene. Det synes snarere som om man er opptatt av å konsentrere belastningen, øke konflikten og spille på at rovvilt foreløpig berører så få at de kan unnlate å oppfylle Stortingets intensjoner.

For dem som berøres oppfattes derfor Direktoratet å ha sin egen agenda. Lokale myndigheter og lo-

kale observasjoner overkjøres i stedet for å lyttes til. Dette til tross for at måten man observerer bestandsstørrelser på nærmest garanterer at byråkratiet vil ligge langt etter reell bestandsutvikling.

Direktoratet forsterker konfliktnivået gjennom sin overkjøring av lokale myndigheter. Konsekvensene av Direktoratets beslutning vil bli en langt høyere rovviltbestand enn den lokale rovviltnemnda anbefaler, og det gir som effekt at nærings- og andre interesser systematisk fortrenses i de mest berørte områder. Tilliten til Direktoratet er derfor på et kritisk lavt nivå og det må tas noen grep for å bedre dette.

Svar:

Myndighetsforhold vedrørende kvotefastsettelse for lisensfelling av bjørn i Norge er nøye regulert gjennom rovviltforskriften som trådte i kraft 18. mars 2005. Rovviltnemnden har etter forskriften myndighet til å fatte vedtak om kvote for lisensfelling når bestanden av den enkelte art ligger over de nasjonalt fastsatte bestandsmålene for regionen. I til-

feller der bestandsmålet for regionen ikke er nådd har Direktoratet for naturforvaltningen denne myndigheten. Det er imidlertid et vilkår at slik felling ikke er skadelig for bestandens overlevelse, og at det ikke finnes annen tilfredsstillende løsning ut fra prinsippet om en geografisk differensiert forvaltning. I tilfeller der bestandsmålet ikke er nådd, fatter Direktoratet for naturforvaltning sitt vedtak på bakgrunn av egne vurderinger og kontakt med aktuell regional rovvilt-nemnd. På denne måten gis rovviltnemndene mulighet til å gi sin anbefaling om kvotefastsettelse til direktoratet.

Direktoratet for naturforvaltning fattet den 28. august 2008 vedtak om lisensfelling av bjørn innenfor deler av rovviltregionene 5, 6, 7 og 8. Departementet har mottatt flere klager på direktoratets vedtak og klagefristen er fortsatt ikke utløpt. Det vil derfor ikke være riktig av meg å gå nærmere inn på denne konkrete saken på dette tidspunkt, foruten å konstatere at de formelle prosedyrene for direktoratets vedtak jf. rovviltforskriften er fulgt.

SPØRSMÅL NR. 1507

Innlevert 10. september 2008 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 17. september 2008 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I avisen Glåmdalen kunne vi 2. juni lese at Forsvaret har overtatt Bæreia på Kongsvinger i Hedmark, for å nytte dette som et senter for veteraner. I artikkelen fremkommer det at det ikke er iverksatt virksomhet på Bæreia enda.

Kan jeg i denne forbindelse få vite når det vil bli iverksatt aktivitet på senteret, og når det er forventet at de kan motta veteraner til å nyttiggjøre seg senterets fasiliteter og kompetanse?»

BEGRUNNELSE:

Våre veteraner har et sterkt behov for et samlingspunkt og oppfølging etter sin utenlandstjeneste. Det er derfor gledelig at et slikt senter er kommet på plass. Det er da også viktig at tilbudet blir reelt så raskt som mulig.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 11. september 2008 med spørsmål fra stortingsrepresentanten Per Roar Bredvold om når det vil bli iverksatt aktivitet på Bæreia, og når det er forventet at de kan motta veteraner til å nyttiggjøre seg av senterets fasiliteter og kompetanse.

Forsvaret tok over driften av Bæreia 1. juni 2008, og det er Forsvarsbygg og Forsvarets veteranadministrasjon som formelt har overtatt veteransenteret. Bæreia har hatt tilnærmet full drift siden overtakelsen i juni.

Den offisielle åpningen av Bæreia finner sted 17. oktober 2008, og jeg ser frem til å være til stede for å markere denne viktige begivenheten sammen med forsvarssjefen.

SPØRSMÅL NR. 1508**Innlevert 10. september 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 18. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til behandlingen av St.meld. nr. 18 (2004-2005) "Rett kurs mot riktigere legemiddelbruk". Et enstemmig storting vedtok følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen legge forholdene til rette for å heve norsk kompetanse på legemiddelbehandling til barn gjennom å etablere et nasjonalt tverrfaglig kompetansenettverk."

Kan statsråden redegjøre for oppfølgingen av dette forslaget?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til den siste tids debatt i media knyttet til riktig legemiddelpolitikk overfor barn. Barn er en svært utsatt gruppe hva gjelder legemiddelbruk, og må derfor sikres et hensiktsmessig og adekvat behandlingstilbud.

Undertegnede mener videre at forslaget som et enstemmig storting vedtok i forbindelse med St.meld. nr. 18 (2004-2005) ga Regjeringen et klart oppdrag hva gjelder å få på plass den nødvendige kompetansen for å få på plass en god og trygg legemiddelbruk overfor barn.

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til St.prp.nr.1 (2007-2008) der det ble redegjort for oppfølgingen av anmodningsvedtak nr. 372 av 30. mai 2005 om kompetansenettverk for legemidler til barn.

Det finnes legemidler godkjent for barn, men en del legemidler brukt til barn er ikke godkjent for slik bruk (det vil si at de brukes utenfor godkjent indikasjon). Dette er ikke spesielt for Norge.

Helsedirektoratet har fått i oppgave å etablere et nasjonalt kompetansenettverk for legemidler til barn som et pilotprosjekt i 2008. Pilotperioden vil fortsette

i 2009. Organisasjon og måloppnåelse skal evalueres etter at pilotprosjektperioden er ferdig.

Opprettelsen av nettverket skal bidra til å heve kompetansen og øke sikkerheten med hensyn på legemiddelbehandling av barn. Det er primært viktig å samle informasjon om hvilke legemidler som brukes til barn, og på hvilken måte de brukes. Kompetansen knyttet til dette fagområdet må ivaretas og videreformidles til fagmiljøene.

Kompetansenettverket vil omfatte ulike aktører, herunder både spesialist- og primær-helsetjenesten. Nettverket skal også bistå Statens legemiddelverk i kliniske utredninger på fagområdet og bistå med dokumentasjon på bruk av legemidler til barn.

EU har vedtatt et nytt regelverk om legemidler til barn som trådte i kraft i januar 2007. Dette regelverket skal bl.a. sikre bedre dokumentasjon på effekt og sikkerhet av legemidler til barn. Videre skal det bidra til å sikre økt tilgjengelighet av legemidler spesielt beregnet på barn.

EUs regelverk er ikke innlemmet i EØS-avtalen ennå, og regelverket er derfor ikke gjennomført i norsk rett. Norge deltar likevel allerede i arbeidet som skjer i EU.

Som et resultat av det nye regelverket er det opprettet en pediatriisk komité (PDCO) under det europeiske legemiddelbyrået (EMA). Denne komiteen evaluerer legemiddelindustriens planer for utvikling av legemidler til barn. Norge har fast representant i denne komiteen.

Regelverket er også bakgrunnen for at det i Europa nå er startet en omfattende innsamling og vurdering av de barnestudiene som faktisk finnes, samt en kartlegging av all bruk av legemidler, både godkjent og ikke godkjent, hos barn. Norge deltar på linje med EU-landene også i dette arbeidet.

Jeg mener at det arbeid som er satt i gang her i landet og som norske fagmyndigheter deltar i EU, vil bidra til å få på plass en god og trygg legemiddelbruk ovenfor barn.

SPØRSMÅL NR. 1509**Innlevert 10. september 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 18. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til de nye tallene som helse-direktoratet har offentliggjort vedrørende bruk av korridorpasienter. Tallene er, slik undertegnede ser det, langt fra tilfredsstillende. Dette er ingen ny problemstilling, og det ser ikke ut til at problemet blir mindre i tiden fremover.

Hva vil statsråden gjøre for å få ned bruken av korridorpasienter ved norske sykehus, og vil han fremme en tiltaksplan vedrørende denne problematikken?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til de nye tallene som helse-direktoratet har offentliggjort vedrørende bruk av korridorpasienter. Tallene er, slik undertegnede ser det, langt fra tilfredsstillende. Dette er ingen ny problemstilling, og det ser ikke ut til at problemet blir mindre i tiden fremover.

Korridorpasienter er ingen ønsket situasjon, og det er et problem som må tas alvorlig. Helsepersonell uttrykker bekymring vedrørende bruk av korridorpasienter, og mener en slik praksis kan medføre større muligheter for feilbehandling. I tillegg er det selvsagt en uverdig situasjon for de pasientene det gjelder, som kommer inn til et sykehus med en diagnose for å bli frisk.

Undertegnede mener det må fremmes en tiltaksplan for å få bort bruken av korridorpasienter, og ber derfor om statsrådens redegjørelse knyttet til dette.

Svar:

Helsedirektoratet har nylig lagt ut tall som viser at det 1. tertial 2008 i gjennomsnitt var 272 korridorpasienter hver dag i norske sykehus. Dette tilsvarer 2,6 prosent av antall sengedøgn. Helse- og omsorgsdepartementet har i flere år stilt krav til de regionale helseforetak om at det normalt ikke skal være korridorpasienter. Likevel har andel korridorpasienter holdt seg stabilt mellom 2 og 3 prosent siden målingen startet i 2003.

Jeg er enig med representanten i at tallet er for høyt. Behandlingsplass i korridor er et hinder for ivaretagelse av pasientenes integritet og alminnelige verdighet, til hinder for ivaretagelse av lovpålagt taushetsplikt, til hinder for god behandling og pleie, samt at pasientseng i evakueringsområde er et alvorlig sikkerhetsmessig avvik i forhold til både brannforskriften og internkontrollforskriften.

Jeg har tro på at den nye samhandlingsreformen vil bidra til å redusere antall korridor-pasienter i norske sykehus. Tall tyder på at utskrivningsklare pasienter står for 100-150.000 liggedøgn i året i norske sykehus. En stor andel av disse havner i korridor i påvente av å komme seg ut av sykehuset. 150.000 ekstra liggedøgn koster samfunnet ca. 800 millioner kroner. Jeg har sett eksempler på gode samhandlingsprosjekter i Søbstad, Stjørdal, Mo i Rana og Alta, der spesialisthelsetjenesten og kommunen gjennom spleiselag har opprettet intermediære enheter. Dette er tiltak som bidrar til at pasientene får riktig hjelp på riktig nivå, både når det gjelder legehjelp og rehabilitering. Dette er best for alle parter – ikke minst for pasienten, og vil være til hjelp for å redusere antall korridorpasienter.

I tillegg til å bidra til at pasientene kommer seg ut av sykehuset når de er utskrivningsklare, vil jeg fortsette å stille krav til de regionale helseforetakene om at de som hovedregel ikke skal ha korridorpasienter. Dette er stilt som krav siden 2004. Riksrevisjonen har i nesten like mange år påpekt manglende måloppnåelse. Helse- og omsorgsdepartementet har i flere år poengtert kravet i foretaksmøtene med de regionale helseforetak. I foretaksmøtene har departementet stilt krav om å analysere årsakene og iverksette ytterligere tiltak for å redusere antall korridorpasienter.

Utfordringen med korridorpasienter er størst ved de store universitetssykehusene. Dette skyldes til en viss grad at de har stor pågang av øyeblikkelig hjelp. I Helse Vest RHF følges utviklingen særlig nøye. Her har Helsetilsynet opprettet tilsynssak for å få ned antall korridorpasienter i Helse Stavanger HF. Helse Vest RHF arbeider med flere tiltak for å få ned antall korridorpasienter, blant annet bedre utnyttelse av pasienthotell.

Korridorpasienter er en sammensatt problemstilling. En betydelig utfordring har nettopp vært å få utskrivningsklare pasienter ut av sykehuset. Reduksjon av antall korridorpasienter handler også om bedre logistikk i sykehusene, som for eksempel bedre utnyttelse av pasienthotell og bedre utnyttelse av den samlede sengekapasiteten ved sykehuset. Vi har sykehus som knapt har korridorpasienter fordi pasientene legges til andre avdelinger ved overbelegg. I Helsetilsynets rapport om akuttinntak som ble offentliggjort i februar 2008 fremkommer betydelige mangler knyttet til styring og ledelse av akuttinntakene, og samhandlingen mellom akuttinntak og øvrige avdelinger i sykehusene. Et godt akuttinntak, med observa-

sjonssenger, kan også være et viktig tiltak mot korridorpasienter. Helse- og omsorgsdepartementet har fulgt opp rapporten fra Helsetilsynet med umiddelbare foretaksmøter med de regionale helseforetakene. I tillegg har Helsedirektoratet fått i oppdrag å fremme forslag til tiltak for å sikre kvalitet og trygghet i hele den akuttmedisinske kjeden. Samlet sett tror og håper jeg at ovennevnte tiltak vil redusere an-

tall korridorpasienter. Jeg vil uansett følge utviklingen nøye og vurdere ytterligere tiltak dersom situasjonen ikke bedrer seg. Det er for øvrig viktig å være klar over at stor pågang av øyeblikkelig hjelp kan medføre overbelegg, og dermed korridorpasienter. Korridorpasienter skal imidlertid være unntaket og ikke regelen ved norske sykehus.

SPØRSMÅL NR. 1510

Innlevert 10. september 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 19. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«31/5-07 vedtok Stortinget, mot FrP sine stemmer, å øke aksjeandelen i Statens Pensjonsfond - Utland fra 40 pst. til 60 pst. Finansministeren argumenterte sterkt for dette og sa blant annet: "Det betyr en moderat økning i risikoen, men det betyr samtidig at avkastningen øker betydelig."

Kan finansministeren anslå hvilken meravkastning denne endringen har gitt så langt?»

Svar:

I perioden juni 2007 – juni 2008 er aksjeandelen i fondet gradvis bygget opp slik at en ved utgangen av perioden hadde en aksjeandel på 51,8 pst. Nominell avkastning i denne perioden var -6,9 pst. En portefølje med 40 pst. aksjer og 60 pst. obligasjoner ville i samme periode gitt en avkastning på -5,3 pst.

I St.meld. nr. 24 (2006-2007) la departementet opp til å øke aksjeandelen i Statens pensjonsfond – Utland fra 40 pst. til 60 pst. Representanten Hagesæter synes å ha misforstått begrunnelsen som ble gitt for denne endringen når han nå spør hvilken meravkastning dette har gitt etter tolv måneder. Det har aldri vært sagt at økt aksjeandel gir en garantert høyere avkastning fra dag én. Tvert imot åpnet jeg min avslutningsreplik i Stortinget 12. juni 2007 slik:

”Bare slik at ikke karikaturene av det jeg har sagt fra talerstolen, blir stående: Jeg har ikke sagt at ikke det betyr økt risiko å øke aksjeandelen.”

Risikoen knyttet til fondets investeringer er grundig beskrevet både i St.meld. nr. 24 (2006-2007) og i St.meld. nr. 16 (2007-2008), der risikoen i fondet er beskrevet både ved hjelp av historisk utvikling, og framoverskuende betraktninger. Det framgår tydelig

at valget av økt aksjeandel var et valg av en høyere risiko i fondet i bytte mot en høyere forventet avkastning på lang sikt.

Investeringsvirksomhet handler om å ta en kalkulert risiko for å oppnå en avkastning på investert kapital. I tråd med allment akseptert teori og praksis forventes en høyere gjennomsnittlig avkastning av aksjeinvesteringer enn av investeringer i rentepapirer, nettopp fordi risikoen i aksjer er høyere.

Investeringene i Statens pensjonsfond er langsiktige. Statens pensjonsfond er stort og vil ha lang levetid. I motsetning til andre pensjonsfond er ikke kapitalen øremerket til særskilte forpliktelser, og kapitalen i fondet er fullt ut egenkapitalfinansiert. Fondet står i liten grad overfor risikoen for at eieren foretar store uttak over kort tid. Det er derfor liten risiko for at negativ avkastning i seg selv fører til at fondet blir tvunget til å selge aktiva. På denne bakgrunn har jeg konkludert med at Statens pensjonsfond – Utland er godt posisjonert til å bære den risiko som følger av en aksjeandel på 60 pst., både på kort og lang sikt. Ved å sikte mot en aksjeandel på 60 pst. utnytter vi fondets særtrekk som langsiktig investor på en bedre måte enn tidligere.

Verdens finansmarkeder er inne i en alvorlig situasjon. Det er stor usikkerhet knyttet til utviklingen framover, og det er en utbredt oppfatning at det vil kunne ta tid før markedene normaliseres. Ettersom Statens pensjonsfond – Utland er godt posisjonert til å bære store svingninger i fondskapitalen, og etter som forventet avkastning på lang sikt i aksjemarkedet er positiv, og høyere enn i obligasjoner, ville det etter mitt syn være helt feil å redusere fondets aksjeandel nå.

Det kan her være nyttig å minne om kursutviklingen i verdens aksjemarkeder i tidligere kriser. Tabell

I er hentet fra boks 1.2 i St.meld. nr. 16 (2007-2008) og viser avkastningen i en portefølje som Statens pensjonsfond – Utland i syv tidligere finansielle kriser. Resultatene viser at år med svært lav avkastning har vært fulgt av år med høy avkastning, slik at det har tatt få år for investorer å hente inn igjen tap som oppsto i tidligere kriser. Det forrige århundre var preget av en svært positiv utvikling i de internasjonale verdipapirmarkedene. En kan ikke utelukke at det i

framtiden vil kunne oppstå nye kriseperioder der tapene ikke gjenvinnes like raskt i etterfølgende perioder som det som har vært tilfelle i de foregående hundre årene. Men man må kunne legge til grunn at investorer over tid fortsatt vil få betalt i form av høyere forventet avkastning for å ta risiko. Dermed vil tapene før eller senere gjenvinnes for investorer som har evne og vilje til å tenke langsiktig og holde fast ved sin strategi også når markedene er urolige.

Tabell 1 Simulerte endringer i verdien til Statens pensjonsfond – Utland i fem påfølgende år som følge av en krise, gitt gjeldende sammensetning av aksjer og obligasjoner, og regionfordeling. Nominell avkastning i prosent

	År 1	År 2	År 3	År 4	År 5
Trettiårene (1929-1933)	-3,3	-8,2	-19,0	16,7	20,7
Oljekrisen (1973-1975)	-8,6	-14,1	36,6		
Krakket (1987)	-0,2				
Mexico (1994)	-4,5				
Asiakrisen (1997)	22,2				
Russlandkrisen (1998)	17,1				
Teknologiboblen (1999-2003)	16,4	1,2	-6,0	-8,2	16,9

Kilde: Finansdepartementet

Jeg viser også til figur 3.9 i St.meld. nr. 24 (2006-2007), der verdiutviklingen for aksjer over en lengre periode ble vist (vedlagt). Denne figuren illustrerer samtidig at begivenheter som nok ble opplevd som skjellsettende i samtiden, i et lengre perspektiv avtegner seg som mindre betydningsfulle.

Departementet skrev i St.meld. nr. 24 (2006-2007) at det var betydelig usikkerhet knyttet til markedets utvikling på kort sikt, og at en derfor måtte være forberedt på at tidspunktet for å øke aksjeandelen i ettertid kan framstå som mer eller mindre gunstig. Denne risikoen er redusert ved at økningen i aksjeandelen fases inn gradvis, jf. at innfasingen så langt bare har kommet om lag halvveis. Den videre oppbyggingen av aksjeandelen vil dermed skje på et lavere kursnivå enn det man hadde da beslutningen ble tatt.

Selv etter at aksjeandelen er bygd opp til 60 pst. skal vi i mange år framover omplassere formue fra olje og gass til aksjer, obligasjoner og etter hvert også eiendom. Beslutningen om å øke aksjeandelen ble tatt på bakgrunn av hva en mente var fornuftig på lang sikt. Beslutningen bør derfor også evalueres over en periode på svært mange år. Når en slik vurdering skal gjøres, vil det avgjørende være hvilken pris en betalte for den økte aksjeandelen sammenliknet med markedsprisen på et framtidig tidspunkt.

Vi er inne i en periode med omplassering av formue fra petroleum til finansielle aktiva. Det forhold at finansaktiva verdsettes hyppig kan forlede en til å

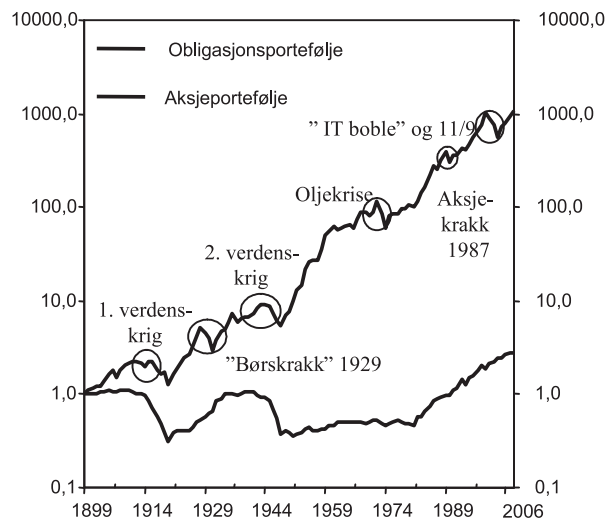
tro at slike plasseringer er mer risikable enn petroleum, men denne formuesompllasseringen innebærer en vesentlig reduksjon i risikoen knyttet til statens samlede formue.

Jeg vil også minne om at det er lett å bli forledet til å tro at børsnoterte investeringer der verdien kan avleses i markedene fra time til time er mer risikable enn unoterte investeringer i for eksempel infrastruktur (ute eller hjemme), der man ikke måler verdiutvikling løpende på samme måte. Men dette er en misforståelse. Også investeringer i innenlandsk infrastruktur er beheftet med økonomisk risiko knyttet til hvilken verdiskaping den vil bidra til over tid, målt opp mot størrelsen på investeringen. Det er altså ikke slik at denne typen investeringer er risikofrie i økonomisk forstand. Og etter hvert som lønnsomme innenlandske investeringer gjennomføres, vil avkastningen på nye prosjekter gradvis falle. Derfor vil en strategi der fondet plasseres i en bred portefølje av finansielle plasseringer i mange land bedre bytteforholdet mellom risiko og forventet avkastning for statens plasseringer samlet sett.

Statens pensjonsfond – Utland utgjør en liten andel av nasjonens samlede formue, der verdien av arbeidskraften utgjør rundt 85 pst. Det viktigste vi kan gjøre for å forvalte vår samlede formue godt, er å sørge for en stabil og bærekraftig økonomisk utvikling med varig lav arbeidsledighet. En jevn og forsvarlig økning i bruken av oljeinntekter er en viktig del av en slik politikk.

Vedlegg til svar:

Samlet realavkastning siden 1900

Figur 3.9 Realverdi av en portefølje som starter med én krone i 1899 fram til og med 2006¹.

Kroner

¹ Avkastningen er beregnet med utgangspunkt i porteføljevæktene tilnærmet vektene i Statens pensjonsfond– utland. Det er valgt en logaritmisk skala. Det betyr at prosentvis like store tap og gevinster visudt vil vises som like store uavhengig av når i tidsperioden de inntreffer

Kilde: Finansdepartementet/Dimson, Marsh og Staunton

SPØRSMÅL NR. 1511**Besvart 17. september 2008 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Når vil Frivillighetsregisteret åpnes?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til Ot.prp. nr. 55 (2006-2007) om lov om register for frivillig virksomhet, og Innst. O. nr. 93 (2006-2007). Odelsting og Lagting var ferdig med sin behandling 15. juni 2007. Det er godt over et år siden, og burde være mer enn tilstrekkelig til å få forskrifter og annet på plass.

Frivillighetsregisteret skal dekke flere funksjoner, samtidig som det skal være brukervennlig for både små og store organisasjoner. Unødvendig byråkrati må for all unngås, for at registeret skal fungere best mulig.

Etableringen av et frivillighetsregister er en viktig nyvinning for organisasjonene og for staten. Det vil bidra til å synliggjøre og legitimere frivillig sektor, og være et viktig verktøy for forskning og utvikling av frivillighetspolitikken.

Det må være et mål for staten og frivilligheten at ulike regelverk nå må tilpasses registeret slik at det kan bidra til forenkling av kommunikasjon og ulike støtteordninger, både for organisasjonene og for alle deler av offentlig sektor.

De frivillige organisasjoner har selv bedt om at registeret skal tillate en bloc registrering. Det er et fornuftig ønske.

En av de viktigste funksjonene for registeret vil være i forhold til en varig MVA-ordning for frivillige lag og organisasjoner.

I Regjeringens SoriaMoria-erklæring står det:

"Regjeringen vil [...] formelt gi frivillig virksomhet status som egen sektor gjennom etablering av et frivillighetsregister.

Dette vil åpne for et enklere regelverk når det gjelder skatt, merverdiavgift og arbeidsgiveravgift."

Det er vanskelig å se at registeret kan åpne noe senere enn 1. januar 2009, hvis Soria Moria-løftet

skal holdes og løftet om varig MVA-ordning skal kunne tre i kraft denne stortingsperioden.

Svar:

Regjeringen la i april 2007 fram Ot.prp. nr. 55 (2006-2007) Om lov om register for frivillig virksomhet. Målet er at et frivillighetsregister skal bidra til å bedre og forenkle samhandlingen mellom frivillige organisasjoner og offentlige myndigheter. Det ble lagt opp til at registeret skal basere seg på grunn-data fra Enhetsregisteret for å sikre en mest mulig rasjonell organisering. Ansvar for utvikling og drift av registeret legges til Brønnøysundregistrene, og frivillighetsregisteret kan derved benytte erfaringer fra andre offentlige registre. Samtidig skal frivillighetsregisteret legges bedre til rette for de mindre organisasjonene enn det Enhetsregisteret gjør. Lovforslaget ble vedtatt av Stortinget i juni 2007.

Frivillighetsregisteret skal fungere sammen med mange allerede eksisterende ordninger og systemer. For at registeret skal kunne håndtere saksmengde og kompleksitet effektivt, er naturligvis også systemene for frivillighetsregisteret svært omfattende og komplekse. Det er dessuten en rekke eksisterende løsninger og systemer som må endres og tilpasses en ny virkelighet der også frivillige organisasjoner er inkludert på egne premisser. Noen av disse løsningene har flere millioner brukertilfelle/oppslag hvert år, for eksempel var det mer enn 29 millioner oppslag mot nøkkelopplysninger fra Enhetsregisteret i 2007.

Jeg kan opplyse at de frivillige organisasjonene deltar i utviklingsprosessen for å etablere registeret. For eksempel er innmeldingsskjemaet for Frivillighetsregisteret betraktelig enklere enn innmeldingsskjemaet i Enhetsregisteret i tråd med ønsket fra blant annet barne- og ungdomsorganisasjoner.

Forskrift til lov om frivillig virksomhet vil bli fastsatt i løpet av kort tid. Det legges til grunn at Frivillighetsregisteret som planlagt skal settes i ordinær drift 1. januar 2009.

SPØRSMÅL NR. 1512**Innlevert 11. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 18. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det er i dag tillatt å medbringe kniver med opp til seks cm. lange blad om bord på fly. Dette utgjør en åpenbar sikkerhetsrisiko, og oppleves provoserende for mange da det for øvrig er strenge regler for hva en kan ta med seg på fly.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at internasjonale luftfartsmyndigheter forbyr slike kniver på fly, og vil Regjeringen instruere politiet til å håndheve forbudet mot å bære kniv på flyplasser strengere?»

Svar:

I henhold til straffeloven er det straffbart om man på offentlig sted bærer kniv eller lignende skarpt redskap som er egnet til å påføre noen en legemskrenkelse. Forbudet gjelder ikke kniv eller annet redskap som brukes til, bæres eller medbringes i forbindelse med arbeid, friluftsliv eller et annet aktverdig formål. Om det er straffbart å bære kniv på flyplasser må således vurderes opp mot lovens bestemmelser, herunder må det vurderes konkret om formålet er "aktverdig".

Fra Justisdepartementet har jeg fått opplyst at politiet allerede er opptatt av å håndheve knivforbudet, og det beslaglegges derav en rekke kniver. Videre har de opplyst at det imidlertid ikke er grunnlag for å set-

te flyplasser i en særstilling i forhold til andre offentlige steder.

Som følge av terroraksjonen 11. september 2001 ble det i EU utarbeidet regelverk om felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart. Gjennom luftfartsloven er dette regelverket gjennomført i Norge. Regelverket inneholder flere tiltak for å ivareta sikkerheten innen luftfarten, blant annet er det utarbeidet en liste over forbudte gjenstander. På denne listen står blant annet:

- springkniver eller lommekniver med låsbart blad, uansett lengde på bladet.
- kniver (også seremonielle eller dekorative), med bladlengde over 6 cm, laget av metall eller annet materiale som er sterkt nok til å kunne brukes som våpen.
- verktøy som kan brukes som spisst eller skarpt våpen, så som driller og bits, tapetkniver ("box cutters") og lignende "utility knives"), sager, skrujern, brekkjern, hammere, nebbtenger, skiftenøkler og rørtenger, blåselamper.

Dette innebærer at kniver som er spisse eller skarpe og kan brukes som våpen vil bli beslaglagt i sikkerhetskontrollen.

SPØRSMÅL NR. 1513**Innlevert 11. september 2008 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 1. oktober 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«NORADs informasjonsblad, Bistandsaktuelt, hevder nå å kunne påvise at norsk utdanningsbistand reduseres – både i kronebeløp og realverdi – og at planene for de kommende år vil innebære en ytterligere, dramatisk nedgang.

Kan statsråden bekrefte at det er riktig at utdanningsbistanden – i strid med statsrådets informasjon til Stortinget – faktisk er redusert både i kronebeløp og realverdi fra 2005 til 2007?»

BEGRUNNELSE:

En samlet utenrikskomité har gjentatte ganger understreket at prioriteringen av utdanning skal holdes oppe. Overfor Stortinget har statsråden opplyst at dagens regjering "gjør mer på utdanning enn den forrige regjeringen".

Ifølge Bistandsaktuelt nr. 6 2008 brukte man imidlertid fra norsk side 87 mill kr mindre på utdanning i 2007 enn to år tidligere, i 2005. Det betyr i så fall at utdanningsbistanden er redusert etter regjeringsskiftet, i strid med det statsråden eksplisitt har

uttalt i Stortinget. Årsaken til at denne nedgangen ikke til nå har kommet fram i offisiell statistikk, er at et stort utdanningsprogram i regi av UNICEF ikke var tatt med i utdanningsstatistikken for 2005 og 2006, men er tatt med i NORADs statistikk for året 2007. Når dette medregnes, viser tallene ifølge Bistandsaktuelt et kutt på 180 mill. kr i utdanningsbistanden fra 2006 til 2007 – og at utdanningsbistanden dermed faller fra et nivå på ca 13,5% til ca 10 % av norsk bistand.

Videre viser ambassadenes planer en reduksjon på nærmere 75 % i tiltak som fokuserer på utdanning fram mot 2011, ifølge Bistandsaktuelt. Dette strider i så fall mot det en samlet utenrikskomité gjentatte ganger har bedt om, nemlig at prioriteringen av utdanningsbistanden skal opprettholdes.

Svar:

Samlet utgjør offisiell utviklingsstøtte rundt 600 milliarder kroner årlig på verdensbasis. Norge er en betydelig aktør i utviklingssammenheng. Men selv om vi ligger i toppen hva gjelder bidrag per capita, er det begrenset hva vi kan utrette alene med våre noen og tyve milliarder kroner. Utgangspunktet for representanten Høybråtenes spørsmål er utdanningens andel av de rundt 15 prosentene av den totale norske bistanden som administreres av ambassadene. La meg starte med det store bildet, før jeg kommer tilbake til disse tallene.

Ser vi på de store, tunge aktørene på utdanningsfeltet har vi sett en gledelig utvikling de siste årene. Ikke minst i Verdenbanken, der fordelingsnøkkelen viser at 13 prosent gikk til utdanning i 2007, mot 10 prosent i 2005 og 2006. Her har Norge – sammen med andre land, vært en pådriver. Norge har de siste årene brukt sin styreplass aktivt for å øke Verdenbankens innsats på dette feltet.

Norge leverer på sine internasjonale forpliktelser på utdanning. Det bekreftes også av den internasjonale organisasjonen Global Campaign for Education, som i sin undersøkelse for 2008 rangerer Norge på topp blant giverlandene. Jeg mener at det er avgjørende at vi bruker denne posisjonen til å påvirke og mobilisere også andre givere. Slik vi har gjort i forhold til Verdenbanken.

Men enda viktigere enn volumet til utdanning, det være seg bilateralt eller multilateralt, er det å sette landene i stand til selv å ta ansvar for å løse de viktigste oppgavene. Utdanning er helt klart blant disse. Det handler om å skape fred, sikkerhet og stabilitet som gjør at jenter faktisk kan våge seg ut på skoleveien. Det handler om å bekjempe korrupsjon og gjennom dette frigjøre midler til utdanningsformål og skape et utdanningssystem der vitnemålet ikke er et resultat av hvor mye man har betalt læreren. Det handler å lette gjeldsbyrden til fattige land, slik at

skoler kan bygges og lærere lønnes. Det handler om å sikre at landene selv får kontroll med inntektene fra egne naturressurser og makter å forvalte disse på en måte som kommer innbyggerne til gode. Det handler kort sagt om å bidra til alle de forutsetningene som må være på plass for å skape varig økonomisk vekst og mobilisering av egne ressurser. Bare slik kan fattige land selv ta ansvar for de oppgavene som i dag i stor grad løses av det internasjonale giversamfunnet. Derfor er dette også et hovedansvar for norsk utviklingspolitikk. Slik bidrar vi til vesentlig mer satsing på utdanning i fattige land.

Noen land har lykket med dette. Det er derfor vi trapper ned innsatsen i land som Vietnam og Bangladesh og flytter ressursene til andre viktige områder.

Parallelt styrker vi innsatsen på viktige sektorer som helse og utdanning gjennom multilaterale kanaler. Slik kan vi spisse den bilaterale innsatsen innenfor sektorer der vi har spesielle fortrinn. Dette er også i tråd med de prinsipper om arbeidsdeling og bistandseffektivitet som det internasjonale samfunn har sluttet seg til gjennom Paris-erklæringen og som ble fornyet under høynivåmøtet i Accra nå i september. Derfor styrker vi utdanningsinnsatsen vår gjennom UNICEF. Derfor har vi påtatt oss vertskapet for høynivåmøtet for "Utdanning for alle" (EFA).

Så til tall. Sammenligner man det samlede beløp for bilateral bistand de to første årene til denne regjeringen, 2006 og 2007, med de to siste til Bondevikregjeringen, 2004 og 2005, vil man se at denne regjeringen har gitt mer til utdanningsformål. Om man holder UNICEFs grunnutdanningsprogram, som representanten Høybråten refererer til, utenom, var det samlede beløpet til bilateral bistand til utdanning i 2004-5 2, 24 milliarder kroner. For denne regjeringens to første år var den tilsvarende summen 2,41 milliarder kroner. Tar man så med UNICEFs program, er de tilsvarende tallene henholdsvis 2,95 milliarder kroner for 2004-5 og 3,33 milliarder for 2006-7. Statistikken som Bistandsaktuelt referer til viser en noe høyere registrert direkte bilateral bistand til utdanning i 2005 enn i 2007, men den statistikken må ses i sammenheng med vår samlede innsats for utdanning og vår innsats i forhold til alle de oppgaver som må være løst før utdanning i det hele tatt kan finne sted.

Dessuten må vurderingen av utdanningsinnsatsen også ta høyde for et annet forhold som statistikken ikke fanger opp. Betydelige deler av den budsjettstøtten vi gir til flere land går til sosiale sektorer som utdanning og helse, men blir ikke registrert eksplisitt i statistikken på sektorer. Det forholder seg likedan med store deler av våre omfattende bidrag til FN-organisasjoner og utviklingsbankene.

Vektlegging av budsjettstøtte og kjernebidrag er en politikk som ble initiert av min forgjenger. Jeg sy-

nes det er en fornuftig politikk og har derfor viderført dette arbeidet.

Når det gjelder planene fremover for norsk utviklingsstøtte til utdanning og generelt, er dette noe som vil bli presentert for Stortinget i budsjettssammenheng og i den kommende stortingsmeldingen om

norsk utviklingspolitikk. Jeg kan forsikre representanten Høybråten om at utdanning er og fortsatt vil være, høyt prioritert i utviklingspolitikken. Dette gjenspeiles også i de betydelige beløp som går til denne sektoren, uavhengig av variasjoner innenfor den bilaterale bistanden.

SPØRSMÅL NR. 1514

Innlevert 11. september 2008 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 17. september 2008 av kommunal- og regionalminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I en uttalelse har statsråden betegnet Enebakk og Rælingen kommune i Akershus som lettdrevne kommuner. Hva er lettdrevne kommuner?»

BEGRUNNELSE:

NRK Østlandssendingen har tatt opp det de kaller classeskillet i Kommune-Norge. I den forbindelse er kommunene Enebakk og Rælingen nevnt som kommuner med lave inntekter iforhold til andre kommuner. I en uttalelse fra Statsråden betegnes Enebakk og Rælingen som lettdrevne kommuner. Statsråden burde kalt disse kommunene veldrevne, ikke lettdrevne kommuner. Disse kommunene er oppvekstkommuner på det sentrale Østlandet og har ikke færre utfordringer enn andre distriktskommuner i Norge, snarere tvert imot. De har en stadig økende yngre befolkning som skal ha offentlige tilbud i form av barnehager, skoler, helsetjenester etc., samtidig som de har en økning i andel seniorer som skal ha et godt og verdig liv. Dette er utfordringer det er vanskelig for kommunene å løse innenfor dagens inntektssystem. Disse kommunene mener at det blir trist når statsråden mener at de tjener på inntektssystemet slik det er i dag. At Enebakk kommune f.eks. får noe mer i 2009 er riktig, men økte renter betyr økte utgifter, ingen kompensasjon for prisstigning, og et dyrere lønnsoppgjør er forhold som gjør at 2009 ikke blir lettere enn 2008.

Svar:

Forskjellen mellom landets kommuner er til dels store når det gjelder kostnadsstruktur, alderssam-

menstning, bosettingsmønster mv. En kommune med mange eldre vil for eksempel ha behov for flere sykehjemsplasser enn kommuner med en yngre befolkning. På samme måte betyr et spredt bosettingsmønster lengre reiseavstander og behov for en mer desentralisert skolestruktur for å unngå at barn får for lang skolevei. Både etterspørselen etter kommunale tjenester og kostnadene ved produksjonen vil derfor variere kommunene imellom. Målet med utgiftsutjevningen i inntektssystemet er å fange opp slike variasjoner. En tar fra de relativt sett lettdrevne kommunene og gir til de relativt tungdrevne. Med lettdrevet/tungdrevet menes i denne sammenheng en kommune som vurdert etter objektive kriterier er rimeligere/dyrere i drift enn gjennomsnittskommunen. Vi har kriterier innenfor fire ulike sektorer: Administrasjon, grunnskole, helse- og sosialtjenesten og landbruk og miljøvern. Kommuner blir i inntektssystemet ikke målt ut fra hvordan de faktisk driver, men får tilskudd ut fra objektive kriterier innen disse sektorene. Alle kommuner får tilskudd etter de samme kriteriene i utgiftsutjevningen.

Enebakk og Rælingen betegnes som lettdrevne i denne sammenheng i hovedsak fordi de har en relativt ung befolkning (i forhold til gjennomsnittskommunen) og har et bosettingsmønster som ikke er spesielt spredtbygd. At de har et utgiftsbehov som er lavere enn gjennomsnittet betyr selvsagt ikke at Enebakk og Rælingen ikke har utfordringer med å tilby et godt tjenestetilbud til sine innbyggere. Derfor har også Regjeringen gjort endringer i inntektssystemet fra 2009, ved blant annet å utjevne skattinntektene i større grad enn i dag. Dette tjener kommuner som Enebakk og Rælingen på.

SPØRSMÅL NR. 1515**Innlevert 11. september 2008 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 25. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ved arv av aksjer trer den som arver inn i skattemessige posisjoner som arvelater hadde for aksjen. Arveavgift betales for verdien av aksjen på arvetidspunktet. Den utsatte gevinsten reduseres riktig nok med 20 pst., men dette vil i mange tilfeller ikke være tilstrekkelig til å hindre dobbeltbeskatning ved senere salg. Ved gevinst ved senere salg vil arvtaker på nytt måtte skatte 28 pst. av differansen mellom arvet inngangsverdi og salgpris.

Er denne dobbeltbeskatningen tilsiktet fra lovgivers side?»

BEGRUNNELSE:

Det ønskes for øvrig opplyst om provenyet ved en omlegging av reglene som hindrer dobbeltbeskatning. Det ønskes videre lovteknisk bistand til en ny bestemmelse i arveavgiftslovens § 14, 5. ledd som innebærer at urealisert skattepliktig gevinst fritas for arveavgift, og hvor det i tillegg medtas en klarere presisering om at latent tap er arveavgiftspliktig.

Svar:

Kontinuitetsprinsippet ved arv og gave av aksjer og andeler ble innført ved skattereformen 2004-2006 som følge av omleggingen av reglene for gevinst- og utbyttebeskatning av aksjer og andeler (innføringen av aksjonærmodellen og deltakermodellen). Kontinuitet ble ansett nødvendig for å unngå skattemotiverte gaveoverdragelser av aksjer med sikte på at gavemottaker skulle få høyere inngangsverdi (og dermed høyere skjermingsfradrag) enn giveren. Kontinuitetsprinsippet innebærer at gave- og arvemottaker trer inn i arvelaters eller givers inngangsverdi på aksjene/andelene, jf. skatteloven § 10-33. Virkningen blir således at gave- og arvemottaker får samme inngangsverdi som giver/arvelater. Det er likevel slik at arve- eller gavemottakers inngangsverdi maksimalt kan settes til den verdi som legges til grunn ved arveavgiftsberegningen (arveavgiftsverdien), jf. skatteloven § 9-7. Er arveavgiftsverdien lavere enn arvelaters/givers inngangsverdi, vil arveavgiftsverdien utgjøre arve- eller gavemottakers inngangsverdi på aksjen.

Ved kontinuitet vil arve- eller gavemottaker kunne overta en latent gevinst, og hele eller deler av denne latente gevinsten kan bli belastet både med arveavgift og inntektsskatt. Dette slår forskjellig ut på grunn av ulike verdsettelsesregler for børsnoterte aksjer

og ikke-børsnoterte aksjer. Omfanget av den latente gevinst som vil bli belastet med arveavgift og inntektsskatt avhenger av om det er tale om noterte aksjer eller ikke-noterte aksjer, og om ikke-noterte aksjer verdsettes til 30 eller 100 prosent.

Ikke-børsnoterte aksjer verdsettes til langt lavere verdi enn omsetningsverdien, dvs. til 30 eller 100 prosent av aksjens andel av selskapets skattemessige formuesverdi pr. 1. januar i året rådigheten går over på mottaker. Idet arveavgiftsverdien her blir lavere enn omsetningsverdien som følge av rabatt og lave skattemessige formuesverdier, vil beløpet som blir gjenstand for både arveavgift og inntektsskatt bli vesentlig mindre. Sett at en fremtidig giver i sin tid kjøpte en ikke-børsnotert aksje til 100. På gavetidspunktet er aksjens arveavgiftsverdi 150, mens omsetningsverdien er 250. Dersom gavemottaker selger denne aksjen umiddelbart etter gaveoverføringen, vil det – før korrigering for latent skatt, jf. nedenfor – kun være 50 (differansen mellom arveavgiftsgrunnlaget på 150 og overdragers inngangsverdi på 100) som belastes både med arveavgift og inntektsskatt, og således ikke hele gevinsten (150). Beløpet som belastes både med arveavgift og inntektsskatt kan bli høyere når det er tale om børsnoterte aksjer, siden børsnoterte aksjer verdsettes til antatt salgsverdi for arveavgiftsformål.

Som en følge av at arve- og gavemottaker ved skattemessig kontinuitet overtar en latent skatteforpliktelse er det innført et sjablonfradrag i arveavgiftsverdien for aksjer mv, jf. arveavgiftsloven § 14 femte ledd. Bestemmelsen går ut på det i arveavgiftsverdien skal gjøres et fradrag på 20 prosent av latent gevinst. At satsen er satt til 20 prosent, og ikke 28 prosent, skyldes at skatteforpliktelsene normalt ikke vil oppstå umiddelbart etter arve- eller gaveoverføringen, men etter en viss tid.

Omleggingen til kontinuitet innebærer at en større inntektsskattebyrde legges på mottaker, dvs. at verdistigning i arvelaters/givers eiertid ikke lenger vil bli endelig skattefri, men overtas av mottaker. Formålet med å hindre slik skattefrihet blir derfor bare delvis nådd dersom arve- og gavemottakere skal få fullt fradrag for den urealiserte gevinsten. Fradrag for den latente skatten og ikke det latente skattegrunnlaget (gevinsten) skaper dessuten best nøytralitet, idet de skatte- og avgiftsmessige konsekvensene blir omtrent de samme hvor arvelater/giver selger aksjene før arven/gaven og hvor arving/gavemottaker selger aksjen umiddelbart etter overføringen. I

Ot.prp. nr 1. (2004-2005) avsnitt 5.6.3.3 er det gitt et eksempel som kan være illustrerende: Sett at A i sin tid ervervet en aksje for 100. Ved gavetidspunktet er den verd 250. Dersom gavemottaker B selger aksjen rett etter gaveoverføringen, må B svare 28 prosent av gevinsten på 150, dvs. 42. Verdien B mottar etter skatten er 208. Hvis A i stedet solgte aksjen før gaveoverføringen og betalte skatt av gevinsten på 150, ville B fått 208.

At mottakerens etterfølgende gevinstskatteplikt også omfatter verdistigning i arvelaters/givers eiertid, kombinert med fradrag for den latente skatt på denne verdistigningen, gir tilnærmet samme virkning som om arvelater/giver selv hadde realisert aksjene, betalt gevinstskatten og overført nettoen til mottakeren. Noen reell dobbeltbeskatning handler ikke dette om. I stedet handler det om at realisert verdistigning blir skattlagt og at nettoformue etter hensyntagen til slik skatt blir avgiftspliktig ved overføring innen familien. I dette er det ingen urimelighet.

Dersom urealisert verdistigning på arve- eller gavetidspunktet fritas for arveavgift, slik spørsmålsstilleren foreslår, ville lave inngangsverdier hos givere/arvelatere, lede til urealistisk lave aksjeverdier som avgiftsgrunnlag. Særlig ville dette gjelde eierposisjoner som ikke realiseres (slik at det heller ikke ble noen gevinstskatt), men som følger slektsleddene i generasjoner med kontinuitet i de lave inngangsverdier ("bestefars kostpris"). Store familieformuer i aksjer kunne da gå i arv og gave med uforholdsmessig lav avgift, i motsetning til store familieformuer i andre typer eiendeler. Dette ville bli en ny og stor urimelighet.

Jeg mener på denne bakgrunn at dagens regel er velbegrunnet og ikke gir grunnlag for endringer i arveavgiftsloven. Det forslaget som spørsmålsstilleren ber om lovteknisk bistand til, vil jeg sterkt fraråde.

Lovteknisk bistand:

Det bes om lovteknisk bistand til å endre arveavgiftsloven § 14 femte ledd slik at bestemmelsen går

ut på at urealisert gevinst fritas for arveavgift og at det fremgår klarere at latent tap er arveavgiftspliktig.

I tilfeller der aksjen har falt i verdi i arvelaters/givers eiertid, vil ikke arve- eller gavemottaker svare arveavgift av differansen mellom arvelaters/givers inngangsverdi og arveavgiftsverdien, fordi arve- eller gavemottakers inngangsverdi maksimalt kan settes til arveavgiftsverdien. Latent tap vil dermed ikke være arveavgiftspliktig. Ved lov 10. desember 2004 nr. 77 ble det innført en bestemmelse i arveavgiftsloven § 14 femte ledd som gikk ut på at det ved verdsettelsen skulle gjøres et tillegg i arveavgiftsgrunnlaget med et beløp som tilsvarte 20 prosent av latent tapsfradrag. Denne bestemmelsen ble imidlertid senere opphevet, jf. Ot.prp. nr. 92 (2004-2005).

Den lovtekniske bistand som det er anmodet om, kan dermed utformes slik:

"I lov 19. juni 1964 nr. 14 om avgift på arv og visse gaver (arveavgiftsloven) gjøres følgende endringer:

§ 14 femte ledd skal lyde:

Når et dødsbo, arving eller gavemottaker trer inn i arvelaters eller givers inngangsverdi, skjermingsgrunnlag, ubenyttet skjermingsfradrag og øvrige skattemessige posisjoner tilknyttet aksje eller andel etter reglene i skatteloven § 10-33 og § 10-46, skal det ved verdsettelsen av aksjen eller andelen gjøres et fradrag for den latente gevinst ved realisasjon av aksjen eller andelen. Ved fastsettingen av den latente gevinsten legges aksjen eller andelens omsetningsverdi til grunn som utgangsverdi. For aksjer og andeler som verdsettes etter § 11 A fastsettes utgangsverdien til 100 prosent av verdien etter § 11 A."

Provenyvirkninger:

Departementet har ikke data som muliggjør anslag på provenyvirkninger av forslaget.

SPØRSMÅL NR. 1516**Innlevert 12. september 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 19. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Mange som reiser med fly er oppgitt over kontrolltiltak rettet mot reisende som det er vanskelig å se har sikkerhetseffekt, men som fører til køer, ventetid og forsinkelse og medfører ekstra kostnader som til slutt betales via flybilletten.

Hva er statsrådets planlagte tiltak for å redusere og forenkle omfanget av sikkerhetskontroll og sikkerhetstiltak som gjelder for reisende med fly i Norge?»

Svar:

Etter luftfartsloven kan Samferdselsdepartementet, når hensynet til sikkerheten i luftfarten tilsier det, fastsette forskrifter om kontroll av personer, reisegods og gods som befinner seg på landingsplasser. Samferdselsdepartementet har fastsatt forskrift om forebygging av anslag mot sikkerheten i luftfarten. Forskriften inneholder en rekke nasjonale bestemmelser, i tillegg til å implementere de EU-forordninger Norge er forpliktet til å gjennomføre i norsk rett i henhold til EØS-avtalen. Regelverket er basert på at en har samme sikkerhetsnivå innenfor hele EU/EØS-området. På denne måten slipper passasjerene som hovedregel blant annet å gå igjennom en ny sikkerhetskontroll ved transittreiser innen dette området.

Våren 2007 ble, som kjent, det såkalte sam-

beidsutvalget etablert. Dette utvalget har jeg blant annet redegjort for i mitt svarbrev av 28. februar 2008 til spørsmål nr. 691 som omhandlet kroppsvisitering i sikkerhetskontrollen på Oslo lufthavn, Gardermoen. I samarbeidsutvalgets rapport ble det fremmet forslag til en rekke tiltak som kan bidra til å forenkle og effektivisere sikkerhetskontrollen, blant annet oppgradering av teknisk utstyr i sikkerhetskontrollen, forbedring av logistikk og økt bemanning i sikkerhetsslusene.

Avinor opplyser at de har, som den største aktøren, tatt rapporten på alvor og satt i verk tiltak på stort sett alle områder hvor utvalget beskrev forbedringsforslag.

Et av de viktigste tiltakene som kan forenkle og effektivisere gjennomføring av sikkerhetskontrollen er å forbedre logistikken i sikkerhetsslusene. Avinor har opplyst at de har igangsatt prosjekter med simulering for å optimalisere prosessene. De foreløpige resultatene viser at man med noen få justeringer av logistikken kan øke gjennomstrømningshastigheten.

Avinor opplyser også at de følger utviklingen innen teknisk utstyr nøye, blant annet forsøk og tester med personvennlig kroppsskanner som pågår på Landvetter og uttesting av utstyr for deteksjon av flytende eksplosiver som pågår på Heathrow.

SPØRSMÅL NR. 1517**Innlevert 12. september 2008 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 19. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det har gjennom oppslag i avisa Nordland kommet frem at RV 80 mellom Tverrlandet/Lødingen og Bodø er i elendig forfatning. Veien gjennom Hopsamran siger ut, det samme gjør brua i Hopen. Vegvesenet sier de har begge områdene under oppsyn og at brua ikke vil holde 15 år til. Dette er eneste vei til og fra Bodø, hvor det kjører 600 vogntog og 8000 biler i døgnet.

Hva har statsråden tenkt å gjøre med dette?»

BEGRUNNELSE:

Avisa Nordland har gjennom flere avisartikler satt fokus på vegstrekningen gjennom Hopen på RV 80. Senest i en artikkel den 9.9. d.å. vises det til at veien er i ferd med å sige ut i sjøen. Allerede den 2. mai d.å. hadde avisa en artikkel som beskrev veiens beskaffenhet, og som viste til at den var i ferd med å sige ut i sjøen. Distriktssjef i Statens vegvesen, Kjell Skjerve, bekreftet da at brua ikke ville holde 15 år til. Den store trafikkbelastningen som brua til daglig blir

belastet med, 600 vogntog og 8000 biler i døgnet, gjør at veistandarden på denne strekningen raskt forverres. En kollaps av brua kan fort føre til en katastrofe med betydelig risiko for alvorlige skader og i verste fall dødsfall. I tillegg vil Bodø by miste sin veiforbindelse med omverdenen. Bilistene som ferdes på denne veistrekningen har ytret stor bekymring for å kjøre de rasfarlige strekningene.

Svar:

Vegen gjennom Hopshamran og brua i Hopen holdes under løpende oppsikt av Statens vegvesen. Vegvesenet opplyser at det i dag ikke er umiddelbar fare for at vegen skal rase ut. Dersom slik fare oppstår, vil Vegvesenet gjennomføre tiltak for å sikre vegen. Vegvesenet planlegger for øvrig, i løpet av kort tid, å gjennomføre lettere utbedringer av asfaltdekke på vegen.

På sikt er det behov for større investeringer på rv

80 mellom Tverrlandet og Bodø Sentrum, både ved Hopshamran og Hopen og på øvrige deler av vegen. I den planlagte Vegpakke Salten fase 2 inngår utbygging og utbedring av rv 80 på strekningen, herunder forbi Hopshamran og Hopen. Gjennomføringen forutsetter lokal tilslutning til bompengefinansiering. Endelig omfang av Vegpakke Salten fase 2 er ikke avklart. Det arbeides med dette med sikte på å framlegge saken til kommunal og fylkeskommunal behandling i 2010.

I transportetatens forslag til Nasjonal transportplan for 2010-2019 er det lagt til grunn oppstart av fase 2 av vegpakken i fireårsperioden 2010-2013, med ferdigstilling i perioden 2014-2020. Forslag til prioriteringer på stamvegnettet i den kommende planperioden vil bli presentert i stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan for 2010-19, som planlegges fremmet for Stortinget i januar 2009.

SPØRSMÅL NR. 1518

Innlevert 15. september 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 24. september 2008 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I svar på Dokument 15 spørsmål nr. 1420 (2007-2008) sier statsråden at departementet har lagt til rette for diskusjonen mellom StatoilHydro og lokale myndigheter. Dette skjedde samtidig som Regjeringen unnlot å ta beslutning i en anke fra aktører i fylket.

Ser statsråden at Regjeringens handlemåte oppleves svært uryddig, hvor Regjeringens fravær av beslutninger setter en part i et godkjent prosjekt i en urimelig situasjon, og er denne saken typisk for måten Regjeringen ønsker å løse ankesaker på i fremtiden?»

Svar:

I forbindelse med konsesjonssøknaden vurderte Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) de tekniske, miljømessige og tidsmessige/ samfunnsøkonomiske sidene ved de to alternativene; Mongstad og Lutelandet. NVE konkluderte med at Mongstad er et

bedre tilknytningspunkt enn Lutelandet. Videre har operatøren av Gjøa, StatoilHydro ASA, vurdert konsekvensen av å endre tilknytningspunkt for kraftforsyning fra Mongstad til Lutelandet. Etter operatørens vurdering vil en endring av tilknytningspunkt til Lutelandet medføre betydelige forsinkelser og kostnadsøkninger for prosjektet. Regjeringen har derfor lagt til grunn at Gjøa bygges ut med kraftforsyning i kabel fra Mongstad slik det framgår av den godkjente utbyggingsplanen.

Samtidig har StatoilHydro vært i tett dialog med myndighetene i Sogn og Fjordane om mulighetene for ringvirkninger i fylket. På bakgrunn av denne dialogen har StatoilHydro inngått en avtale med Sogn og Fjordane fylkeskommune og lokale kommuner om ulike industritiltak.

Stortinget vil få seg forelagt saken i forbindelse med statsbudsjettet.

Jeg kan ikke se at Regjeringens handlemåte har vært uryddig i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 1519**Innlevert 15. september 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 24. september 2008 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Konflikten og problemene rundt arbeidsmiljøet i Enova har vært svært uheldig, både for organisasjonens anseelse og de ansatte. Enova er et sentralt virkemiddel for Regjeringens fornybar- og ENØK-satsing. Det er derfor viktig at organisasjonen fungerer bra. Tidligere energiminister Åslaug Haga sa 28. april at saken måtte løses i løpet av dager, ikke uker.

Hva er situasjonen rundt arbeidsmiljøkonflikten i Enova - er saken løst og hvilke føringer har eventuelt Statsråden gitt til Enovas styre i den forbindelse?»

Svar:

Det er krevende for ansatte i enhver organisasjon å ha arbeidsmiljøkonflikter gående over lengre tid. Mitt inntrykk er at Enova likevel klarer å ha fokus på organisasjonens arbeidsoppgaver. Styret og den nye lederen av Enova arbeider sammen med de ansatte med å løse konflikten. Jeg er bekymret for den arbeidsmiljøkonflikten som pågår. Det er imidlertid styret som har ansvaret for å komme fram til en løsning av konflikten.

SPØRSMÅL NR. 1520**Innlevert 15. september 2008 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 18. september 2008 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Regjeringen har i hjemfallssaken sviktet muligheten til å gi industrien langsiktig krafttilgang. En konsekvens kan være at Hydro ikke har et økonomisk grunnlag for å investere 10 mrd. kroner i verdens mest moderne aluminiumsanlegg på Karmøy. LO-leder Roar Flåthen tar på Dagsrevyen 9/9 til orde for at Regjeringen skal bruke sin eierposisjon i Hydro til å tvinge gjennom en slik investering.

Vil det være i samsvar med Regjeringens eierskapspolitikk å legge et slikt press på Hydro i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

LO-leder Roar Flåthen sa følgende på Dagsrevyen 9/9-2008:

"Vi kommer ikke til å akseptere at det ikke investeres i Karmøy, og vi er ikke ferdig med saken før den investeringsbeslutningen tas. De forventninger til Hydro må også Regjeringen ha for de er også en stor eier i Hydro."

Regjeringen har i flere saker opptrådt uforutsigbart i eierskaps spørsmål:

- avsettelsen av styreleder i Norsk Hydro
- kjøp av aksjer i Aker Holding uten ekstern finansiell kvalitetssikring
- retrett på styreleder kandidat i Statoil

Eierskapsmeldingen gir inntrykk av at Regjeringen opptrer profesjonelt og følger spillereglene som gjelder for statens eierskap i aksjelov og retningslinjer for selskapsledelse. Oslo Børs har likevel påpekt at Regjeringens håndtering i flere saker har vært egnet til å gjeninnføre aksjerabatten på børsnoterte foretak med statlig eierskap.

Et press på Hydro til å gjøre en investering på 10 milliarder uten at det av selskapet vurderes som forretningsmessig forsvarlig vil i så henseende være en alvorlig sak, særlig i lys av den håndteringen Regjeringen har hatt av styret i selskapet det siste året.

Håndteringen i flere saker gjør det relevant å få avklart om den type krav LO, med sin tilknytning til Regjeringen, her fremsetter likevel kan være aktuell politikk selv om det bryter med den linjen som presenteres i eierskapsmeldingen.

Svar:

Som nærings- og handelsminister er jeg opptatt av å føre en aktiv næringspolitikk som stimulerer til investeringer og arbeidsplasser i Norge. I dette arbeidet mottar jeg innspill fra representanter fra arbeidsgiver- og arbeidstakersiden, og fra andre som er engasjert i hvordan norsk næringsliv skal utvikle seg. Innenfor prosessindustrien og andre viktige bransjer søker regjeringen å bidra til gode, konkurransedyktige vilkår og rammebetingelser, innenfor det mulighetsrom som er gitt av EØS-avtalen.

Statens eierskap i Norsk Hydro ASA og andre selskaper forvaltes i henhold til ansvarsfordelingen som følger av selskapslovgivningen, som definerer

hvilke selskapsorganer som er ansvarlige for ulike type vedtak.

Regjeringens eierskapspolitikk baseres videre på de prinsipper og de mål som er framlagt i St.meld. nr. 13. (2006-2007) Et aktivt og langsiktig eierskap. Disse prinsipper og mål er også sammenfattet i dokumentet "Regjeringens eierpolitikk", som utgis årlig.

Dette innebærer at departementet forholder seg til generelt aksepterte prinsipper for eierstyring, blant annet en rollefordeling mellom aksjonærene og selskapenes administrasjon og styre. Selskapsledelsen, dvs. styret og daglig leder, er ansvarlig for den forretningsmessige ledelsen av selskapet.

SPØRSMÅL NR. 1521

Innlevert 15. september 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Kvasheim

Besvart 24. september 2008 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Vil statsråden medvirke til at festivaler for scenekunst, som for eksempel Den Store Norske Humorfestivalen, kan få statlig støtte over statsbudsjettet og dermed også bidra til økt anerkjennelse av scenekunst og det komiske som kunstform?»

BEGRUNNELSE:

Den Store Norske Humorfestivalen er Norges største og eldste festival for komisk scenekunst. Festivalen har imidlertid ikke lyktes med å få festivalstøtte gjennom Norsk Kulturråd. Dagens regelverk gjør at festivaler for scenekunst ikke vurderes som støtteberettiget. Regelverket framstår som for dårlig tilpasset nytenkning og bredden i scenekunsten. Det synes derfor å være et åpenbart behov for å endre regelverket slik at det bedre kan fange opp søkere som faller mellom ulike "stoler".

Ettersom Den Store Norske, som viser fram komisk scenekunst i verdensklasse, ikke får gjennomslag hos Norsk Kulturråd kan alternativet være støtte over statsbudsjettet, slik en rekke andre festivaler får. Festivalen mottar i overkant av 300000 kroner per år fra Stavanger kommune. Et statlig støttebeløp vil ha stor betydning som supplement til den kommunale støtten. I tillegg vil statlig støtte ha stor betydning for

festivalen gjennom den anerkjennelsen den vil representere.

Svar:

Regjeringen la i juni 2008 fram en stortingsmelding om scenekunst (teater, dans og opera), jf. St.meld. nr. 21 (2007-2008) Bak kulissene. Hovedfokus for stortingsmeldingen er tilgjengelighet til og finansiering av scenekunsten i Norge. Målet er et profesjonelt scenekunsttilbud i alle fylker. I samsvar med de mål, strategier, tiltak og prioriteringer som denne meldingen gjør rede for, vil oppfølgingen skje i de ordinære budsjettproposisjonene i tråd med vanlig praksis.

Norsk kulturråd har behandlet søknader fra Den Store Norske Humorfestivalen på vanlig måte, men har ikke funnet å kunne prioritere Den Store Norske Humorfestivalen innenfor sine tilgjengelige midler til formål av denne art.

Kultur- og kirke departementet har ikke mottatt søknader om støtte fra Den Store Norske Humorfestivalen. I tråd med prinsippet om armlengdes avstand mellom politikk og kunstfaglig skjønnsutøvelse er det etter departementets syn naturlig at Kulturrådet er riktig søknadsinstans.

SPØRSMÅL NR. 1522**Innlevert 15. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 19. september 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«En ny lærebok i RLE-faget (tidligere KRL) har byttet ut tidsregningen "etter Kristus" med "etter vanlig tidsregning". Ifølge forlagssjefen er dette skjedd på bakgrunn av læreplanen i det nye RLE-faget. Hun uttaler videre: "Vi ville ta det nye faget seriøst og alvorlig. Vi har tenkt oss om både to og tre ganger, men vi har kommet til at dette er det riktige i forhold til læreplanen".

Er statsråden enig i at læreplanen krever en slik endring i tidsregningen, og er dette en ønsket endring etter statsrådets mening?»

Svar:

Då lovføresegna og læreplanen for RLE-faget vart endra i år, var det som ei nødvendig oppfølging av dom mot faget i Den europeiske menneskerettsdomstolen. Endringane gjaldt i hovudsak lovføreseg-

na i § 2-4 i opplæringslova og i forordet til læreplanen. Det vart berre gjort mindre justeringar av kompetansemåla i læreplanen.

Spørsmål om endra nemning på tidsrekninga har ikkje vore tema i samband med endringane i RLE-faget. Verken lovføresegna eller læreplanen drøftar nemninga på tidsrekninga, og nemninga på tidsrekninga er ikkje tema i kompetansemåla. Ei slik omlegging frå forlaget si side kan derfor ikkje på nokon måte knytast til endringane i RLE-faget i år.

Ordninga med statleg godkjenning av lærebøker vart avvikla i 2000. Eg vil understreke at dette inneber at departementet ikkje lenger kan leggje føringar på innhaldet i lærebøker og læremiddel. Det er heller ikkje ønskjeleg. Det er no kommunane sitt ansvar å velje læremiddel og å vurdere den faglege og pedagogiske kvaliteten på desse.

SPØRSMÅL NR. 1523**Innlevert 15. september 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 22. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ser statsråden at broene på Atlanterhavsvegen på Nordmøre i Møre og Romsdal er trafikkfarlige, at prosjektet slik det presenteres fra Statens vegvesen ikke ivaretar trafiksikkerheten godt nok, og hva kan statsråden bidra med for å imøtekomme lokalpolitikernes ønske om trafikktrygging i denne saken?»

BEGRUNNELSE:

Veien i havet, Atlanterhavsveien på Nordmøre i Møre og Romsdal, er en av flere vegstrekninger som kan få status som Nasjonal turistveg. Statens vegvesen skal ifølge Romsdals Budstikke 10. september bruke 35 millioner kroner for å gjøre veien enda mer attraktiv enn den allerede er for både beboere og turister. Planen er å bygge en "svevende" sti i terrenget, servicebygg, kiosk og toaletter. Folk skal kunne sette

fra seg bilen og vandre langs havkanten. Alt dette er positivt.

Selv om det i dag er svært trafikkfarlig på bruene, og skilting forteller at fiske fra bruene er forbudt, foregår dette i stort omfang. Beboere og lokalpolitikere er redd for at det skal skje en alvorlig ulykke på bruene, da det har vært nær på mange ganger. Mange mener det er bare spørsmål om tid før noen kan bli drept på bruene. Det som har opptatt lokalpolitikere for å unngå ulykker, er å få adskilt fiskere og turgåere fra biltrafikken spesielt over Hulvågbruene. Det vil si, bygge gangveger eller fiskebruer i området. Det vises til at i storsatsingen fra Nasjonal Turistveg er det ikke lagt opp til at myke trafikanter/fiskere skal bort fra vegbanen.

Ifølge Tidens Krav lørdag 13. september bekrefter delprosjektleder for Atlanterhavsveien Grete Kongshaug at bygging av fiskebru ikke inngår i tu-

ristveiprojektets egne tiltak. Hun sier også at det ikke er aktuelt å øke Statens vegvesen sitt engasjement for å få på plass en fiskebru. Hun ønsker andre aktører velkommen til å få på plass et spleiselag for å få etablert en slik bru.

I dette fantastiske prosjektet kan det tyde på at Statens vegvesen prioriterer det visuelle fremfor trafikktrygging. At Statens vegvesen i denne saken skyver fra seg ansvaret for trafikksikkerheten til både turister og innbyggerne, ser jeg på som svært alvorlig.

Svar:

Statens vegvesen og andre trafikksikkerhetsaktører har registrert konfliktsituasjonene som oppstår ved at det til tider foregår utstrakt fiske fra bruene på Atlanterhavsvegen. Prosjektet Nasjonale turistveger hadde tidligere planer om å tilrettelegge fiskebruer for å gi et tilbud til de som gjerne ville fiske fra bruene. Prosjektet ble imidlertid lagt bort våren 2005 da det ikke lot seg finansiere.

Statens vegvesen hadde for to år siden en grundig gjennomgang av problematikken og vurderte ulike muligheter for ivaretagelse av sikkerheten langs vegen. På grunn av vegbredde og avgrensinger som ligger i bruene, var det ikke mulig med fysiske tiltak. Fartsgrensen, herunder tidsavgrenset fartsgrenseskil-

ting ble også vurdert, men ikke gjennomført da fisket varierer gjennom døgnet og over tid. Statens vegvesen valgte imidlertid å gjennomføre normert fareskiltning. Dette innebærer at det er skiltet med "Annen fare" med underskilt "Fiskere på brua".

Statens vegvesen har mottatt flere bekymringsmeldinger om fiskeaktiviteten, men svært få meldinger om farlige situasjoner og heller ingen rapporter om uhell. Det synes imidlertid klart at aktiviteten har økt i den senere tid.

Fiskeaktiviteten som foregår på Atlanterhavsvegen er svært uheldig sett ut fra et trafikksikkerhetsperspektiv. Statens vegvesen vil derfor, sammen med prosjektet Nasjonale turistveger, gjennomgå planene for bygging av tilrettelagte fiskebruer og gjøre oppdaterte kostnadsoverslag for disse. Vegvesenet vil deretter opprette dialog med Averøy og Eide kommuner med sikte på å finne en finansieringsløsning der ulike aktører bidrar.

Jeg viser for øvrig til at vegen er del av øvrig riksvegnett, og at fylkeskommunen er tildelt avgjørende myndighet når det gjelder prioritering av tiltak på øvrig riksvegnett innenfor fylkesfordelt ramme. Gjennom forvaltningsreformen er det lagt opp til at ansvaret for det vesentligste av øvrig riksvegnett skal overføres til fylkeskommunene fra 1.1.2010.

SPØRSMÅL NR. 1524

Innlevert 15. september 2008 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 24. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Helse Sør-Øst forskjellsbehandler barn med VPI (ganefeil). Noen får rett til helsehjelp i utlandet, andre ikke, til tross for at verken Norge eller andre europeiske land kan gi den nødvendige hjelpen. Foreldre til et barn adoptert gjennom special need-programmet har selv måttet betale utredning og behandling i Portland USA, og får ikke refundert utgifter, til tross for at dette opplegget ble langt billigere enn det foreslåtte fra HSØ.

Vil statsråden sørge for at familien får refusjon og rett til Portland-oppfølging?»

BEGRUNNELSE:

Andre barn med VPI har fått og får behandling i Portland, som er det stedet man har størst kompetan-

se pr. i dag. Jeg viser til barn fra Kristiansand, der HSØ har dekket utredning og behandling i Portland.

Den aktuelle familien som har fått avslag, fikk tilbud om behandling i Gøteborg, noe familien ikke kunne takke ja til, da dette tilbudet ikke ville gitt den nødvendige hjelpen. Derfor dro de til Portland, og har bekostet alt selv.

Jeg viser til et annet tilfelle fra tidligere Helse Øst, der en far dro til Gøteborg med sitt barn, uten å få den nødvendige hjelpen der. Han dro deretter til Portland på egen bekostning, men har senere fått dette refundert.

Jeg vil for øvrig vise til brev fra Rikshospitalet v/ overlege Matzen til Helsetilsynet, datert 12.11 2007, der han slår fast at de ikke bruker Gøteborg-metoden, den har de forlatt.

Det er derfor uforståelig at den aktuelle familien ikke får refundert sine utgifter og rett til oppfølging i Portland, når de også kan vise til at barnet er meget godt hjulpet nå, og at Gøteborg-metoden var og er uaktuell, og at det ville kostet langt, langt mer å la barnet bli behandlet i Gøteborg. Familien vil selvsagt det beste for sitt barn. Og etter min mening fyller barnet alle tre kriterier om rett til nødvendig helsehjelp.

En juridisk betenkning til prioriteringsrådet ført i pennen av A. Syse, viste i 2004 til ulik praktisering av prioriteringsforskriften, og at dette førte til ulik rettslig stilling for pasienter.

Den aktuelle familie som har fått avslag på utredning og behandling for sitt adopterte barn i Portland, er kommet i en vanskelig økonomisk situasjon, men vil ikke avslutte oppfølgingen fra Portland, nå som barnet er i en meget god utvikling. De har derfor gått til det drastiske skritt å ta ut separasjon, fordi enslig mor som nå bor med barna, får rett til en del ytelser som kan dekke noen av behandlingskostnadene.

Men både barna og foreldrene er slitne, og føler at de må kjempe for sitt barn, mot et rigid helsevesen, som for dem fremstår som urettferdig og forskjellsbehandlende overfor barn med store behandlingsbehov.

Jeg ber innstendig om at helseministeren ordner opp slik at forskjellsbehandlingen opphører, og at denne saken kan finne sin løsning så raskt som mulig.

Svar:

Helsedirektoratet la i 2007 fram en rapport fra en faglig gjennomgang om behandling av pasienter med leppe-, kjeve- og ganespalte, herunder velocardiofacialt syndrom.

I Norge fødes 100-120 barn hvert år med disse tilstandene. Dette er ofte kompliserte tilstander med stort behov for tverrfaglig og langvarig innsats fra flere instanser; for eksempel allmenn-, spesialist- og tannhelsetjenesten, pedagogisk-psykologiske tjenester og andre.

På bakgrunn av rapporten la departementet i 2007 til grunn at det i dag finnes et behandlingstilbud av tilfredsstillende kvalitet i Norge for behandling av pasienter med leppe-kjeve-gane-spalte, og at det er hensiktsmessig med en videreføring av dagens

sentraliserte tverrfaglige organisering av behandlingstilbudet til barn med leppe-kjeve-gane-spalte i henholdsvis Helse Sør-Øst RHF og Helse Vest RHF.

De to regionale helseforetakene ble likevel bedt om å iverksette konkrete tiltak for å styrke behandlingstilbudet. Alle regionale helseforetak ble bedt om å sikre nødvendig dialog og samordning slik at pasienter med leppe-kjeve-gane-spalte, herunder pasienter med velocardiofacialt syndrom, nasjonalt gis et likeverdig diagnostikk- og behandlingstilbud.

Pasientrettighetsloven § 2-1 femte ledd angir vilkårene for når en pasient har rett til behandling i utlandet. Det stilles bl.a. krav til tilstandens alvorlighetsgrad, forventet nytte av behandlingen, at kostnaden ved behandlingen må stå i rimelig forhold til behandlingens nytteeffekt, og at det ikke finnes et tilpasset medisinsk behandlingstilbud i Norge.

Dersom det regionale helseforetaket ikke kan yte helsehjelp til en pasient som har rett til nødvendig helsehjelp fra spesialisthelsetjenesten fordi det ikke finnes et adekvat medisinsk tilbud i Norge, har pasienten rett til nødvendig helsehjelp i utlandet. Alle regionale helseforetak har opprettet enheter for utenlandsbehandling som har ansvar for søknadsvurdering i forbindelse med denne type behandlingsreiser. Disse enhetene gjør en faglig vurdering i det enkelte tilfelle om det foreligger rett til behandling i utlandet.

Klager på avgjørelser på søknad om behandling i utlandet kan påklages til en egen klagenemnd for behandling i utlandet som er opprettet i medhold av pasientrettighetsloven. Klagenemnda er en uavhengig nemnd som avgjør klager over vedtak fattet av de regionale helseforetakene om avslag på søknad om dekning av utgifter til behandling i utlandet. Nemndas vedtak er endelige, men kan bringes inn for domstolene på vanlig måte.

Som helse- og omsorgsminister kan jeg ikke gripe inn i, eller ta stilling til faglige vurderinger som et sykehus gjør i behandling av enkeltpasienter. Jeg kan heller ikke gripe inn i klagesaker. Derfor har vi etablert de systemene vi har.

Det er helheten i dette systemet som skal gi den nødvendige sikkerhet for at den enkelte pasient tas på alvor og følges opp på en god og likeverdig måte.

SPØRSMÅL NR. 1525**Innlevert 15. september 2008 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 25. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Etter en betydelig økning i minstepensjonene i 2008 vil mange pensjonister med lav inntekt ikke lenger komme inn under skattebegrensingsregelen i skatteloven, og samtidig rammes mange sterkere av formuestilleggsregelen pga. økninger i ligningsverdier på sine boliger.

Har finansministeren oversikt over hvor mange som av disse grunner får en svært høy marginalbeskatning på sine pensjonstillegg, og hva tenker hun å gjøre for disse i forbindelse med budsjettet for 2009?»

Svar:

Pensjonister med middels og lave inntekter og formuer sikres en skattereduksjon gjennom den såkalte skattebegrensingsregelen. AFP-pensjonister, enslige forsørgere med overgangsstonad og personer med alderspensjon fra folketrygden kan skattlegges etter skattebegrensingsregelen når dette gir lavere skatt enn ordinære skatteregler. Uførepensjonister kan skattlegges etter skattebegrensingsregelen dersom ervervsevnen er redusert med minst 2/3. I 2008 vil anslagsvis om lag 45 pst. av pensjonister med AFP og alderspensjon få skattereduksjon. Av disse vil om lag 75 pst. betale redusert inntektsskatt, mens om lag 25 pst. ikke vil betale skatt. Blant uførepensjonister er andelen som omfattes av skattebegrensning noe høyere.

Et viktig mål med skattebegrensingsregelen er å sikre at personer med minstepensjon fra folketrygden og uten særlig andre inntekter og formue ikke skal betale inntektsskatt. Fordelen med skattebegrensningen avtrappes ved at inntekter (inkl. et formuestillegg) over et nærmere bestemt innslagspunkt for skatt, skattlegges med 55 pst. så lenge dette gir lavere skatt enn med ordinære skatteregler for pensjon.

Årets trygdeoppgjør innebærer, som representanten påpeker, en betydelig økning i minstepensjonene i 2008 ved at særtillegget økes fra 0,7933G til 0,94G fra 1. mai i år. For minstepensjonistektepar innebærer dette at samlet minstepensjon i 2008 kommer over gjeldende innslagspunkt for å betale skatt. For enslige minstepensjonister vil minstepensjonen fremdeles være lavere enn innslagspunktet for skatt.

Regjeringen har som mål at personer som i hovedsak kun har minstepensjonen å leve av, ikke skal betale inntektsskatt. Regjeringen har derfor signalisert at en i forbindelse med statsbudsjettet for 2009 kommer til å foreslå å øke innslagspunktet for skatt

for pensjonistektepar for 2008. Det vises til pressemeldinger fra Statsministerens kontor (nr. 111/08, datert 5. juli 2008) og fra Finansdepartementet (datert 7. juli 2008). Alle ektepar som betaler skatt etter skattebegrensingsregelen, vil med dette få en skattelette i 2008.

Alle pensjonister som får økt særtillegg etter trygdeoppgjøret vil få økt inntekt etter skatt. I tillegg vil også en del ektepar med lavere inntekter og formue som ikke får økt særtillegg, få økt inntekt etter skatt. Dette følger av de varslede endringene i skattebegrensingsregelen for ektepar, jf. over. En del minstepensjonister betaler skatt, og netto inntektsøkning blir da noe lavere enn økningen i brutto særtillegg. Hvor mye mindre avhenger av hvilken marginalsatt på pensjon den enkelte står overfor. Man kan grovt sett dele minstepensjonistene inn i følgende tre grupper ut fra i hvilken grad de omfattes av skattebegrensingsregelen eller ikke:

1. De som etter endringene omfattes av skattebegrensingsregelen og ikke betaler skatt. Disse har en samlet inntekt inkl. formuestillegget under hhv. 141 350 kroner for enslige og 245 700 kroner (med Regjeringens varslede forslag). Dette utgjør om lag 50 pst. av dem som får økt særtillegg i 2008. For disse er økningen i nettoinntekten den samme som økningen i særtillegget, dvs. marginalsatten er lik null.
2. De som etter endringene omfattes av skattebegrensingsregelen og betaler skatt. Disse har andre inntekter og/eller formue som gjør at de kommer over innslagspunktet for skatt, men ikke nok til å skattlegges etter ordinære regler. Dette utgjør om lag 38 pst. av dem som får økt særtillegg i 2008. Marginalsatten vil for disse ligge opp mot 55 pst., men flertallet vil trolig ha en sats rundt 40 pst. Med en marginalsatt på 40 pst. vil økningen i netto inntekt bli 60 pst. av økningen i særtillegget.
3. De som etter endringene ikke omfattes av skattebegrensingsregelen og dermed betaler skatt etter ordinære skatteregler. Disse har andre inntekter og/eller formue som gjør at samlet inntekt inkl. formuestillegget kommer over hhv. 234 900 kroner for enslige og 428 800 kroner for ektepar (gitt ett særfradrag for alder/uførhet). Dette utgjør om lag 12 pst. av dem som får økt særtillegg i 2008. Marginalsatten på pensjon vil for disse være på 31 pst. inntil innslagspunktet for topp-

skatt. For disse vil økningen i netto inntekt være 69 pst. av økningen i særtillegget.

Økningen i særtillegget i 2008 innebærer at noen minstepensjonister flytter seg mellom gruppene. For det første vil flere minstepensjonister som i utgangspunktet ikke betalte skatt etter skattebegrensningsregelen, havne i gruppe 2 (dvs. betaler skatt etter skattebegrensningsregelen). Dette gjelder anslagsvis om

lag 9 000 personer. Økt særtillegg betyr også at noen færre minstepensjonister omfattes av skattebegrensningsregelen, dvs. beveger seg fra gruppe 2 til gruppe 3. Dette gjelder anslagsvis om lag 1 000 personer i 2008. Gruppe 2 øker altså med om lag 8 000 personer.

Når det gjelder endringer i skatter og avgifter for 2009, vil Regjeringen komme tilbake til dette når statsbudsjettet for 2009 legges fram.

SPØRSMÅL NR. 1526

Innlevert 15. september 2008 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 18. september 2008 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Vi opplever en dramatisk nedgang i antall søkere til den samiske allmenn- og førskolelærerutdanningen ved Sámi Allaskuvla/Samisk Høgskole i Kautokeino. For inneværende skoleår 2008/2009 er det kun 17 studenter ved lærerutdanningen. I 2001 var det 46 søkere til den samme utdanningen. Dette må nå tas på alvor dersom vi i framtida skal kunne ha velkvalifiserte lærere i den samiske skolen.

Hva vil statsråden gjøre for at dette viktige studiet skal bli mer attraktivt for potensielle søkere?»

Svar:

Det er riktig at søkningen til den samiske allmennlærerutdanningen har gått ned. Ved opptaket i 2001 var det 44 søkere, hvorav 21 var kvalifisert for opptak. I 2007 var det 18 søkere, hvorav 5 var kvalifiserte. Søkningen til den samiske førskolelærerutdanningen viser samme nedadgående tendens. I 2001 var det 36 søkere, hvorav 11 var kvalifisert for opptak, mens det i 2007 var 21 søkere og 3 kvalifiserte.

Opptakskravene til samisk allmennlærerutdanning er de samme som for norsk allmennlærerutdanning, dvs. krav om minst karakteren 3 i norsk og matematikk og en minste poengsum på 35. I tillegg er det krav om minst karakteren 3 i samisk. Kunnskaper i samisk er en betingelse for opptak, fordi undervisningen foregår på samisk. Etter min mening vil det ikke være riktig å stille andre krav om forkunnskaper

til dem som skal ta samisk lærerutdanning enn til andre lærerstudenter. Lærerutdanningen kvalifiserer spesielt for samiskspråklige skoler, men også for den norske skolen.

En av grunnene til at søkertallet har sunket kan være at det tidligere eksisterte et oppdemmet behov for samisk lærerutdanning som nå er fanget opp, og at søkertallene nå reflekterer det reelle tilsiget av studenter som ønsker å gjennomføre en samisk lærerutdanning.

Et annet moment som kan ha påvirkning på søkningen til den samiske allmennlærerutdanningen, er at det er god dekning av samiskspråklige lærere i de samiske områdene. Det er i norske områder med samisk befolkning, særlig kystområdene, at det fortsatt er behov for lærere som kan undervise i og på samisk.

Det som gir like stor grunn til bekymring som rekrutteringen, er at så få av de studentene som tas opp til allmennlærerstudiet, fullfører utdanningen. I perioden fra 2001 fram til i dag er det rapportert at 11 studenter har fullført utdanningen.

Kunnskapsdepartementet er generelt opptatt av rekrutteringen til lærerutdanningene. I forbindelse med oppfølgingsarbeidet etter Stortingsmelding nr. 28 (2007-2008) Samepolitikken er tilgangen av lærere som kan undervise i og på samisk i skoler og barnehager ett av områdene departementet vil gripe fatt i. I den sammenheng vil jeg vurdere tiltak for å øke rekrutteringen både til samisk lærerutdanning og til samisk som valgfag i norsk lærerutdanning.

SPØRSMÅL NR. 1527**Innlevert 16. september 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 23. september 2008 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Det ligger svært mange skipsvrak langs norskekysten. Vrakene gir betydelige miljø- og forurensningstrusler. For lokalsamfunn og for regioner langs kysten gir dette store utfordringer knyttet til mulige utslipp. Også for Norges anseelse som fiskeri- og miljønasjon representerer skipsvrakene langs kysten en stor utfordring. Håndteringen av vrakene er derfor en viktig nasjonal og internasjonal sak.

Vil statsråden sørge for at Stortinget så snart råd er får en melding om skipsvrakene med tilhørende handlingsplan?»

Svar:

Arbeidet med håndteringen av faren for forurensning fra skipsvrak er omtalt i flere dokumenter til Stortinget. I St.meld. nr. 14 (2004-2005) På den sikre siden – sjøsikkerhet og oljevernberedskap ble det gitt en generell omtale av status på det tidspunktet. I tillegg ble det gitt særlige omtaler av vraket av U-864 og vrakene med kjemiske stridsmidler i Skagerrak. Fra 2005 er det i de årlige budsjettproposisjonene gitt statusomtale for Kystverkets arbeid knyttet til forurensning fra skipvrak.

I de nevnte dokumenter framgår det at undersøkelser og vurderinger av visse vrak er prioritert på grunn av en særlig forurensningsfare, slik som bl.a. vraket av U-864 ved Fedje.

Kystverket har også gjennomført første fase i en helhetlig vurdering av forurensningsfare fra skipsvrak. I denne første fasen er faren for oljeforurensning fra skipsvrak vurdert. Dette er omtalt i budsjettproposisjonen for 2008. Kystverkets arbeid i denne sammenheng tar utgangspunkt i det arbeidet Statens forurensningstilsyn (SFT) hadde gjort før ansvaret for statens beredskap mot akutt forurensning ble overført til fra Miljøverndepartementet og SFT til Fiskeri- og kystdepartementet og Kystverket den 1. januar 2003.

Statens forurensningstilsyn (SFT) fikk i 1991 i oppdrag av Miljøverndepartementet å starte et arbeid for å skaffe oversikt over totalt antall skip som er gått ned i norsk territorialfarvann, med henblikk på å un-

dersøke hvorvidt noen av disse utgjorde en fare for akutt forurensning. SFT kartla gjennom dette arbeidet ca. 2300 vrak av skip med tonnasje over 100 brutto registertonn som hadde forlist etter 1914. Ut fra tekniske og historiske opplysninger ble vrakene plassert i følgende kategorier:

Kategori I	Ingen forurensningsrisiko: ca. 1700 vrak
Kategori M	Moderat forurensningsrisiko: ca. 350 vrak
Kategori S	Stor forurensningsrisiko: ca. 30 vrak

I 2006 leverte Kystverket en rapport med oppdatert vurdering av oljeforurensningsfaren fra skipsvrak til Fiskeri- og kystdepartementet. Av de 30 vrakene SFT anså å ha "stor forurensningsrisiko", har Kystverket prioritert tiltak for 5 vrak. Dette er basert på en totalvurdering av potensiell fare for oljeforurensning av betydning for miljø og friluftsliv, vrakenes plassering, samt påvist og estimert oljemengde. Vraket av "Nordvard" i Moss ble tømt for 483 000 liter dieselolje i 2007/2008 og en operasjon for å tømme vraket av "Welheim" utenfor Florø for oljeprodukter påbegynnes i september 2008. De tre resterende vrakene; "Boardale" i Vesterålen samt "Erich Giese" og "Neuenfels" i Narvik, har Kystverket anbefalt undersøkt og evt. tømt i 2010.

Som andre fase i vurderingen av forurensningsfaren fra skipsvrak, vil Kystverket foreta en helhetlig vurdering av annen fare for forurensning fra vrak enn oljeforurensning. Dette arbeidet vil Kystverket starte opp i 2008. Kystverket vil konsentrere seg om tiltak for å framskaffe kunnskap om status som grunnlag for en anbefaling om videre tiltak. Hensikten er å finne fram til de skipsvrak som representerer den største risiko for miljøforurensning fra andre stoffer en olje. Målet er å fremme en rapport i løpet av 2009 med anbefaling om tiltak.

Jeg vil informere Stortinget om det videre arbeidet med skipsvrak på en egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 1528**Innlevert 16. september 2008 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 26. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Sentralbanksjefen uttalte forleden at styringsrenten var normal i fjor og at den nå er over normalen. Finansministeren har hele tiden sagt at styringsrenten skal opp på et normalt nivå som låntagerne burde forutsett.

Er finansministeren enig med sentralbanksjefen i at styringsrenten nå er over normalnivået, og i så fall, hvilken strategi har finansministeren for å få den ned?»

Svar:

I sin tale på Centre for Monetary Economics ved Handelshøyskolen BI den 12. september uttalte sentralbanksjefen bl.a.: "I 2007 kom styringsrenten opp på det vi mener er et normalt nivå". I Pengepolitisk rapport 2/08 fra juni skriver Norges Bank: "Når inflasjonen er nær 2,5 prosent, regnes det normale nivået på styringsrenten over tid å ligge mellom 5 og 6 prosent. Styringsrenten er nå i dette leiet." Pengemarkedsrenter og bankenes utlånsrenter er høyere enn Norges Banks styringsrente. Figur 1.12 i Pengepolitisk rapport 2/08 viser anslag for tremåneders realrente, styringsrealrente og tiårs realrente og Norges Banks vurdering av et intervall for normal realrente. I fotnote 3 skriver Norges Bank:

"Beregninger kan indikere at den normale realrenten for Norge for tiden ligger i den nedre enden av området 2½-3½ prosent".

Norges Bank har som oppgave å sørge for lav og stabil inflasjon. Pengepolitikken skal, sammen med den økonomiske politikken for øvrig, bidra til økonomisk stabilitet, full sysselsetting og god ressursutnyttelse i økonomien. Derfor må renten variere med den økonomiske situasjonen.

Vi har bak oss en periode med svært sterk vekst i norsk økonomi, den sterkeste vekstperioden siden 1960-tallet. Aldri har flere personer vært i jobb i Norge og arbeidsledigheten er den laveste på 20 år. Kapasitetsutnyttingen er nå høy og pris- og lønnsveksten har tiltatt. Norges Bank har på denne bakgrunn satt renten opp.

Regjeringen legger vekt på å føre en politikk som bidrar til en balansert utvikling i norsk økonomi, og til at renten ikke blir unødig høy. Handlingsreglen legger et godt grunnlag for å bidra til dette. Forutsigbarhet i budsjettpolitikken er et bidrag til å stabilisere forventningene om renter og kronkurs, noe som er viktig for norske husholdninger og næringsliv. Regjeringen legger fram budsjettet for 2009 den 7. oktober.

SPØRSMÅL NR. 1529**Innlevert 16. september 2008 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 23. september 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Når vil de statlige beredskapshjemmene og familiehjemmene få nye standardkontrakter hvor de får langt bedre sosiale rettigheter, herunder blant annet rett til sykepenger, pensjon og økt vern mot oppsigelse, og når vil alle fosterhjem, enten de er kommunale eller statlige, bli sikret sosiale rettigheter og få bedre rammevilkår?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med behandling av Dok 8:14 (2007-2008) om å bedre rammevilkår for fosterforeldre, øke

rettssikkerhet for fosterbarn og lovfeste rett til ettervern for unge med tiltak etter barnevernloven, svarte departementet blant annet følgende til familie- og kulturkomiteen:

"Når det gjelder de statlige beredskapshjemmene og familiehjemmene har departementet nedsatt en arbeidsgruppe som skal utferdige standardkontrakter for beredskapshjem og familiehjem, der både NTL, FO og Fagforbundet er representert. Foreldrene vil etter de nye kontraktene få langt bedre sosiale rettigheter, herunder blant annet rett til sykepenger, pensjon og økt vern mot oppsigelse. Kontraktene ventes ferdigstilt i nærmeste framtid, slik at de kan tas i bruk i løpet av 2008".

Videre blir det påpekt at når dette arbeidet blir avsluttet, vil Barne- og likestillingsdepartementet ta kontakt med Kommunenes sentralforbund for å drøfte hva som eventuelt bør gjøres for å styrke rammevilkårene for de kommunale fosterhjemmene.

Ut fra det jeg er kjent med er ikke de nye standardkontraktene klar ennå, enda det er mange måneder siden familie- og kulturkomiteen behandlet Dok 8- forslaget.

Det er en stor utfordring å rekruttere nok fosterforeldre, og det er svært viktig å få på plass sosiale rettigheter både for de kommunale fosterhjemmene og statlige beredskapshjem og familiehjem. Fosterhjem er som kjent det viktigste og mest brukte plasseringsalternativet når barnevernstjenesten overtar omsorgen for barn, da er det viktig at disse blir fulgt godt opp faglig, og at de får viktige sosiale rettigheter. Det er også viktig at Fosterhjemsforeningen som sitter på viktig kompetanse på dette området blir tatt med i arbeidet.

Svar:

Arbeidsgruppen som har arbeidet med å komme frem til omforente forslag til standardkontrakter for statlige beredskapshjem og familiehjem er i ferd med å ferdigstille sitt arbeid. Det tas sikte på at arbeidet med standardkontraktene er i havn i løpet av 2008.

BLD nedsatte i vår en ny arbeidsgruppe med representanter fra bl.a. KS og Fosterhjemsforeningen. Denne arbeidsgruppen er i ferd med å revidere dagens fosterhjemsavtale, herunder å vurdere om fosterforeldrenes sosiale rettigheter bør fremgå av fosterhjemsavtalen i tillegg til av dagens "Retningslinjer for fosterhjem".

En ytterligere sikring av fosterhjemmenes sosiale rettigheter og rammevilkår må, som det fremgår av departementets svar til Familie- og kulturkomiteen i forbindelse med behandlingen av dok 8:14 (2007-2008), foretas i samarbeid og forståelse med blant andre Kommunenes Sentralforbund (KS). Det er foreløpig for tidlig å anslå når dette arbeidet vil være ferdigstilt.

SPØRSMÅL NR. 1530

Innlevert 16. september 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 25. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Undertegnede er blitt gjort kjent med at den økonomiske situasjonen i Helse Vest kommer til å medføre en innsparing knyttet til bruk av TNF-hemmere. Dette er etter undertegnendes syn en uholdbar situasjon, dersom dette medfører at pasienter ikke lenger får tilbud om de medisinene den enkelte har mest nytte av.

Kan statsråden redegjøre for situasjonen TNF-hemmere i Helse Vest, og hva vil statsråden gjøre for å sikre at denne pasientgruppen får tilbud om de medisiner de har behov for?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede mener det er en viktig forutsetning at pasienter til enhver tid får de medisiner som den enkelte har størst utbytte av. Dette henger sammen med livskvalitet for den enkelte pasient, og i mange tilfeller også evne til å delta fullt ut i arbeidslivet.

Svar:

Helse Vest RHF melder at Helse Vest siden RHF-ene overtok ansvaret for finansieringen av TNF-hemmere i 2006 har hatt et sterkt fokus på bruk av faglige retningslinjer som skal sikre likebehandling, og at de pasientene som har bruk for og nytte av TNF-hemmere får denne behandlingen. De nasjonale retningslinjene skal følges slik det fremgår av styringsdokumentet fra Helse Vest RHF til foretakene. I tillegg ligger prioriteringsforskriften til grunn for all behandling. Dette er grunnlaget for å sikre at de pasientene som har rett til nødvendig helsehjelp skal få den behandling de har behov for og rett til.

Helse Vest RHF melder videre at for å sikre god utnytting av ressursene til dette formålet, er det lagt vekt på å fremforhandle gode innkjøpsavtaler. Legemiddel i sykehus (LIS) har i samarbeid med medisinsk personell fra alle regionene utarbeidet rutiner for valg av medikamenter basert på nasjonale retningslinjer og faglige vurderinger, men også en økonomisk vurdering. På denne måten er det fokus på å

benytte de legemidlene som det ressursmessig er fornuftig å bruke i helseforetakene. Ett annet viktig element i denne sammenheng er å avslutte behandlingen i de tilfellene der medisinen ikke har ønsket effekt.

Kostnadene ved bruk av TNF-hemmere må, på lik linje med annen behandling som omfattes av ”sørge for”-ansvaret, håndteres innenfor de budsjetttramene Stortinget har vedtatt for de regionale helseforetakene. Sykehusenes prioriteringer skal basere seg

på en individuell vurdering av den enkelte pasient ut fra de behov som pasienten har, og lover og retningslinjer som gjelder, bl.a. prioriteringsforskriften. Behandlingen skal være i tråd med god medisinsk praksis og faglige retningslinjer, slik at den enkelte sikres mest mulig lik tilgang til behandling uavhengig av bosted og sosiale forhold. Det er den enkelte lege som derfor må vurdere hva slags behandling som skal gis.

SPØRSMÅL NR. 1531

Innlevert 16. september 2008 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 23. september 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Skien kommune er en av 12 kommuner som har språktestet fireåringer på helsestasjoner. Ulike tiltak er iverksatt for å gi barna tilbud og oppfølging i barnehage. Fra 2006 til 2007 økte antallet minoritetspråklige barn i barnehagene fra 434 til 612, og kommunen har jobbet systematisk mot ett og ett barn og deres foreldre. Det blir nå vist til store og positive resultater.

Vil statsråden sørge for at dette viktige prosjektet både blir forlenget og utvidet?»

Svar:

Skien er en av tolv kommuner som er med i forsøksordningen med bruk av Språk 4 ved språkkartlegging av fireåringer ved helsestasjoner. Ordningen er dekket over kap. 651, post 62 Kommunale innvandrertiltak, og det har vært avsatt 10 millioner kroner årlig fra og med 2006. Det er de tolv kommunene med størst innvandrerbefolkning og Tromsø som kan søke midler etter denne ordningen. Integrerings- og mangfoldsdirektoratet forvalter forsøksordningen.

Midlene er brukt til å prøve ut språkkartleggingsverktøyet Språk 4 på alle barn ved fireårskontrollen på helsestasjon, og til å veilede foreldrene om hvordan de kan skape gode utviklingsmuligheter for barnets språk. Det er utviklet et opplæringsopplegg for helsepersonell slik at de har kunnet få et bedre grunnlag for å bruke verktøyet, til å veilede foreldrene og til å bidra til et godt tverrfaglig samarbeid i kommunen i oppfølgingen av barnet.

Språkkartleggingen hittil viser at ca 28 pst av de flerspråklige barna har behov for oppfølging, mens dette bare gjelder ca 12 pst av de norskspråklige. De flerspråklige barnas oppfølgingsbehov gjelder først og fremst støtte til norsk språk, ikke språkutvikling generelt. Det benyttes derfor i stor grad lavterskeltilbud som åpne barnehager, språkgrupper, mor- og barngrupper, les- og lekgrupper og lignende.

Å sikre god språkopplæring av barn er svært viktig. Forsøket evalueres derfor i 2008 for å gi et grunnlag for å vurdere hvorvidt metoden bør inngå som en del av den ordinære fireårskontrollen. I påvente av evalueringsresultatene videreføres forsøket i 2009.

SPØRSMÅL NR. 1532**Innlevert 16. september 2008 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 24. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hva er bakgrunnen for at norske myndigheter har bedt EU om å ta initiativ til å gjeninnføre advarsler mot fare for kreft knyttet til snusbruk?»

BEGRUNNELSE:

I mai 2000 vedtok Europaparlamentets helse- og miljøkomité å fjerne kreftadvarslene på snusboksene. Dette var blant annet basert på svenske undersøkelser av sammenheng mellom snusbruk og kreft.

Enkelte stortingsrepresentanter er gjort kjent med at det har kommet en henvendelse fra norske myndigheter til EU der det oppfordres til å gjeninnføre advarslene. Dersom norske myndigheter skal ta initiativ til å gjeninnføre advarslene, bør det foreligge klare vitenskapelige holdepunkter for dette.

Svar:

Jeg forstår representanten Gitmarks spørsmål slik at det ønskes informasjon om den vitenskapelige bakgrunnen for at norske myndigheter har bedt EU om å ta initiativ til å gjeninnføre advarsler om fare for kreft forbundet med snusbruk.

Jeg vil først bemerke at snus omsatt på det norske markedet inntil 2003 hadde en advarsel om at snus er kreftfremkallende.

Det har siden 2003 kommet ny dokumentasjon på sammenhengen mellom bruk av snus og risiko for å utvikle kreft. Jeg vil her kort gjøre rede for de viktigste publikasjonene:

- Kunnskapssenteret publiserte i 2005 rapporten "Virkninger av snusbruk". Hovedkonklusjonene i rapporten var at det ikke fantes sikre holdepunk-

ter for snus og kreftisiko. Dette ble senere støttet i en tilsvarende rapport fra New Zealand. Felles for disse rapportene er at de kun er basert på epidemiologiske studier.

- Det svenske folkehelseinstituttet publiserte rapporten "Hälsorisker med svensk snus" i 2005. Denne rapporten baserer seg på eksperimentelle studier i tillegg til epidemiologiske studier. Rapporten konkluderte med at svensk snus er kreftfremkallende.
- International Agency for Research on Cancer (IARC), som er Verdens helseorganisasjons kreftforskningsinstitutt, publiserte en rapport i 2007 som slår fast snus er kreftfremkallende for mennesker. Rapporten er basert på både eksperimentelle og epidemiologiske data.
- En vitenskapelig komité i EU (Scientific Committee on Emerging and Newly Identified Health Risks, SCENIHR) publiserte en rapport i 2007 som konkluderer med at snus er kreftfremkallende. Rapporten er basert på både eksperimentelle og epidemiologiske data.

Rapportene fra EU og Verdens helseorganisasjon var bakgrunnen for at daværende helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad i brev fra januar 2008 oppfordret EU-kommisjonær Kyprianou til å gjeninnføre kreftadvarselen på snusboksene.

Jeg kan også informere om at det etter Sylvania Brustads oppfordring til EU-kommisjonæren er publisert en ny oppsummeringsartikkel i Lancet oncology 2008 som konkluderer med at svensk snus øker risikoen for bukspyttkjertel- og spiserørskreft. Dette er både vist i epidemiologisk studier og støttes av funn fra eksperimentelle studier.

SPØRSMÅL NR. 1533**Innlevert 17. september 2008 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn****Besvart 26. september 2008 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Fatah-TV sitt barneprogram sendte i forrige veke program der dei nytta Disney-figurar til å hylla terrosistar som drep sivile, og til å nekta Israel sin rett til å eksistera.

Vil utanriksministeren overfor dei palestinske sjølvstyremyndighetene gjera det klårt at dette er heilt uakseptabelt, og vil utanriksministeren snarast ta opp med Fatah og palestinske sjølvstyremyndigheter kva dei vil gjera for å stansa denne inndoktereringa av born?»

GRUNNGJEVING:

Fatah-TV, kontrollert av partiet til president Abbas, har begynt å bruka Disney-figurar i sin hatpropaganda, og i hyllest av ein terrorist som er medansvarleg for drap av sivile busspassasjerar.

I ei tid der mange prøver å skapa klima for fredelige forhandlingar om ei løysing av konflikten mellom israelarar og palestinarar, er det forstemmande å sjå at dei leiande palestinske partia Fatah og Hamas no opptrer som om dei konkurrerer om å hylla terrosistar som drep sivile.

Forrige veke vart det sendt eit barne-TV-program der borna var lært opp til å nekta for Israel sin rett til å eksistera. Dette er stikk i strid med det Fatah seier at dei står for. Til skilnad frå Hamas har Fatah klårt sagt at dei aksepterer Israel sin rett til å eksistera. Det er nedslåande at Fatah-TV driv propaganda for det motsette.

Det er fullstendig uakseptabelt at barne-TV på det grovaste motarbeider fredsskapande arbeid. Hel-

tane og førebileta burde vera dei som skapar fred og forsoning, ikkje dei som driv terror.

Svar:

La meg først få understreke at Regjeringa tek avstand frå all bruk av tv-program som direkte eller indirekte spreier hat eller oppmodar til terror. Det er særleg opprørande dersom slike program rettar seg mot born.

I dette tilfellet dreier det seg om ein hyllest av ein for palestinarane kjend palestinsk militant aktivist, ein historisk person, frå konflikten på 1970-talet. Samtidig synes det som denne type innslag på eit barneprogram ikkje er vanleg og at denne kanalen ikkje kan seiast å drive indoktrinering av born eller å fornekta Israel sin rett til å eksistere. Fatah og Dei palestinske sjølvstyrestyresmaktene er innstilte på å finne ei fredeleg løysing på konflikten med Israel.

Eg deler ditt syn om at dagens heltar bør vere dei som forhandlar om fred, ikkje militante aktivistar som drep sivile. Noreg støtter den politiske prosessen som no går føre seg mellom Israel og palestinarane – der målet er ei tostatsløysing. Partane vert sterkt oppmoda om å følgje opp sine forpliktingar og til å treffe tiltak som kan skape tillit mellom partane. Gjensidig respekt og anerkjenning er ein føresetnad for å få ei slik løysing. Dette er eit budskap Noreg vil halde fram med å formidle til begge partar.

Eg tek di bekymring til etterretning og vil ta dette med meg i den vidare dialogen med dei palestinske sjølvstyrestyremaktene.

SPØRSMÅL NR. 1534**Innlevert 17. september 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 30. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren på bakgrunn av de erfaringer man har gjort, vurdere å forlenge rabattordningen for utenlandsruter på de regionale flyplasser?»

BEGRUNNELSE:

Rabattordningen på utenlandsruter ble i sin tid innført som et distriktpolitisk virkemiddel for å gjøre det lettere å opprette utenlandsruter og for å avlaste de store lufthavnene. Et annet argument for rabatt-

ordningen var en mer optimal utnyttelse av de regionale flyplasser.

For Haugesund Lufthavn, Karmøy har rabattordningen vært en ubetinget suksess og den har generert større trafikk og aktivitet. Lufthavnen har bl.a. som følge av ordningen tiltrukket seg chartertrafikk hver uke og i tillegg fått faste avganger til London, Bremen, København og Gdansk. Aktivitetsøkningen har vært veldig positiv og medført både økt verdiskaping, flere arbeidsplasser og bedre lønnsomhet.

Signaler om en avvikling av ordningen skaper nå usikkerhet både blant flyselskap, ansatte og lokale myndigheter, og kan sette den store aktiviteten ved lufthavnen i fare.

Svar:

Ordningen med rabatt på utenlandsflygninger fra seks regionale lufthavner – Haugesund lufthavn, Karmøy, Kristiansund lufthavn, Kvernberget, Molde lufthavn, Årø, Røros lufthavn, Harstad-Narvik lufthavn, Evenes og Lakselv lufthavn, Banak – ble innført fra 1. januar 2003. I brev av 12. desember 2002 til det daværende Luftfartsverket (omdannet til Avinor AS fra 1. januar 2003) heter det:

”Samferdselsdepartementet ser på ordningen med 90 prosent reduksjon i startavgiften for utenlandsruter på utvalgte lufthavner som et prøveprosjekt. Departementet legger til grunn at ordningen blir evaluert etter en viss tid” (understreket her).

Ordningens primære formål var å øke Avinors fortjeneste ved å utnytte ledig kapasitet på noen utvalgte regionale lufthavner. Denne målsetningen er ikke nådd. Når en tar utgangspunkt i det samlede trafikkvolumet på Avinors lufthavner har ordningen kun skapt et meget beskjedent antall nye ruter. Ingen faste utenlandsruter går i dag fra noen av de andre utvalgte lufthavnene enn Haugesund lufthavn, Karmøy.

Dette har for det første ført til at norske flyselska-

per, representert ved NHO Luftfart, har gått sterkt imot ordningen og ønsket å få den opphevet. Som kjent har NHO Luftfart også brakt ordningen inn for EFTAs overvåkingsorgan (ESA) med påstand om at den ikke er forenlig med EØS-avtalens regler om offentlig støtte. Selv om jeg ikke er enig i denne rettslige argumentasjonen – noe jeg har gitt klart uttrykk for overfor ESA – er det vesentlig for meg at luftfartsselskapene overveiende har vært og er mot ordningen.

For det andre er Avinor selv mot ordningen, og har gitt klart uttrykk for dette i tilknytning til de siste revisjonene av selskapets takstregulativ. Selskapet ønsker i stedet å stimulere til ny trafikk gjennom et nytt sett av insentivordninger; en revidert ordning for oppstartsrabatter, markedsføringsstøtte og deltagelse i ordninger med såkalte ruteutviklingsfond. Disse ordningene ble notifisert til ESA i juli 2008. De nye ordningene er felles for alle lufthavner i konsernet og innebærer at det foretas en konkret vurdering av lønnsomheten ved å yte rabatt til hver enkelt nye rute.

På denne bakgrunn har jeg i høringsutkast til takstregulativ for 2009 for Avinor foreslått at ordningen med 90 prosent rabatt avvikles.

Av de fire rutene som er omtalt i spørsmålet bør det presiseres at Widerøes rute til København – som er den klart mest frekvente av rutene – i dag nyter godt av oppstartsrabatt i tråd med de nye insentivordningene som er omtalt ovenfor. Det er med andre ord ikke slik at denne ruten nyter godt av 90 prosent rabatt i dag.

Selv om ordningen med 90 prosent rabatt foreslås opphevet legger jeg til grunn at det også i fremtiden vil være gode muligheter for å sikre verdiskaping og arbeidsplasser i de områdene som ligger i nærheten av Avinors regionale lufthavner. Det vil være opp til Avinor, lokalsamfunnene og flyselskapene sammen å finne frem til nye og gode løsninger innenfor de rammene som måtte bli fastsatt av departementet.

SPØRSMÅL NR. 1535**Innlevert 17. september 2008 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 24. september 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I forbindelse med Stortingets behandling av endringer på Justis- og politidepartementets budsjett for 2007, uttalte statsråden på spørsmål om innføringen av det nye nødnettet, "La det ikke herske noen tvil om at vi jobber hver dag for at dette nå skal holde tidsmessig".

Kan statsråden forsikre om at tidsplanen for oppstart av første utbyggingstrinnet holdes, og at prosjektet er i henhold til de vedtatte økonomiske ramme?»

Svar:

I St.prp. nr. 59 (2007-2008) Tilleggsbevilgninger og omprioriteringer i statsbudsjettet 2008 opplyste Justis- og politidepartementet bl.a. følgende om Nødnett:

"Første utbyggingstrinn for nytt digitalt nødnett

Stortinget vedtok 18. desember 2006 at et første utbyggingstrinn for nytt digitalt nødnett i Norge skulle igangsettes, jf. St.prp. nr. 30 (2006 – 2007) og Innst. S. nr. 104 (2006 – 2007). Direktoratet for nødkommunikasjon (DNK) har ansvaret for oppbyggingen av det omfattende telekommunikasjonssystemet og skal eie og forvalte nettet på vegne av staten. I St.prp. nr. 1 (2007 – 2008) ble Stortinget informert om at første utbyggingstrinn var forsinket med om lag åtte måneder ift opprinnelig fremdriftsplan.

Nødnettkontrakten gir leverandøren Nokia Siemens Networks et omfattende og samlet ansvar. Dette

innebærer at selskapet til en fast avtalt pris, både skal levere det materielle utstyret, dvs. radionettet, et stort antall kommunikasjonssentraler hos nødetatene brann, helse og politi, brukerradioene, samt ta ansvaret for at komponentene virker sammen. Det er en enkelt ansvarlig leverandør for alt utstyr. Staten bærer ikke ansvaret med å få utstyret til å virke sammen. I tillegg har leverandøren ansvar for opplæring og innføring av systemet i tre etater, samt operatøransvar. Nødetatene har ansvar for egne innføringsaktiviteter. Prosjektgjennomføringen sikrer tett involvering av alle nødetatene og at nettet blir tatt i ordinær bruk så snart det er ferdig, men innebærer samtidig en komplisert prosess med mange indre forhold som er gjensidig avhengig av hverandre."

Det ble videre informert om at leverandøren er ytterligere en del forsinket i forhold til de opplysningene som ble gitt i St.prp. nr. 1 (2007 – 2008). Som følge av de nye forsinkelsene vil vi ikke kunne holde de tidsfrister vi tidligere har meddelt Stortinget. Arbeidet med å utarbeide nye planer for første byggetrinn har pågått i vår og sommer. Staten har inngått en fastpriskontrakt og de økonomiske konsekvensene er dermed begrenset. Investeringskostnadene øker ikke som følge av forsinkelsen. Bevilgningsbehovet blir imidlertid skjøvet utover i 2008 og 2009.

Justisdepartementet tar sikte på å legge fram ny framdriftsplan og gjøre rede for de konkrete kontrakts- og budsjettmessige konsekvenser i 2009-budsjettet.

SPØRSMÅL NR. 1536**Innlevert 17. september 2008 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund****Besvart 25. september 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere en ordning som skissert nedenfor - eller andre alternativer for å bedre den økonomiske situasjonen for personer som opplever å bli uføre så kort tid etter fylte 26 år at de blir minstepensjonister, ev. kun ha en helt marginal tilleggspensjon/inntektspensjon?»

BEGRUNNELSE:

I gjeldende regelverk for uførestønad risikerer enkelte studenter å falle mellom to stoler dersom de skulle bli uføre. Blir man ufør under eller like etter studiene, har man ikke hatt mulighet til å tjene opp rettigheter til tilleggspensjon (inntektspensjon i det nye pensjonssystemet). Blir man ufør dagen etter at man fyller 26 år, står man utenfor den særlige ordnin-

gen med tillegg til unge uføre. Forskjellen på minstepensjon i og utenfor denne ordningen er betydelig - anslagsvis 37 000 kroner før skatt. Gjennomsnittsalderen på en student var i 2007 28,5 år. Pensjonspoeng for studier ble som kjent vurdert i forbindelse med behandlingen av pensjonsmeldingen. Et vesentlig billigere alternativ enn det som ble vurdert i den sammenhengen kunne vært en ordning med opptjening av pensjonspoeng under studier, men med gradvis avskrivning av disse poengene mot opptjent inntektspensjon etter hvert som dette opptjenes.

Svar:

Ordningen med garantert minste tilleggspensjon til unge uføre ble innført i 1981. Målet med ordningen er å unngå at personer som er født uføre eller er blitt uføre i ung alder, og ikke har hatt mulighet til å opptjene rett til tilleggspensjon, skal bli minstepensjonister. Det var opprinnelig krav om at uførheten skulle ha inntruffet før fylte 20 år, og unge uføre fikk i 1981 godskrevet 2 pensjonspoeng årlig. Ordningen er senere forbedret flere ganger, siste gang i forbindelse med vårens trygdeoppgjør.

Med virkning fra 1. januar 1998 ble det foretatt en presisering av de medisinske vilkårene for å få garantert tilleggspensjon. Uførheten skal etter denne presiseringen skyldes en varig og alvorlig sykdom, skade eller lyte som er klart dokumentert. Innstrammingen innebærer at ikke alle som fyller vilkårene for uførepensjon før fylte 26 år har rett til garantert tilleggspensjon.

Målgruppen (aldersgrensen) er blitt utvidet flere ganger. I dag er det vilkår at uførheten skal ha inntruffet før fylte 26 år. Krav om uførepensjon må settes fram senest før fylte 36 år, og det må kunne dokumenteres at helseproblemene som er årsak til uførhe-

ten er oppstått før fylte 26 år. Studenter og andre mellom 26 og 36 år som kan dokumentere at vilkårene for garantert tilleggspensjon var oppfylt før 26 år, vil med dagens regelverk ha rett til tilleggspensjon som ung ufør. Dersom man blir utsatt for en ulykke eller får en alvorlig sykdom etter fylte 26 år, vil man derimot ikke ha krav på garantert tilleggspensjon som ung ufør. Uavhengig av hvor aldersgrensen settes vil det alltid være grensetilfeller i forhold til å komme inn under ordningen.

I Stortingets pensjonsforlik våren 2005 ble det vedtatt å be regjeringen vurdere en ordning med pensjonsopptjening for studenter. Dette ble vurdert i St.meld. nr. 5 (2006-2007). Regjeringen avviste her forslaget fordi det vil kunne bidra til å svekke fordelingsprofilen i den nye opptjeningsmodellen for alderspensjon, noe som et flertall i Stortinget sluttet seg til, jf. Innst.S. nr. 168 (2006-2007). I motsetning til dagens alderspensjon vil man i den foreslåtte opptjeningsmodellen for ny alderspensjon tjene opp pensjonsrettigheter fra første krone. Dette gjør at studenter i større grad enn i dag vil kunne tjene opp pensjonsrettigheter i studietiden. En modell med gradvis avskrivning av rettigheter som student mot senere egenopptjente pensjonsrettigheter, slik representanten Woie Duesund antyder, vil etter min mening komplisere regelverket. Det er vanskelig å se for seg hvordan en slik ordning skal utformes.

Departementet arbeider med utforming av en ny uføreordning, blant annet på bakgrunn av forslag fra Uførepensjonsutvalget (NOU 2007:4 Ny uførestønad og ny alderspensjon til uføre). I denne sammenhengen vil også trygdeordningen for unge uføre bli drøftet. Jeg tar sikte på å legge fram en lovproposisjon for Stortinget våren 2009.

SPØRSMÅL NR. 1537

Innlevert 17. september 2008 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn

Besvart 23. september 2008 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Gjennom media er det gjort kjent at Kystverket sin sluttrapport om ubåtvraket U-864 er utsett. Denne tikkende miljøbomba skapar utrygghet langs Vestlandskysten, og mange frykter trenering av ein beslutning om ev. heving av vraket.

På bakgrunn av denne siste utsetjinga, kan statsråden opplysa kva tid ho tek sikte på ei endeleg avgjerd i denne saka?»

BEGRUNNELSE:

U-864 inneheld om lag 65 tonn kvikksølv. Karakteristikken "tikkande miljøbombe" er ingen over-

drivelse. Ei slik kvikksølvlast midt i det marine matfatet kan utvikla seg til ein katastrofe.

Difor er mange urolege, og mange ventar på ei avgjerd om heving av ubåtvraket. Dess lenger tida går, dess vanskelegare vert hevingsoperasjonen.

Ingen har noko imot at planane for heving vert kvalitetssikra så godt som mulig, men kvar gong det skjer ei utsetjing, så aukar tvilen hos mange om at det er reell vilje til å gjera noko med dette som er karakterisert som det mest forureinande vraket langs kysten.

Det er difor heilt på sin plass at statsråden no er tydeleg på kva tid ho tek sikte på endeleg avgjerd i denne saka.

Svar:

Etter planen skulle Kystverket overlevert sine anbefalinger om håndtering av forurensningsfaren fra "U-864" til Fiskeri- og kystdepartementet den 19. september 2008. Kystverket har imidlertid opplyst at de har behov for noe lenger tid for å kvalitetssikre mottatte vurderinger før en endelig anbefaling kan legges fram for departementet.

Jeg anser at det i denne saken er viktig at Kystverket bruker den tid som er nødvendig for å komme fram til et så godt beslutningsgrunnlag som mulig for hvordan vi best skal håndtere forurensningsfaren. Kystverkets rapport vil bli overlevert Fiskeri- og kystdepartementet i løpet av høsten.

Behandlingen av Kystverkets rapport vil ha høy prioritet i departementet, og jeg tar sikte på en rask avklaring, slik at vi kan iverksette konkrete tiltak for å håndtere forurensningsfaren fra vraket av U-864 så snart som praktisk mulig.

SPØRSMÅL NR. 1538

Innlevert 17. september 2008 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 26. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Regjeringen har holdt tilbake en rekke investeringer i statlige byggeprosjekt innen utdanningssektoren begrunnet i et opphetet byggemarked og økonomiske konjunkturer. Dette har rammet Odontologi- og Høyskoleutdanningen i Bergen.

Anser Regjeringen fremdeles situasjonen i byggemarkedet og konjunktursituasjonen som et relevant argument mot iverksettelse av slike bygg, og gir en krone investert i et offentlig bygg mer press i norsk økonomi enn en krone investert på andre offentlige utgiftsområder?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til svar fra statsråd Tora Aasland i ordi- nær spørretime 30. april 2008.

VG har 16. september en reportasje om at stopp i boligmarkedet og internasjonal børsuro rammer byggenæringen hardt og at mange allerede har mistet jobben. Audun Lågøyr, direktør i Byggenæringens Landsforening (BNL) frykter at 10000-15000 kan miste jobben i løpet av neste år.

Situasjonen ved Odontologien og Høyskolen i Bergen er prekær etter flere år med total passivitet fra

den rød-grønne regjeringen når det gjelder investeringer i bygg innen høyere utdanning.

Svar:

Etter en periode med sterk oppgang er aktivitetsveksten innenfor byggenæringen på veg ned. Ifølge produksjonsindeksen for bygg fra Statistisk sentralbyrå (SSB) var produksjonen i første halvår i år 1¼ pst. høyere enn gjennomsnittet for 2007. Til sammenlikning økte produksjonen med 6¼ pst. både i 2006 og 2007. Ordresituasjonen i byggenæringen kan tilsi en fortsatt avdemping i kvartalene framover. Vekstavmatningen må ses i sammenheng med lavere boliginvesteringer.

Ledigheten blant bygge- og anleggsarbeidere har steget noe den siste tiden, men er fortsatt på et lavt nivå. Kostnadsveksten i byggebransjen er fortsatt høy. I perioden januar-august 2008 lå byggekostnadene for boliger 6,2 pst. høyere enn i samme periode i fjor. Dette har bl.a. medført at kostnadene på flere statlige bygge- og anleggsprosjekter er blitt vesentlig høyere enn budsjettert den siste tiden.

Regjeringens prioriteringer i budsjettene bygger på en samlet vurdering av ulike formål innenfor et

helhetlig budsjettopplegg. Regjeringen er opptatt av utdanningssektoren. Samtidig er vi også opptatt av helse, omsorg, samferdsel, barnehage, skoler og en rekke andre viktige velferdsområder. Vi må prioritere mellom alle slike viktige områder innenfor et for-svarlig budsjettopplegg.

Når det gjelder igangsetting av nye byggeprosjekter innenfor universitets- og høyskolesektoren i 2009 er dette et budsjettspørsmål. Regjeringen vil 7. oktober 2008 legge fram forslag til statsbudsjett for 2009.

SPØRSMÅL NR. 1539

Innlevert 17. september 2008 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 24. september 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre en best mulig kostnadseffektiv og faglig riktig plassering av tingretten for Sandefjord og Larvik nå som forutsetningene for Stortingets vedtak er endret?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med endring av domsstolsstruktur ble det nedsatt et utvalg for å vurdere hvordan tingrettene skulle omstruktureres og lokaliseres. Utvalget gav sine anbefalinger i NOU 22:1999. Blant anbefalingene var at Tingretten i Sandefjord og Larvik skulle slås sammen, med lokalisering i Larvik. Ut fra faglige hensyn var denne lokaliseringen å foretrekke ifølge utvalget.

Departementet foreslo i St. meld. 23 (2000-2001) at tingrettene i Sandefjord og Larvik skulle slås sammen, men lokaliseres i Sandefjord, på tvers av den faglige vurderingen. Bakgrunnen var at kostnadene ved å samlokalisere i Sandefjord var langt lavere enn ved å samlokalisere i Larvik. Årsaken var at den eksisterende tingrettsbygningen i Sandefjord lett kunne ombygges for å romme den sammenslåtte enheten. Departementet mente dette var å foretrekke fordi lokaliseriing i Larvik ifølge departementet ville innebære at en måtte skaffe nye lokaler fordi de eksisterende ikke var helt tilfredsstillende, men akseptable.

Det er nylig blitt klart at det IKKE er mulig å slå sammen de to tingrettene i eksisterende tinghus i Sandefjord, og at det må søkes etter ny tomt og bygge nytt tinghus.

Premissene for Stortingets vedtak er derved fullstendig endret. Dersom Sandefjord og Larvik ved Stortingets behandling av saken var blitt likestilt kostnadsmessig og bygningsmessig, er det sannsynlig at den faglige vurderingen ville hatt enda større tyngde. Det er sannsynlig at det også kunne påvirket departementets behandling av saken.

Når det nå uansett må bygges helt nytt tinghus for Søndre Vestfold tingrett, må Larvik og Sandefjord nå ansees som kostnadsmessig likeverdige alternativer. Larvik kommune har flere sentralt beliggende tomtealternativer for et nytt tinghus, samtidig som det er mulig å bygge ut eksisterende tingrettslokaler om det er mer ønskelig.

Svar:

Stortinget vedtok i 2001 at antall førsteinstansdomstoler skulle reduseres fra 92 til 66. I Stortingets vedtak lå også beslutningen om å slå sammen Larvik tingrett og Sandefjord tingrett til Søndre Vestfold tingrett. Det er Domstoladministrasjonen som har ansvaret for å gjennomføre den nye domstolsstrukturen.

Et av hovedargumentene for strukturreformen var ønsket om større domstoler, blant annet for bedre å kunne ivareta den faglige kvaliteten og for å bedre ressursutnyttelsen. Andre hensyn som ble vurdert, var blant annet reisetid, regionsutvikling i distriktet og domstolenes lokaler.

Stortinget har vedtatt at Søndre Vestfold tingrett skal lokaliseres til Sandefjord. Jeg er innforstått med at utvidelse av Sandefjord tingretts lokaler ikke lenge synes å være et aktuelt alternativ, og at det slik situasjonen er nå vil måtte skaffes til veie nye lokaler for den nye domstolen i Sandefjord. Dette ville imidlertid også vært situasjonen dersom domstolen var vedtatt lokalisert til Larvik.

Jeg kan ikke se at det foreligger noen faglige eller andre hensyn som er så viktige at man nå bør sette i gang en ny lokaliseringsprosess, syv år etter at Stortinget vedtok at Søndre Vestfold tingrett skulle lokaliseres til Sandefjord.

Jeg legger til grunn at Domstoladministrasjonen gjennomfører strukturrendringene på en god og formålstjenlig måte i tråd med Stortingets beslutninger.

SPØRSMÅL NR. 1540**Innlevert 18. september 2008 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 24. september 2008 av kunnskapsminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at funksjonshemmede barn skal ha rett til hjemtransport etter endt SFO?»

BEGRUNNELSE:

Funksjonshemmede har krav på transport til og fra skolen. Skolen har ofte ulike sluttidspunkt, men retten til transport fra skolen påvirkes ikke av det. Imidlertid opplever funksjonshemmede som benytter tilbud om skolefritidsordning at retten til transport etter endt dag forsvinner.

Dette innebærer at foreldre med funksjonshemmede barn som benytter tilbud om skolefritidsordning pålegges å dekke transportutgiftene selv. I Sandefjords Blad 10. juli kan en lese om ett konkret tilfelle, hvor resultatet er at SFO-plassen blir sagt opp. I dette konkrete tilfellet vil kostnaden ved retur direkte etter skoleslutt og kostnaden ved transport etter endt SFO være lik, fordi samkjøring ikke fungerer i praksis.

Praksisen som gjennomføres av Vestviken kollektivtrafikk er endret fra tidligere hvor det var mulig å finne praktiske løsninger på konkrete tilfeller. Nå er dette skjerpet inn, og alle funksjonshemmede barn med rett til hjemtransport fra skolen må enten slutte på SFO eller så må foreldrene betale selv.

Dersom VTK og andre transportører ikke endrer sin praksis er det nødvendig å endre regelverket, slik at funksjonshemmede elever skal ha rett til hjemtransport fra skolen også når eleven benytter tilbud om SFO.

Svar:

Det vises til spørsmål nr. 1457 til skriftlig besvarelse, besvart herfra ved brev av 29.08.2008. Spørsmål nr. 1540 gjelder så langt jeg kan se samme problemstilling. Jeg tillater meg derfor å vise til hva som var mitt svar på spørsmål nr. 1457.

I nevnte svar heter det:

”Det er riktig at opplæringsloven inneholder bestemmelser om skyss. Disse gjelder skyss til og fra skole. Opplæringsloven gjelder i det vesentlige for grunnskoleopplæring og videregående opplæring, ikke fritidsaktiviteter. SFO er å anse som en fritidsaktivitet og utgjør ingen del av norsk grunnopplæring. Riktignok har opplæringsloven i § 13-7 en egen bestemmelse om SFO. Noen få andre bestemmelser i opplæringsloven er også gjort gjeldende for SFO. Men reglene om skyss i lovens kap. 7 er ikke blant disse. Opplæringsloven har altså ikke bestemmelser som gir rett til skyss til og fra SFO.

Jeg ser at reglene på dette området i enkelte tilfeller kan slå uheldig ut.

Det er ikke noe i veien for at kommuner og fylkeskommuner kan utøve skjønn og likevel gi adgang til skyss til og fra SFO. Hvis kommunen eller fylkeskommunen får en innsparing som følge av at skyss ikke blir utført, for eksempel fordi en elev reiser hjem fra SFO i stedet for direkte fra skole, er det etter mitt skjønn ikke urimelig at denne innsparingen kan komme for eksempel funksjonshemmede elever til gode i form av skyss til og fra SFO. Vi har på denne bakgrunn ikke sett det som nødvendig å lovregulere dette og har pr. i dag heller ikke noe lovarbeid i gang for å vurdere innført regler om skyss til og fra SFO.

Regjeringen har besluttet å utvide timetallet på barnetrinnet i fagene norsk, matematikk og engelsk med til sammen fem timer fra høsten 2008. Dette er et viktig element i en utvikling mot en mer helhetlig skoledag. I det videre arbeidet mot en mer helhetlig skoledag, kan det bli aktuelt å vurdere både innholdet i og rammene for SFO.”

SPØRSMÅL NR. 1541**Innlevert 18. september 2008 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 23. september 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Er statsråden tilfreds med situasjonen ved Telemark politikammers økoteam, eller vil statsråden sørge for at Telemark politidistrikt får et tilstrekkelig budsjett til å også etterforske mistenkelig økonomisk aktivitet som ikke allerede er anmeldt?»

BEGRUNNELSE:

I avisa Varden den 17. september 2008 fremkommer det i et intervju med visepolitimester Runar Karlsen, at Telemark politidistrikts økoteam ikke har ressurser til å etterforske økonomisk kriminalitet som ikke allerede er anmeldt. Dette går også frem av en evalueringsrapport Telemark politidistrikt har laget på oppdrag fra Politidirektoratet.

Svar:

Regjeringen er opptatt av å styrke arbeidet mot økonomisk kriminalitet. I Soria Moria erklæringen vil Regjeringen ”intensivere innsatsen mot økonomisk kriminalitet, og styrke det etterforskningsmessige arbeidet for å avdekke svart økonomi...”. Fra 2005 har alle politidistriktene hatt egne økoteam. De tverrfaglige økoteamene er et viktig ledd i innsatsen mot økonomisk kriminalitet. I arbeidet med å gjøre ordningen best mulig er det viktig at økoteamene etablerer gode samarbeidsrelasjoner til kontrollatene og andre samarbeidspartnere.

Når det gjelder situasjonen ved det enkelte politidistrikt er Politidirektoratet departementets utøvende organ for planlegging og iverksetting av tiltak innenfor politiets virksomhet, herunder ressursfordeling, organisering og resultatoppfølging. Direktoratet foretar en årlig økonomisk rammetildeling til politi- og lensmannsetaten på grunnlag av en fastsatt ressurstildelingsmodell. Fordelingsmodellen skal bidra til at det enkelte politidistrikt har en ressursandel som står i forhold til distriktets oppgaver og lokale forhold. Det er min vurdering at Telemark politidistrikt har en tilfredsstillende ressursituasjon sammenlignet med andre politidistrikt.

Telemark politidistrikt er tildelt følgende budsjetttramme for de senere årene;

kr. 224 110 000 (2006), kr. 233 479 000 (2007) og 240 041 000 (2008). Det er politimesterens ansvar å foreta de nødvendige prioriteringer innenfor rammetildelingen, herunder tildelinger til økoteamet.

Politimesteren i Telemark rapporterer at etter deres oppfatning har distriktet et velfungerende økoteam som er hensiktsmessig organisert og med god håndtering av økonomisakene. Teamet har egne etterforskere og jurister, noe som i seg selv er en tydelig prioritering av økonomisakene i distriktets samlede ressursfordeling. Teamet har også knyttet til seg bistandsrevisor fra skattekontoret. Gjennom strategisk samarbeid med ulike andre offentlige etater, som NAV og Skatteetaten, har økoteamet blant annet bidratt til en systematisk avdekking av omfattende organisert trygdebedrageri som er irettført med omfattende dommer. Distriktet har også høye tall for inndragning av vinning.

Distriktet peker på enkelte forbedringsområder hvor økoteamet kan utvikles videre. En egen politirevisorstilling vil blant annet kunne bety en mer proaktiv og metodisk tilnærming for å avdekke økonomisk kriminalitet.

Politidirektoratet viser til politiets bemannings- og kompetansebehov, jf utredningen ”Politiet mot 2020” hvor det blant annet pekes på behov for økte ressurser og kompetanse for bekjempelse av økonomisk kriminalitet.

Politidirektoratet gjennomfører nå i høst en evaluering av politiets økoteam. En arbeidsgruppe sammensatt av representanter fra Politidirektoratet, Riksadvokatembetet, Økokrim, og politidistrikter vurderer om politiet har tilstrekkelig kompetanse, bemanning og tverrfaglig sammensetning til å behandle økonomiske straffesaker, og om man har gode samarbeidsrelasjoner til kontrollorgan og samarbeidspartnere. Arbeidsgruppen leverer sine anbefalinger ved årsskiftet. Deretter vil det være naturlig å vurdere økoteamene på bakgrunn av anbefalingene.

Jeg vil legge til at jeg har tillitt til at Politidirektoratet og politimesteren gjør de nødvendige prioriteringer for å sikre en tilfredsstillende straffesaksbehandling også innefor området økonomisk kriminalitet.

SPØRSMÅL NR. 1542**Innlevert 18. september 2008 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 26. september 2008 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Planlegger Regjeringen å innføre et generelt båtførersertifikat, og i så fall, ønsker Regjeringen å innføre eventuelle endringer gjennom en forskrifts- endring eller gjennom en stortingsbehandling; hvilke båttyper, hastighet og størrelse vil innbefattes i en eventuell sertifikatordning, og vil Politiet få utvidet sanksjonsmuligheter, som beslagleggelse av sertifikatet, dersom det innføres?»

Svar:

Etter oppdrag fra Nærings- og handelsdepartementet foreslo en bredt sammensatt arbeidsgruppe under ledelse av Sjøfartsdirektoratet våren 2007 en ordning med obligatorisk båtførerbevis i Norge. Den etterfølgende høringen viste at det var en positiv

holdning til å innføre et slikt krav hos så godt som alle høringsinstanser, men det var ulike oppfatninger om detaljene i ordningen.

Regjeringen arbeider for tiden med denne saken. Det gjelder spørsmål om båttyper, størrelse m.v. Spørsmålet om sanksjoner, for eksempel i form av inndragning eller lignende, er også til vurdering. Det tas sikte på å få avklart de nærmere detaljene rundt ordningen i løpet av høsten.

Det foreligger hjemmel for å innføre krav til obligatorisk båtførerbevis i medhold av fritids- og småbåtloven § 26 b. Bestemmelsen ble senest endret av Stortinget ved lov 27. juni 2008 nr. 72. En eventuell ordning vil bli fastsatt ved forskrift av Sjøfartsdirektoratet, og vil således ikke være gjenstand for stortingsbehandling.

SPØRSMÅL NR. 1543**Innlevert 18. september 2008 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 30. september 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«En mann fra Namdalen (45) har spart samfunnet for store beløp ved å gjøre omskoleringsvegen fra helsebelastende virksomhet til ny jobb så kort som mulig. Likevel får han nei fra NAV når han ber om å få dekket reise og oppholdsutgifter, knyttet til omskolering, på i overkant av 15 000 kr.

Vil statsråden foreta de nødvendige grep slik at mennesker som tar eget initiativ og valg ikke blir straffet økonomisk, og kan statsråden forstå at dagens praksis kan oppfattes som uforståelig?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Namdalsavisa (NA) den 11. september d.å. har en mann fra Namdalen (45) spart samfunnet for store beløp ved å gjøre omskoleringsvegen fra helsebelastende virksomhet til ny jobb så kort som mulig. Han har arbeidet i sveiseryrket i nesten 20 år. Et yrke som kan være helsebelastende. For vedkommende har dette ført til 3 kneoperasjoner og moderat slitasje

i hofta, og legene anbefalte ham sterkt å omskolere seg til annet yrke. Uten skifte av yrke ble han forespeilet av legen at det ville bli nødvendig med hofteoperasjon i løpet av få år.

Valget falt på omskolering til fører av mobilkran og lastebilkran, et yrke hvor det er stor etterspørsel etter folk med den nødvendige kompetansen. Vedkommende uttrykte at han ville i jobb igjen snarest mulig, og sørget selv for å kontakte et privatdrevet opplæringscenter for mobilkranfører i Moss, det eneste i landet. Hos NAV fikk han muntlig lovnad på at han ville få dekket både kurskostnadene og reise- og oppholdsutgifter. Senere fikk han kontrabeskjed fra en annen NAV-ansatt om at han bare ville få dekket kursutgiftene til opplæringen.

I løpet av få uker gjennomførte vedkommende kranføreropplæringa. Allerede mens han var under utdanning ble han tilbudt fast jobb. Han opplyser også til NA at arbeidssituasjonen er nå mye bedre tilpasset hans helsetilstand, sett i forhold til hva som ville vært framtidsutsiktene dersom han skulle fort-

satt i sitt tidligere yrke. Ved at vedkommende har tatt personlig initiativ og vist en stor omstillingsvilje, kan mye tyde på at han har spart samfunnet for betydelige utgifter i form av langtidssykmelding og langvarig attføringsperiode.

Fylkesdirektør i NAV Nord-Trøndelag uttaler til NA den 11. september d.å. at det er en kompliserende faktor, når brukerne av NAV tar egne initiativ og valg, og at saken da blir litt ute av kontroll for NAVs vedkommende.

Jeg har forståelse for at NAV ønsker å komme i kontakt med brukerne fra første stund, slik at man kommer i dialog, og i fellesskap kan legge planer. I dette tilfellet tok den aktuelle brukeren kontakt med NAV og fikk muntlig lovnad på at han også skulle få dekket reisekostnadene. I dette tilfellet er det også mye som tyder på at han ikke kunne tatt tilsvarende utdanning nærmere hjemstedet, da opplæringssektoren i Moss er det eneste i sitt slag.

Selv om regelverket ikke er til hinder for å iverksette attføringstiltak umiddelbart, dersom situasjonen tilsier at det er riktig, og forholdene ligger til rette for det, kan denne saken gi en indikasjon på at NAV er fortsatt mer opptatt av at brukerne skal gå gjennom den tradisjonelle kverna, fremfor at man finner fleksible og fornuftige løsninger slik at brukerne kommer raskest mulig tilbake til arbeid.

Svar:

Tilgangen til arbeidsmarkedstiltak styres av brukerens behov og arbeidssøkerstatus (ordinær/yrkeshemmet), hvilken inntektssikring de får og om det er tilgjengelige midler til det aktuelle tiltaket. Målgrup-

per for arbeidsmarkedstiltakene og prioriteringer av de midlene som til enhver tid står til disposisjon, fremgår av forskrift og departementets tildelingsbrev til Arbeids- og velferdsetaten. Den konkrete vurderingen av om en person skal tildeles et tiltak, og eventuelt hvilket tiltak, er lagt til Arbeids- og velferdsetaten.

Når en person har fått tildelt et tiltak fra Arbeids- og velferdsetaten, ytes det stønad til dekning av visse typer utgifter knyttet til tiltaket, jf. folketrygdloven kap. 11 (for personer på yrkesrettet attføringstiltak) og forskrift om arbeidsmarkedstiltak kap. 10 (for personer som ikke har rettigheter etter folketrygdloven).

Personer som gjennomfører yrkesrettet attføringstiltak og som samtidig mottar sykepenger etter folketrygdlovens kapittel 8 eller ordinær lønn gjennom tiltaket, har ikke krav på dekning av reiseutgifter i forbindelse med gjennomføringen av tiltaket.

En ordinær lønsmottaker dekker selv utgifter til reise til arbeidsstedet. Dette vil gjelde tilsvarende for en person som deltar i yrkesrettet attføringstiltak som nevnt over og som samtidig mottar sykepenger eller ordinær lønn gjennom tiltaket. Begrunnelsen for dette er at sykepenger ytes med 100 % av vanlig lønnsinntekt og dermed erstatter denne inntekten.

Arbeids- og velferdsetaten skal i henhold til forvaltningslovens bestemmelser fatte skriftlige vedtak om avgjørelser som etter sin art er bestemmende for den enkeltes rettigheter eller plikter. Dersom det lokale NAV-kontoret i den aktuelle saken har gitt lovnader om dekning av reiseutgifter utover det som det er hjemmel for, beklager Arbeids- og velferdsdirektoratet dette.

SPØRSMÅL NR. 1544

Innlevert 18. september 2008 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 26. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Er helse- og omsorgsministeren fornøyd med det behandlingstilbudet pasienter med påvist amalgamforgiftning får i dag, og hvis ikke, hva vil helse- og omsorgsministeren gjøre for at behandlingstilbudet skal bli bedre?»

BEGRUNNELSE:

Det finnes fortsatt i dag mennesker som har symptomer på amalgamforgiftning etter tannbehandling. Dette er en "sykdom" som heldigvis er sterkt på

retur grunnet bruk av annet materiale til tannfyllinger. Ikke desto mindre er plagene med amalgamforgiftning alvorlig for de som allerede har eller i fremtiden vil få en slik diagnose.

I brev fra Det Kongelige Sosialdepartement den 28. april 1989, ref St.nr. 955/89 OB/BK svarte Tove Strand Gerhardsen på brev fra stortingsrepresentant Kjell Helland på en henvendelse som gjaldt en person som hadde fått diagnosen amalgamforgiftning. I brevet svarte Tove Strand Gerhardsen blant annet at

"vi bør få en ordning for rask hjelp til dem som har bivirkninger av amalgamet. Helsedirektoratet arbeider nå med spørsmålet om tverrfaglige utredningsgrupper ved regionsykehusene som en oppfølging av rapporten som ble lagt fram i 1988. Jeg håper at dette vil bedre behandlingsmulighetene og helsesituasjonen til pasientene".

Etter flere henvendelser fra personer med diagnosen amalgamforgiftning, tyder mye på at den bebudete styrkingen av behandlingstilbudet ikke har hatt den ønskede effekt for denne pasientgruppen.

Svar:

Jeg er helt enig med representanten i at denne problemstillingen ikke må glemmes selv om det etter 1. januar 2008 ble forbudt å bruke amalgam som tannfyllingsmateriale.

Når det gjelder mulige helseskader på pasienter, er det en del personer som antar at deres helseproblemer er forårsaket av kvikksølv fra amalgamfyllinger. Omfattende forskning har påvist at alle amalgamfyllinger avgir kvikksølv. Amalgamforgiftning er derimot ingen godkjent diagnose. Internasjonalt i forskningsmiljøene er det en løpende diskusjon om anerkjente metoder knyttet til diagnostikk av lidelser eller sykdom som settes i sammenheng med kvikksølv fra amalgamfyllinger. Basert på anerkjente metoder er det ingen som har fått stilt diagnosen kvikksølvforgiftning som følge av lekkasje av kvikksølv fra amalgamfyllinger.

Som representanten kjenner til, la regjeringen i 2007 frem St. meld. nr. 35(2006-2007) Tilgjengelighet, kompetanse og sosial utjevning – framtidens tannhelsetjenester. Meldinga ble behandlet i Stortinget i mars 2008. I meldinga ble det redegjort for historikk og status på området bivirkninger fra tannfyllingsmaterialer (kapittel 5.7.2) og gitt tilrådinger om videre arbeid (kapittel 12.2.3).

Regjeringen anser tilbudet til pasienter som har lokale reaksjoner fra tannfyllingsmaterialer som tilfredsstillende. Hovedutfordringen er å etablere et

bredere utrednings- og eventuelt behandlingstilbud til pasienter med generelle diffuse plager, og hvor pasienter, leger eller tannleger mistenker at plagene kan være forårsaket av tannfyllingsmaterialer. Ved diffuse helseplager kan en lang rekke tilstander være aktuelle som differensialdiagnoser. Det er derfor viktig å sørge for et tilbud til pasientene, der diagnoser kan utelukkes etter hvert som utredninger gjennomføres.

I stortingsmeldinga er det foreslått å igangsette et samarbeidsforsøk mellom spesialist-helsetjenesten og tannhelsetjenesten om behandling som blant annet kan omfatte utskifting av fyllinger ved mistanke om bivirkninger. Fagområdet er lite og fragmentert, og det bør også arbeides videre med å styrke et nordisk samarbeid. Regjeringen mener derfor det er behov for en nordisk forskningsstrategi på området, slik at fagkompetanse og andre ressurser utnyttes på en god måte.

Helsedirektoratet arbeider med problemstillinger knyttet til hvordan helsepersonell og helsetjenesten møter personer med sammensatte plager, som ikke passer med noen kjent diagnose. Det innhentes for tiden råd og innspill fra både fagfolk/forskere og brukere/pasienter. Helsedirektoratet er i ferd med å ferdigstille en veileder i utredning av pasienter ved mistanke om bivirkninger fra tannrestaureringsmaterialer. Den vil beskrive hvordan tannleger og leger bør gå fram i utredningen av pasienter som mistenker at helseproblemene skyldes blant annet amalgamfyllinger.

Mitt svar til representanten er derfor at jeg ikke er fornøyd med utrednings- og eventuelt behandlingstilbudet til pasienter som mener de har generelle helseplager som følge av tannfyllingsmaterialer. Jeg vil i budsjettssammenheng komme tilbake til iverksetting av samarbeidsforsøk mellom spesialisthelsetjenesten og tannhelsetjenesten om utredning og behandling. Samtidig vil jeg bidra til å legge til rette for at pasienter får best mulig utredning, og at forskningen på området videreutvikles innenfor de eksisterende forsknings- og fagmiljøer.

SPØRSMÅL NR. 1545**Innlevert 18. september 2008 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 30. september 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til tidligere spørsmål: "Hva vil statsråden gjøre for å sikre at personer som venter på utredning for sykdommen ME og andre diagnosegrupper, ikke får økonomiske problemer som følge av lang utredningstid?" Undertegnede kan ikke se at statsråden svarer på spørsmålet som er gitt, og ber derfor om et nytt svar fra statsråden.»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede stilte følgende spørsmål, med svar 12. september:

"Undertegnede viser til Aften Aften 28. august, hvor det kommer frem at en person har måttet leve på kredittlån som følge av lang ventetid på utredning av ME. Undertegnede har vært i kontakt med flere som har opplevd lignende situasjoner, der man havner mellom samtlige offentlige ytelser som følge av lang utredningstid. Hva vil statsråden gjøre for å sikre at personer som venter på utredning for sykdommen ME og andre diagnosegrupper, ikke får økonomiske problemer som følge av lang utredningstid?"

Statsråden redegjør for hvilke ordninger som i dag kan være aktuelle i ulike situasjoner. Realiteten er at det er en rekke mennesker som opplever at systemet ikke ivaretar deres økonomiske situasjon, i påvente av diagnostisering. Undertegnede ber derfor om at statsråden redegjør for hva han vil gjøre for å sikre at denne pasientgruppen ikke får økonomiske problemer.

Svar:

Jeg viser til mitt tidligere svar av 12. september 2008. I det følgende vil jeg tydeliggjøre og utdype informasjonen som fremkom her. Jeg forstår det slik at problemstillingen først og fremst omhandler personer som venter på utredning av kronisk utmattelses-syndrom CFS/ME, og ikke personer som har fått denne diagnosen.

Årsaken til at jeg i mitt forrige svar redegjorde for tiltak som er satt inn for å korte ned ventetiden på utredning og diagnostikk for denne pasientgruppen, er at utredningstiden i seg selv er et problem når Arbeids- og velferdsetaten skal vurdere om personen oppfyller de medisinske vilkårene for å få rett til en trygdeytelse. Som kjent er det nødvendig med en diagnose for å få tidsbegrenset uførestønad eller uførepensjon. Sykepenger, rehabiliteringspenger og attføringspenger kan imidlertid tilstås i utredningsperio-

den, og er ikke bare aktuelle når en CFE/ME diagnose foreligger.

Når Arbeids- og velferdsetatens retningslinjer er oppdatert i løpet av høsten, vil disse gjøres kjent for alle NAV-kontorene og forvaltningsenhetene i etaten. De nye retningslinjene vil føre til at en stor del av CFE/ME utredningen kan foretas av fastleger som er spesialister i allmennmedisin, noe som vil redusere ventetiden på diagnostikk, lette saksbehandlingen for medarbeiderne ved NAV-kontorer og forvaltningsenheter, og vil således bedre tjenestetilbudet for denne pasientgruppen. Redusert utredningsperiode er derfor et sentralt poeng i denne sammenheng.

Hva gjelder spørsmålet om økonomisk å sikre personer som venter på en utredning for sykdommen CFE/ME og diagnostikk, så foreligger det ingen planer om å innføre egne inntektssikringsordninger for denne pasientgruppen.

Som nevnt i forrige svar, vil en person uten inntekstkilder eller rett til andre økonomiske ytelser fra Arbeids- og velferdsetaten, i henhold til lov om sosiale tjenester kunne motta sosialhjelp i en overgangsperiode. Sosialtjenesteloven vil sikre at personer som ikke kan forsørge seg selv eller som evt. venter på vedtak om trygd/pensjon, får stønad til livsopphold. Det er en vanlig situasjon for den kommunale sosialtjenesten å utbetale stønad i påvente av etterbetalt trygd/pensjon. Sosialtjenesten har hjemmel i sosialtjenesteloven for å kreve refusjon i etterbetalingen for stønad som er utbetalt i ventetiden. Sosialstønad kan også ytes som lån og betales tilbake ved evt. etterbetaling.

Stønad til livsopphold etter sosialtjenesteloven er imidlertid en subsidiær og behovsprøvd ytelse. Det betyr at andre muligheter og rettigheter vil måtte utnyttas før det oppstår en rett til sosialhjelp.

Det er kjent at det er økende saksbehandlingstid for flere ytelser i Arbeids- og velferdsetaten, og at restanser har bygd seg opp. Etaten har bl.a. hatt problemer med å innfri de interne krav for saksbehandlingstider for uføreytelser. For å øke saksbehandlingskapasiteten i etaten tok jeg i sommer initiativ til å styrke bevilgningen til etaten med 40 mill. kroner gjennom en omdisponering. Regjeringen foreslår nå å øke bevilgningen med ytterligere 60 mill. kroner inneværende år. Dette gir grunnlag for å forsterke etatens arbeid med ytelsesforvaltningen, slik at brukerne kan få utbetalt ytelser de har krav på innenfor rimelig tid.

SPØRSMÅL NR. 1546**Innlevert 18. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 26. september 2008 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Eu har vedtatt en Small business act med tiltak for mindre bedrifter.

Hvordan mener statsråden at Norge skal forholde seg til denne, og vil det være aktuelt for Norge å vedta denne som norsk politikk også?»

Svar:

Europakommisjonen la 25. juni fram en tiltakspakke som skal bedre små og mellomstore bedrifters vilkår i Europa - meddelelsen "Think Small First – A "Small Business Act" for Europe". Stats- og regjeringssjefene i EU skal etter planen gi sin tilslutning på Det europeiske råds møte i desember i år. De ulike elementene i Small Business Act vurderes av fagdepartementene i Norge og drøftes fortløpende med EU.

Small Business Act presenterer ti politiske prinsipper som Kommisjonen ønsker skal ligge til grunn for fremtidig politikk- og regelverksutforming på EU- og medlemsstatsnivå. Blant de politiske prinsippene

kan nevnes at regelverk skal utformes i henhold til "tenk smått først"-prinsippet. Entreprenører som har gått konkurs skal på visse vilkår gis en ny sjanse. Offentlige anbudsprosesser skal gjøres mer tilgjengelige for små og mellomstore bedrifter. Det skal bli enklere å få finansiering. Det skal stimuleres til kompetansebygging, forskning og innovasjon i små og mellomstore bedrifter, og det skal satses på miljø.

Kommisjonen foreslår konkrete tiltak som kan følge opp prinsippene i meddelelsen.

Her kan nevnes; fremme av entreprenørskap blant unge og kvinner, europeisk utvekslingsordning for unge entreprenører, SMB-test ved konsekvensvurdering av nytt regelverk, forenklete prosedyrer ved oppstart av næringsvirksomhet, utveksling av erfaringer for å få små og mellomstore bedrifter med i anbudskonkurranser, forenkle tilgangen til risikokapital fra den Europeiske Investeringsbanken (EIB), involvere små og mellomstore bedrifter i utformingen av standarder, og stimulere til utvikling av energieffektive bedrifter og produkter.

I forbindelse med at tiltakspakken ble lagt frem foreslo Kommisjonen regelverk på fire områder som har betydning for små og mellomstore bedrifter. Forslagene behandles enkeltvis og i henhold til ordinære beslutningsprosedyrene i EU. Prosessene følges opp og vurderes for innlemmelse i EØS-avtalen av de ansvarlige fagdepartementene.

For eksempel vurderer Justisdepartementet regelverksforslagene som etablerer en ny europeisk selskapsform, europeisk privat selskap, eller "SPE" fra det latinske Societas Privata Europaea. Selskapsformen skal gjøre det enklere å drive virksomhet i det indre marked ved at næringsdrivende får mulighet til å etablere selskaper i ulike europeiske land etter de samme selskapsrettslige reglene, uansett hvor selskapet er registrert.

Et annet eksempel er supergruppeunntak om offentlig støtte som Kommisjonen vedtok 6. august i år, og som følges opp av Fornyings- og administrasjonsdepartementet. Kommisjonsforordningen viderefører eksisterende regler og utvider til dels handlingsrommet for å gi offentlig støtte uten krav om forhåndsmelding (notifikasjon).

De to siste forslagene gjelder endringer i betalingsdirektivet i 2009, som skal sikre næringsdrivende rask betaling ved kommersielle transaksjoner, og et forslag som åpner for lavere merverdiavgift på tjenester som leveres lokalt, herunder arbeidskraftintensive tjenester.

EU er vår viktigste handelspartner og gjennom EØS-avtalen deltar vi i det indre marked. Dette er viktig for norsk næringsliv. Vi følger derfor med på og søker å bidra til at prosessene i EU utvikler seg i tråd med våre interesser. Statssekretær Rikke Lind deltok for eksempel i diskusjonen om Small Business Act på EUs uformelle konkurransevernradsmøte 17. juli i år. Vi vil fortsette å følge Small Business Act, og drøfte den med relevante aktører i EU. Likeledes vil vi undersøke virkningene for Norge og vurdere dette opp mot egne tiltak og prioriteringer.

SPØRSMÅL NR. 1547**Innlevert 18. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 23. september 2008 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Hvilke innskrenkninger i kretsen av odelsberettigede mener statsråden kan gjennomføres uten at dette kommer i strid med Grunnloven §107?»

Svar:

Grunnloven § 107 bestemmer ”Odels- og Aasædesretten maa ikke opphæves. De nærmere Betingelser, hvorunder den, til største Nytte for Staten og Gavn for Landalmuen, skal vedblive, fastsættes af det første eller andet følgende Storthing.”

Odelsretten er en slektsrett med lang tradisjon i Norge. Dens kjerne er den rett en persons etterkommer har, til i en viss orden, å kunne kreve seg utlagt odelsjord på skifte etter forrige eier, eller til å innløse odelsjord, når eiendommen er solgt til noen uten odelsrett eller noen med dårligere odelsrett.

Etter eldre rett var det slik at enhver som nedstammet fra odelsserverven i prinsippet hadde odelsrett. Grunnloven § 107 er ikke til hinder for å avgrense kretsen av odelsberettigede gjennom alminnelig lovgivning og kretsen av odelsberettigede ble vesentlig innskrenket da odelsloven av 1974 trådte i kraft. Etter gjeldende regler avgrenses kretsen av de odelsberettigede slik: ”Utanom odlaren får også etterkommarane hans odelsrett dersom nokon av foreldra, besteforeldra eller sysken av foreldra har ått ei-

gedomen med odelsrett”, se odelsloven § 8 første ledd.

Odelslovutvalget som ga sin innstilling 23.10.2003 vurderte bl.a. om det er grunn til å innskrenke odelskretsen ytterligere, j.f. NOU2003:26. Utvalget pekte på at en tilstrømming kan tenkes gjennomført på flere vis, se innstillingen side 98. Utvalget nevnte følgende alternativer:

- Bare den siste odelsberettigede eiers barn har odelsrett
- Bare barn av en odelsberettiget eier (nåværende eller tidligere innen samme odelssekt) har odelsrett.
- Dagens ordning opprettholdes med den modifikasjon at ”nokon av foreldra, besteforeldra eller sysken av foreldra” må ha eid eiendommen med odelsrett en viss tid, for eksempel 5 år.

Utvalget mener dette er forslag som kan gjennomføres uten at de kommer i strid med Grunnlovens § 107.

Departementet har vurdert behovet for endringer i odelsloven i lys av bl.a. Odelslovutvalgets innstilling. Regjeringen vil komme nærmere tilbake til dette i tilknytning til framleggelsen av forslag til endringer av odelsloven ved årsskiftet 2008/2009.

SPØRSMÅL NR. 1548**Innlevert 19. september 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 30. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Jeg viser til svar på spm. nr 1366 der statsråden hevder at måling av ulike former for indirekte energiforbruk for ulike transportformer ikke er mulig. Jeg viser til utredning fra svenske FOI fra april 2005 om indirekte energi for svenske veg- og jernbanetransporter.

Vil statsråden sørge for at beregninger av samlet energieffektivitet som de svenske også blir brukt som verktøy i Norge for å vurdere klimaeffekten av ulike

transportformer og ulike prosjekter innenfor samferdselssektoren?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til følgende oppsummering av rapportnr. ISRN FOI-R-1557-SE (v2) fra april 2005, prosjektnr. E164:

”Sammanfattning När transportsystemen betraktas ur ett energi- och miljöperspektiv adresseras

oftast det drivmedel som svarer for framdriften. Men dessutom finns en rad indirekte energiposter i transportsystemens livscykel, t.ex. byggnation och underhåll av infrastruktur samt tillverkning och service av fordon. Den indirekte energin utgör 64-66% av den totala energianvändningen i spårsektorn medan motsvarande i vägsektorn är 42-45%. Detta bör ha implikationer på planerings- och beslutsprocesser som berör transportsektorns energianvändning och miljöpåverkan. Två fallstudier av aktuella infrastrukturprojekt har också utförts; Botniabanan mellan Sundsvall och Umeå samt vägtunnelprojektet Södra Länken i Stockholm. Botniabanan bidrar till en total minskning av energianvändning i transportsektorn. Med avseende på infrastrukturenergi per förväntad producerad transportnytta är Botniabanan ungefär lika energieffektiv som den svenska genomsnittsjärnvägen. Södra Länken medför en infrastrukturell energianvändning per producerad transportnytta som är avsevärt högre än vad den är för det svenska vägtrafikgenomsnittet. Dessutom medför Södra Länken en totalt sett ökad energianvändning i transportsektorn."

Det vil selvsagt være av stor interesse om det viser seg at jernbane og vei er tilnærmet like energieffektive; særlig fordi Jernbaneverket og NSB lenge har fremstilt sin egen transportform som langt mer energieffektiv enn transport på vei.

Det er interessant at slike beregninger faktisk gjennomføres i vårt nærmeste naboland Sverige som både har bedre veinett og bedre jernbanenett enn Norge. Det vil være underlig om norske myndigheter avviser at slike beregninger av samlet energieffektivitet gjennomføres og av "nøytral" instans, slik statsråden faktisk tidligere har lovet.

Svar:

Den svenske rapporten du viser til bygger på en livsløpsanalyse av den totale energien som brukes i svenske veg – og jernbanetransporter. I analysen medberegnes indirekte energibruk knyttet til bygging, vedlikehold, drift og riving av infrastruktur, produksjon av drivstoff, samt produksjon, vedlikehold og skrotning av vogner og kjøretøy. Jeg er enig i at rapporten er et interessant supplement til mer tra-

disjonelle analyser av klimaeffekten av ulike transportformer. Det er imidlertid store utfordringer i forhold til å skulle bruke disse operasjonelt til å prioritere prosjekt som følge av stor usikkerhet knyttet til forutsetninger og avgrensingsproblematikk i forhold til hvilke faktorer som skal regnes med.

Usikkerheten knyttet til resultatene av livsløpsanalyser henger sammen med at analysene må basere seg på svært mange usikre forutsetninger – som i sin tur kan påvirke resultatene betydelig. Antakelsene som gjøres om hvordan energien er produsert er ett eksempel på en forutsetning som vil påvirke resultatene sterkt. Antakelser om kapasitetsutnyttning er et annet eksempel, i det det vil kreve forholdsmessig mindre energi å øke kapasiteten på jernbanenettet enn det vil på vegnettet. Usikkerheten er også tydelig til stede i den svenske analysen, noe som påpekes i rapportens kapittel 7.

For øvrig tolker jeg heller ikke slutningene i rapporten slik som du gjør. Konklusjonen sier at den indirekte energien som brukes på jernbane er relativt høyere enn den indirekte energien som brukes på veg. Videre står det at Botniabanan (jernbane)bidrar til en total reduksjon av energiforbruket i transportsektoren mens Södra Länken (veg) bidrar til en total økning av energiforbruket i transportsektoren. Det står også at Botniabanan er tilnærmet like energieffektiv per forventede produserte transportnytta som den svenske genomsnittsjernbanen, og at Södra Länken bidrar til et "infrastrukturelt" energiforbruk per produserte transportnytta som er betydelig høyere enn det er for det svenske vegtrafikkgenomsnittet. Konklusjonen sier ingenting om at jernbane og veg er tilnærmet like energieffektive.

Jeg mener som sagt at denne typen analyser representerer et viktig supplement til dagens verktøy. Jeg vil derfor be Statens vegvesen og Vegdirektoratet bidra ytterligere til utviklingen av denne typen analyser også i Norge. Et slikt arbeid vil også kunne få betydning for utviklingen av de operasjonelle prioriteringsverktøyene.

SPØRSMÅL NR. 1549**Innlevert 19. september 2008 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 30. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Fra å være en del av luftfartens kortbanenett, er fly nå erstattet med helikopter for å betjene Røst-befolkningen. Kapasitet og service overfor befolkningen er dramatisk redusert. Dette er skadelig for kommunen, som er sterkt knyttet til internasjonal handel og etter hvert også et betydelig reiseliv.

Hva vil statsråden foreta seg for at Røst igjen snart kan bli en del av kortbanesystemet og igjen få en kommunikasjon med fastlandet som befolkningen kan anse som tjenlig?»

BEGRUNNELSE:

Dagens løsning med helikopter til/fra Røst er langt fra et tjenlig alternativ verken for befolkningen på Røst eller kommunens næringsliv. Ved at Røst har "mistet" flyet, er kapasiteten kraftig redusert. Det er ingen billettservice lokalt. Det eksisterer ingen overgangsbillettordning, ingen rute til Lofoten og heller ingen muligheter for flyfrakt. For kommunens næringsliv er dagens situasjon naturlig nok skadelig. Fiskerinæringen omsetter inneværende år for ca. en halv milliard kroner. Siste året løste nær 9500 personer billett med flyet. Dette viser at flyforbindelsen til Røst har en enorm betydning for befolkningen.

Svar:

Flyrutetilbudet på en rekke av de regionale flyrutene i Norge, inkludert ruten mellom Røst og Bodø, blir i dag sikret gjennom Samferdselsdepartementets kjøp av flyrutetjenester. Flyrutekjøpet skal skje ved anbudskonkurranse i samsvar med europeisk regelverk som er tatt inn i norsk rett gjennom EØS-avtalen.

Da flyselskapet Kato Airline AS den 29. august mistet den tekniske godkjenningen av sin verkstedorganisasjon, opphørte samtidig selskapets drift av anbudsrueten mellom Røst og Bodø. Dette gjorde at befolkningen på Røst ble stående helt uten flyrutetilbud på ubestemt tid.

I denne situasjonen valgte Samferdselsdepartementet å avslutte kontrakten med Kato Airline og gikk umiddelbart i gang med å få på plass et midlertidig rutetilbud ved å hente inn tilbud fra andre operatører. Etter en samlet vurdering valgte jeg så som en midlertidig løsning å akseptere et tilbud fra Lufttransport AS om å sikre rutetilbudet mellom Røst og

Bodø i perioden fra 5. september til og med 19. oktober ved å flye ruten i kombinasjon med selskapets helikopterrute Værøy – Bodø. Lufttransport AS opererer anbudsrueten mellom Værøy og Bodø på kontrakt med Samferdselsdepartementet med et 15 seters helikopter som er utstyrt for passasjertransport. Helikopteret har ledig kapasitet og Lufttransport har gjort rutetilpasninger både på Røst og Værøy for å kunne tilby et tjenelig rutetilbud til begge øyene.

Grunnen til at kjøpet er gjort for en periode på bare ca seks uker er at en må anta at et slikt hastekjøp kan bli svært dyrt. Samferdselsdepartementet har allerede den 12. september bedt utvalgte flyselskap om et nytt tilbud for å sikre flyrutetilbudet på Røst i perioden fra og med 20. oktober 2008 til og med 31. mars 2009. Jeg har også i denne tilbudsinnhenting holdt muligheten åpen for å akseptere tilbud om å operere Røstruten med helikopter. Dette skyldes at det er et svært begrenset antall flyselskaper som er i stand til å betjene de korte rullebanene på det regionale lufthavnet på så kort varsel. Jeg legger til grunn at Samferdselsdepartementet gjennom denne tilbudsinnhenting kan få et akseptabelt tilbud til en akseptabel pris.

Jeg kjenner til at det har vært enkelte praktiske utfordringer med å sette inn en ny operatør på så kort varsel. Når det er sagt vil jeg også påpeke at Lufttransport AS har vist stor evne og vilje til å få reetablert rutetilbudet til Røst på svært kort varsel. Jeg legger til grunn at eventuelle gjenstående utfordringer som er kommunisert til selskapet vil bli løst hvis det er praktisk mulig innenfor tidsrommet av den midlertidige avtalen. Tilsvarende regner jeg med at den operatøren som påtar seg å sikre rutetrafikken fra og med 20. oktober vil håndtere eventuelle praktiske utfordringer i tråd med den avtalen som inngås med Samferdselsdepartementet.

Det vil om kort tid bli lyst ut nytt anbud på regionale ruteflyginger i Norge for perioden 1. april 2009 til 31. mars 2012. Flyrutetilbudet til Røst vil være omfattet av dette anbudet, som lyses ut i hele EØS-området. Jeg har signalisert at det ikke vil være aktuelt med bruk av helikopter i den anbudsrueten. Stortinget og Regjeringens vilje til å opprettholde dagens lufthavnstruktur og lufthavnen på Røst gjør at jeg finner det riktig å legge opp til at Røst betjenes med fly fra 1. april 2009.

SPØRSMÅL NR. 1550**Innlevert 19. september 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 1. oktober 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I Dagbladet 16. september 2008 retter statsråden kraftig kritikk mot norske redere som selger skip til opphugging, som skjer på stranda i Bangladesh. Samtidig viser statsråden at han har engasjert seg sterkt i dette spørsmålet og at dette ikke har vært overlatt til byråkratiet.

Har norske redere brutt lovverket, og hva har statsråden konkret gjort siden høsten 2005 på dette området?»

Svar:

Over 90 prosent av skipsopphuggingen skjer i Bangladesh, India, Kina og Pakistan. Bangladesh har i dag det meste av markedet, og for dette landet utgjør denne aktiviteten en viktig økonomisk sektor. Problemet sett med norske øyne er at opphuggingen skjer under svært uforsvarlig forhold som verken tilfredsstiller våre krav til sikkerhet for ansatte eller til beskyttelse av miljøet.

Kunnskapen om dette var bakgrunnen for at Norge satte saken på den internasjonale dagsorden i 1999. Forholdene i opphuggingsindustrien ble fra norsk side tatt opp både i FNs sjøfartsorganisasjon, IMO og Baselkonvensjonen om import og eksport av farlig avfall, og senere i ILO. Norge tok allerede da til orde for å utvikle et helhetlig, internasjonalt bindende regelverk innenfor IMO for å sikre forsvarlig opphugging av skip.

Dette fikk vi ikke internasjonal tilslutning til den gang. Det ble imidlertid igangsatt et arbeid som Norge var ledende i, med å utvikle frivillige retningslinjer om forsvarlig opphugging av skip under hhv. IMO og Baselkonvensjonen og tilsvarende arbeid ble gjort under ILO. Det var således først i 2005 at Norge fikk internasjonalt gjennomslag for å utarbeide en ny, helhetlig konvensjon om resirkulering av skip under IMO. I prosessen ble det oppnådd full internasjonal enighet om at IMO var den organisasjonen som var mest egnet til å sikre helheten i et regelverk som både skulle stille krav til selve skipet og til opphuggingsaktiviteten, samt sikre flaggstaten og landmyndighetens innsyn og kontroll. Dette fikk sin tilslutning også under Baselkonvensjonen ut i fra erfaringen med at denne konvensjonen er lite egnet til å sikre kontroll med skipsfarten. På denne bakgrunn tok Norge et nytt initiativ og utformet et første utkast til en ny konvensjon. Konvensjonsutkastet har siden vært basis for forhandlingene som også har vært ledet av Norge.

Arbeidet er nå i slutfasen, og det er oppnådd internasjonal enighet om de fleste viktige elementene i konvensjonen. Konvensjonen skal vedtas på en diplomatkonferanse i Hong Kong i mai 2009.

Norge har hele tiden gått inn for å lage et så strengt regelverk som mulig, for å oppnå beskyttelse av både de ansatte og av miljøet. Regimet skal etablere krav i et "vugge til grav"-perspektiv. Dette betyr at konvensjonen vil stille krav både til skipet (konstruksjon, utrustning og drift) og til opphuggingen på land, samt at det innarbeides sertifiserings- og kontrollordninger for å følge opp kravene. Når konvensjonen er vedtatt og trådt i kraft vil det bety at opphuggingssteder i for eksempel Bangladesh må oppgraderes vesentlig for å tilfredsstille konvensjonens standarder for helse, miljø og sikkerhet.

Norge har i denne perioden derfor tatt initiativ til å etablere et bistandssamarbeid med Bangladesh, og i samarbeid med IMOs bistandsseksjon har Norge tilbudt seg å bistå i arbeidet med en slik oppgradering. Bangladesh har nå vist positiv interesse og er i prinsippet er enig i behovet for bistand til å videreutvikle denne industrien. De peker på behov knyttet til fysisk infrastruktur (som veier, arbeidsplattformer, tankrensning, avfallsmottak og treningsfasiliteter for personell), utvikling av lover og regler samt oppbygging av kapasitet til å gjennomføre tilsyn og kontroll.

Også andre land og organisasjoner viser interesse for slikt samarbeid, og Norge vil søke å samarbeide med disse, inkludert IMO, ILO og Baselkonvensjonen. Norge har som mål at konvensjonen i størst mulig grad skal bidra til å løse problemene knyttet til arbeidsmiljø og miljøsikring i forbindelse med skipsopphugging, og vi må oppnå at de store skipsopphuggingslandene og flaggstatene vil ratifisere konvensjonen. I dette bildet er det avgjørende å få til en forbedring av forholdene i Bangladesh, og jeg vil gjøre hva jeg kan for å bidra til dette.

Det må forutsettes at norske redere følger reglene i Baselkonvensjonen når disse komme til anvendelse. Disse reglene er imidlertid avgrenset til å gjelde eksport av avfall fra territoriet. Erfaringsmessig vil skip befinne seg utenfor Norge når de selges til opphugging, ofte via mellommenn.

Norske redere har imidlertid siden det ble vedtatt frivillige retningslinjer om forsvarlig opphugging av skip under Basel, IMO og ILO vært oppfordret til å følge disse. Regjeringen har videre lagt til rette for at redere som var omfattet av den gamle rederiskatteordningen nå kan benytte seg av fond for miljøtiltak

til å betale merkostnaden ved å sikre forsvarlig opphugging av egne skip.

Samtidig har jeg gitt uttrykk for at jeg forventer at

rederne tar sitt samfunnsansvar. Jeg har nå kalt inn til et møte med den norske rederinæringen for å følge opp dette nærmere.

SPØRSMÅL NR. 1551

Innlevert 19. september 2008 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 30. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Trafikkstøy ved vei- og jernbanenettet har enkelte steder økt langt ut over det som var prognosene som lå til grunn den gangen veiene ble bygget. Dette skyldes at veien har hatt langt høyere trafikkvekst enn forutsatt den gangen veien ble bygget. Når enkelte strekninger utbedres, så har det medført at enkelte har fått en kraftig økning i støybelastningen.

Hva mener statsråden er en akseptabel støygrense i et hus som ligger langs en stamvei, og dersom denne grensen overstiges, skal Vegvesenet da sørge for å utbedre dette?»

Svar:

Det er to regelverk som Statens vegvesen i hovedsak forholder seg til med hensyn til støy fra samferdsel:

1. Retningslinjer for behandling av støy i arealplaner, T-1442, fra Miljøverndepartementet. Denne retningslinjen benyttes ved all planlegging av nye veger eller vesentlig endring av eksisterende veger som skjer etter plan- og bygningsloven. Retningslinjen har relativt strenge støygrenser både utendørs og innendørs. De gjelder for støyømfintlige bygg (boliger, skoler, barnehager, sykehus etc) som berøres av den aktuelle planen.

2. Forskrift til forurensningsloven om begrensning av forurensning, kapittel 5 om støy. Denne forskriften gjelder boliger, skoler, barnehager og institusjoner langs eksisterende veger, jernbane og flyplasser. Forurensningsforskriften har krav til innendørs lydnivå på Lekv 42 dB, dvs at gjennomsnittsnivå for et døgn ikke skal overskride 42 dB. Dersom denne grensen overskrides tilbys det støyreducerende tiltak, uten kostnader for huseier.

Forurensningsforskriften har til hensikt å "fange opp" alle de som er utsatt for de høyeste støynivåene. Denne forskriften trådte i kraft i 1998, og det er gjort tiltak på om lag 2600 boliger langs riksveger som følge av denne forskriften. Det gjennomføres jevnlig beregninger for å se om boliger overskrider grensen, for eksempel som følge av trafikkvekst. Hvis støygrensen på 42 dB overskrides, vil det blir gitt tilbud om støyreducerende tiltak, uten kostnader for huseier.

Jeg vil også vise til St.meld. nr. 26 (2006-2007) Regjeringens miljøpolitikk og rikets miljøtilstand hvor det framgår at Regjeringen tar sikte på ytterligere å skjerpe tiltaksgrensen for innendørs støy i forurensningsforskriften, slik at enda flere støyutsatte mennesker kan få støyreducerende tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1552**Innlevert 19. september 2008 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 26. september 2008 av nærings- og handelsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Vedrørende nedleggelsen av Hurum Paper Mill, så har nærings- og handelsministeren uttalt til Drammens Tidende at Regjeringen har "snudd hver eneste stein for å se om det er noe vi kan gjøre, men vi har ikke klart å finne noe. Vi har gjort det vi kan".

Kan statsråden redegjøre for hvilke tiltak man har vurdert, og hvorfor Regjeringen har kommet til at det ikke er noe man kan gjøre for å redde Hurum Paper Mill samt bedre rammebetingelsene for slik industri i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det ønskes spesielt å få redegjort hvorfor Regjeringen ikke vil gi avgiftslette for industrien i Norge. Dette fordi beregninger gjort av Statistisk sentralbyrå for noen år siden (på oppdrag av Dagens Næringsliv), viser at avkastningen av oljefondet bør brukes på avgiftskutt hvis målet er å styrke konkurranseutsatt industri, og at det er det beste politiske tiltaket man kan gjøre for industrien.

Jeg minner om at Sylvia Brustad (som opposisjonspolitiker) i 2002 gikk på barrikadene for å redde forgjengeren til Hurum Paper Mill, og med ganske klar tale:

"Regjeringen bør komme på banen og sikre fortsatt drift ved fabrikken. Og det bør skje fort. Det bør også samtidig iverksettes økonomiske tiltak som gjør det lettere for fabrikken å drive videre".

Etter ca. 3 år med AP, SV og SP i regjering har vi derimot sett at flere konkurranseutsatte industrier i Buskerud har fått enda dårligere kår med AP/SV/SPs finans, nærings- og energipolitikk (f.eks. Nordic Paper Geithus, Hurum Fabrikker, Södra Cell Tofte, Norske Skog Follum).

Svar:

Nærings- og handelsdepartementet er kjent med situasjonen ved Hurum Paper Mill, og møtte bedriften senest 9. september 2008.

I en dialog med andre berørte departementer er ulike tiltak gjennomgått med utgangspunkt i situasjonen ved bedriften. Dette er først og fremst tiltak som skal stimulere avfallsbesittere til å velge gjenvinning

framfor sluttbehandling. For Hurum Paper Mill er produsentansvarsordningen som forvaltes av Grønt Punkt Norge særlig relevant. Under denne ordningen gis det et spesielt insentiv til gjenvinning av drikkekartong ved at miljøavgiften på drikkevareemballasje reduseres proporsjonalt med den returgraden bransjen kan dokumentere.

Gjennom den generelle avfallspolitikken legger regjeringen til rette for at det skal være attraktivt å velge gjenvinning framfor sluttbehandling. Sluttbehandlingsavgiften på forbrenning og deponering av avfall skal prise miljøkostnadene ved avfallsbehandlingen og slik bidra til økt gjenvinning. Fra 1. juli 2009 innføres forbud mot deponering av nedbrytbart avfall. Med dette forbudet vil avfall som ellers ville blitt deponert kunne benyttes til gjenvinning.

Vi har videre sett på ordninger som kan føre til økt etterspørsel etter miljøvennlige produkter i offentlig sektor. Regjeringen har lagt frem en 3-årig handlingsplan for miljø og samfunnsansvar i offentlige anskaffelser. Planen inneholder en egen miljøpolitikk for statlige virksomheter for innkjøp av prioriterte produktgrupper, herunder papirprodukter. Kopipapir, konvolutter og trykksaker skal så langt det er mulig være laget av returpapir.

Som et ledd i iverksettelsen av planen, skal Panelet for miljøbevisste innkjøp utarbeide miljøkriterier som kan stilles ved innkjøp av trykksaker og papirprodukter. Kriteriene vil bli ferdigstilt i løpet av 2008, og bedrifter i bransjen inviteres til å komme med innspill til panelet.

Regjeringen er opptatt av å bidra til utvikling av et konkurransedyktig norsk næringsliv. Miljø er ett av satsingsområdene til Innovasjon Norge. Blant annet er miljøteknologi et prioritert område innenfor ordningen med Forsknings- og utviklingskontrakter.

Som nevnt overfor er det etablert ordninger for å stimulere økt gjenvinning og nye er under etablering. At enkeltbedrifter som driver innen gjenvinning likevel ikke finner nødvendig markedsgrunnlag for lønnsom drift er beklagelig, men like fullt vurderinger og konklusjoner som bedriftene selv må ta. Staten kan ikke gripe inn på en måte som innebærer konkurransevridende favorisering av enkeltbedrifter.

SPØRSMÅL NR. 1553**Innlevert 19. september 2008 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum****Besvart 1. oktober 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan justisministeren utrede hvilken type data som skal utleveres til amerikanske myndigheter, og hvordan vil Regjeringen sikre at personvernet og rettssikkerheten blir ivare tatt?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 17.09.08 får vi opplyst at Regjeringen snarlig inngår en avtale om utlevering av passasjeropplysninger mellom Norge og USA.

Bakgrunnen for avtalen er ifølge Aftenposten at USA og EU snart er enige om en avtale som gir amerikansk etterretning lettere tilgang til privatpersoners kredittkorttransaksjoner, reisehistorikk fra flyselskaper og internettvaner.

Statssekretær Terje Moland Pedersen sier at samtalen med USA så langt ikke har dreid seg om noe annet enn utveksling av passasjeropplysninger.

Svar:

Utenriksdepartementet har bedt amerikanske myndigheter om forhandlinger om en avtale som re-

gulerer amerikanske myndigheters behandling av flypassasjeropplysninger overført fra Norge. Dette dreier seg om opplysninger knyttet til reisen, herunder reisedato, passasjerens navn, medreisende, betalingsmåte for billetten og annen billettinformasjon, planlagt reiserute, kontaktinformasjon og sete- og bagasjeinformasjon.

Bakgrunnen er at amerikansk lovgivning pålegger alle flyselskaper å overføre slike opplysninger for flyvninger til USA. Slike opplysninger overføres allerede i dag, og ved brev 29. juli 2008 ga Datatilsynet Continental Airlines tillatelse til å overføre slik informasjon på visse vilkår.

EU har inngått en avtale med USA om overføring av passasjeropplysninger. Fra norsk side ønsker vi å sikre at opplysninger om passasjerer som overføres fra flyselskaper etablert i Norge, behandles på samme måte som passasjeropplysninger som overføres fra selskaper etablert i EU. Etter mitt syn vil en slik avtale styrke personvernet, og det er også personvern hensyn som ligger bak initiativet om å forhandle fram en avtale med USA.

SPØRSMÅL NR. 1554**Innlevert 19. september 2008 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 26. september 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Både familier med samlivsproblem og barn med spesielle behov kan bli rammet når BUF-etat må redusere utgiftene med 100 mill. for inneværende år for å komme i balanse.

Vil Regjeringen komme med økte bevilgninger for å forhindre at sårbare grupper blir rammet?»

BEGRUNNELSE:

Det er en økning i antall barn og unge som får hjelp fra barnevernet, og det er stort behov for økte ressurser. Gjennom media har jeg blitt kjent med at BUF etat må kutte rundt 100 mill for inneværende år for å komme i balanse. Mange er bekymret for situa-

sjonen fordi viktige tilbud må enten reduseres eller kuttet på. Det statlige barnevernet blir rammet på et bredt felt i de ulike regionene, samtidig som behovene øker.

Ifølge media vil flere familievernkontor kunne bli lagt ned som følge av innsparingstiltak. Flere familievernkontor har hatt inntaksstopp på å hjelpe nye par. Ifølge kontorene er det de som gir opp å få hjelp og søker skilsmisse uten å ha fått noe tilbud ved familievernkontoret, pga. den lange ventetiden. Familievernet har lovpålagte oppgaver knyttet til familiekling ved skilsmisse. Spørsmålet en stiller seg er derfor om Regjeringen ønsker at det er kun dette familievernet skal drive med i fremtiden hvis en ikke gjør noe radikalt med ressurstilgangen. Mange fami-

lievernkontor opplever at ressursene de får tildelt ikke på noen måte står i forhold til tjenestene det er etterspørsel etter. Forebyggende arbeid er spesielt viktig i denne sammenheng, og må ofte nedprioriteres i sin helhet for å ta de største akutte krisene.

Svar:

BUFetat har ansvar for å holde de budsjetttramene Stortinget har vedtatt for etaten, og som ansvarlig statsråd vil jeg påse at etaten følger opp dette.

Samtidig vil jeg understreke at etaten skal sørge for at barna får et forsvarlig tilbud i samsvar med barnevernloven. Alle tiltak som settes i verk for å holde budsjettrammen, skal sikre at lovpålagte oppgaver ivaretas og at barnets beste legges til grunn.

Representanten Molvær Grimstad frykter at familievernkontorene i framtiden kun skal drive med meklingsarbeid. Det er langt fra situasjonen. Familievernet gir årlig tilbud til over 30 000 par og familier. Hoved-

tyngden av klientmassen er par som søker hjelp i forbindelse med samlivskonflikter eller kriser. Av totalt 38 000 saker ved familievernkontorene i 2006 (vår siste offisielle statistikk) var det bare 8 500 meklingsaker. Meklingsarbeidet utgjør bare 13 prosent av tidsbruken i familievernet, mens 75 prosent av tiden brukes til behandlingssamtaler og ca. 10 prosent til utadrettet virksomhet. Det vil si at over $\frac{3}{4}$ av alle saker i familievernet er rådgivnings- og behandlingssamtaler med sikte på å bedre parforholdet eller familiesituasjonen for øvrig.

Jeg ønsker ikke at familievernet skal kun ha oppgaver knyttet til samlivsbrudd. Rådgivning og behandling skal også i fremtiden være familievernets hovedoppgave. I tillegg vil vi vurdere hvordan forebyggende arbeid kan ivaretas på en bedre måte enn i dag.

Når det gjelder spørsmålet om økte bevilgninger til BUFetat er dette noe som eventuelt vil bli fremmet i budsjettssammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1555

Innlevert 19. september 2008 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 1. oktober 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Under årets beitesesong har MD sammen med LMD brukt store ressurser på å sette opp såkalte "rovdyrgjerder." Tilsynelatende har den viktigste konsekvensen av denne politikken vært å redusere arealene tilgjengelig for utmarksbeite mens beitedyrene ikke har vært trygge, noe situasjonen i Flendalen best beskriver.

Vil Stortinget få seg forelagt en evaluering av resultatene av gjerdingen, herunder oversikt over kostnadene, med kostnader pr. rovdyr og pr. beitedyr og erstatning for tapte utmarksarealer?»

Svar:

Erfaringsmessig er tiltak som skiller store rovdyr og sau i tid og rom beste måte å forebygge tap og konflikter. Gjerding i utmark er et omfattende tiltak, og jeg er klar over at det kan oppstå utfordringer i forbindelse med inngrep av denne typen. Samtidig inne-

bærer tiltaket en langsiktig og målbevisst tilpasning til en situasjon der bestandene av de store rovdyra skal bevares i tråd med fastsatte bestandsmål nasjonalt og regionalt, samtidig som tap og konflikter skal minimeres. Erfaringene med rovviltsikre gjerder i Norge er foreløpig relativt begrenset, men erfaringene så langt tilsier at de i hovedsak fungerer godt. Dessverre har det oppstått enkelte tilfeller i sommer der gaupe og bjørn har kommet innenfor gjerdene.

Direktoratet for naturforvaltning vil få i oppdrag å foreta en evaluering av konsekvensene av gjerdeprosjektene i 2009, der alle relevante interesser vil bli belyst. For øvrig viser jeg til at Bioforsk, etter oppdrag fra Direktoratet for naturforvaltning, fortløpende evaluerer standarden for rovviltsikre gjerder. Eventuelle endringer av standarden vil bli foretatt dersom det viser seg at det er behov for det. Somme-rens tilfeller av gaupe og bjørn innenfor rovviltsikre gjerder vil bli tatt i betraktning ved en slik gjennomgang.

SPØRSMÅL NR. 1556**Innlevert 19. september 2008 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 1. oktober 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Betyr de nye signalene fra Direktoratet for Naturforvaltning slik de er gjengitt i Trønderavisa 1. juli 2008 at Regjeringen vurderer å endre bestandsmålene for bjørn fra "dokumenterte ynglinger" til bestandsestimater slik FrP tidligere har gått inn for?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet har tatt til orde for og også foreslått å endre bestandsmålene for bjørn fra dagens "dokumenterte" ynglinger til bestandsmål basert på andre og sikrere kriterier. At det er behov for en slik endring illustrerer det faktum at det i 2007 ble registrert 73 observasjoner av binner med unger mens bare en av dem kunne godkjennes. Allikevel har en slik endring til nå blitt avvist av Regjeringen og regjeringspartiens stortingsrepresentanter i Stortinget.

Imidlertid uttaler Direktoratet for Naturforvaltning ved seksjonssjef Terje Bø til Trønderavisa den 1. juli at "dagens krav til registrering er krevende, og at innmeldte registreringer nesten er umulig å benytte for å beregne årlige ynglinger" og at "vi arbeider nå med å få på plass en ordning hvor vi kan kalkulere oss fram til antall årlige ynglinger."

Svar:

Stortinget har fastsatt nasjonale bestandsmål for bjørn, ulv, jerv, gaupe og kongeørn. Målene er fastsatt som antall årlige ynglinger for de fire store rov-

dyrene, samt som antall hekkende par for kongeørn. Det nasjonale bestandsmålet for bjørn er 15 årlige ynglinger.

Grunnlaget for registrerte ynglinger av bjørn i Norge er basert på DNA-analyser av bjørneekskremer, parallelt med registreringer og kvalitetssikring av alle meldinger om binne med unger. Bjørnens levevis med en utstrakt arealbruk, og det at den går i hi om vinteren, gjør overvåkingsarbeidet utfordrende. I tillegg er det ved synsobservasjoner av binner med unger krevende å skille årsunger fra fjorårsunger. Det skandinaviske bjørneprosjektet har beregnet en omregningsfaktor for den svenske delbestanden. Der tilsvarende i gjennomsnitt en yngling ca. 10 individer. Faktoren kan ikke automatisk brukes i Norge, fordi vi befinner oss i ytterkanten av bjørnens utbredelsesområde i Skandinavia, med en helt annen kjønnsfordeling enn i de tette bjørneområdene i Sverige. Direktoratet for naturforvaltning har derfor bedt det skandinaviske bjørneprosjektet om å forsøke å utarbeide en egen omregningsfaktor for Norge. En slik omregningsfaktor vil, om man lykkes, kunne bli et sentralt hjelpemiddel for å vurdere måloppnåelse for bestandsmålsettingen for bjørn.

Tatt i betraktning at vi er langt unna bestandsmålet og at beitenæringen har utfordringer med bjørn, har jeg stor forståelse for denne diskusjonen. Jeg tar derfor alle innspill og forslag med meg videre i arbeidet for sikre en best mulig bestandsovervåking av bjørn i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1557**Innlevert 19. september 2008 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 25. september 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge offisiell oversikt har oljefondet siden nyttår kjøpt seg kraftig opp i det kriserammende selskapet Lehmann Brothers. Ifølge uoffisielle beregninger kan oljefondet risikere å tape mer enn 5 mrd. av fellesskapet sine midler på denne svært risikofulle spekulasjonsstrategien.

Kan finansministeren bekrefte at tapet trolig blir i denne størrelsesorden?»

BEGRUNNELSE:

Oljefondet (Statens Pensjonsfond - Utland) tilhører det norske folk. Det er derfor viktig at det hersker full åpenhet omkring forvaltningen av dette fondet.

Det er derfor svært uheldig dersom finansministeren prøver å hemmeligholde informasjon om hvor stort tap som har oppstått pga. risikofull spekulasjon i kriserammede Lehman Brothers.

Svar:

Jeg er helt enig i at det må være stor åpenhet om forvaltningen av Statens pensjonsfond – Utland. Åpenhet om forvaltningen bidrar til at det norske folk har tillit til at fondet forvaltes på en god måte. I tillegg kan åpenhet om forvaltningen av store fond bidra til stabilitet i finansmarkedene og fungere som en disiplinerende mekanisme som over tid bedrer kvaliteten på forvaltningen.

Hvorvidt informasjonen om Statens pensjonsfond – Utland er god nok bør etter mitt syn vurderes ut fra hvor mye informasjon som gis, om informasjonen er korrekt og om informasjonen er relevant.

Finansdepartementet og Norges Bank offentliggjør mer informasjon om forvaltningen av Statens pensjonsfond – Utland enn det som er vanlig i andre fond. Dette får vi mye god omtale av internasjonalt. Som eksempler på den informasjonsmengden som utarbeides om fondet kan jeg nevne:

- Kvartals- og årsrapporter om fondets resultater.
- Offentliggjøring av beholdninger i alle aksjer og obligasjoner hvert årsskifte.
- Årlig stortingsmelding om fondet med analyser av resultater og omtale av vurderinger knyttet til utviklingen i fondets investeringsstrategi.
- Omtale i nasjonalbudsjettene.
- Offentliggjøring av eksterne rapporter råd sammen med departementets vurderinger.
- Offentliggjøring av stemmegivning og uttrekk basert på fondets etiske retningslinjer sammen med råd fra Etikkrådet.
- Offentliggjøring av eksterne konsulentrapporter som evaluerer Norges Banks operative forvaltning av fondet.

Videre må informasjonen som offentliggjøres være korrekt. Det betyr blant annet at års- og kvartalsrapporter skal være revisorbekreftet før de offentliggjøres. I tillegg brukes en ekstern konsulent til å bl.a. kontrollere avkastningsberegningene til Norges Bank.

Den informasjonen som offentliggjøres skal også være relevant, i den forstand at den skal si noe om hvorvidt en har nådd målet som er satt for investeringene.

Det er bred politisk oppslutning om at siktemålet for investeringene i Statens pensjonsfond – Utland er å oppnå høyest mulig avkastning innenfor moderat risiko, slik at også framtidige generasjoner kan få

mest mulig nytte av formuen. Fondet har en høy risikobærende evne og en lang tidshorison for fondets plasseringer. Det betyr at det er informasjon som forteller noe om fondets samlede avkastning over tid som er mest relevant. Norges Bank offentliggjør i dag fondets beholdninger i enkeltelskaper ved hvert årsskifte. En løpende rapportering av fondets posisjoner i enkeltelskaper, slik representanten her etter spør, er etter mitt syn lite relevant for å vurdere fondets måloppnåelse. En slik informasjonsstrategi er også uheldig fordi det vil kunne føre til at oppmerksomheten i forvaltningen retter seg mot å unngå kort-siktige tap, snarere enn å skape langsiktig avkastning.

Investeringene i Statens pensjonsfond – Utland kan deles inn i de posisjonene som følger av den referanseporteføljen som Finansdepartementet har fastsatt for forvaltningen av fondet, og de avvikene fra referanseporteføljen som Norges Bank tar innenfor rammen som departementet har satt for såkalt aktiv forvaltning.

Fondets sammensetning bygger på offentlig tilgjengelige referanseindekser slik at fondets avkastning i hovedsak gjenspeiler markedsutviklingen i verdens aksje- og obligasjonsmarked. Den valgte referanseindeksen for aksjer inneholder om lag 7 000 selskaper og referanseindeksen for obligasjoner inneholder om lag 10 000 obligasjoner fra mer enn 1 600 utstedere. Alle disse verdipapirene inngår med en bestemt andel i fondets referanseportefølje hver dag. Dersom Norges Bank velger ikke å avvike noe fra referanseporteføljen når de bygger fondets portefølje, blir fondets faktiske avkastning lik avkastningen av referanseporteføljen.

Departementet har gitt Norges Bank anledning til å avvike noe fra referanseporteføljen innenfor en øvre risikogrense. Det betyr at fondets faktiske avkastning hvert kvartal og hvert år vil avvike noe fra den avkastningen referanseporteføljen ville gitt. Grensen for avvik er satt slik at hvis den utnyttes fullt ut, vil fondets avkastning i to av tre år avvike med mindre enn 1,5 prosentpoeng fra avkastningen av referanseporteføljen. Siden 1998 har Norges Bank bare utnyttet en liten del av denne risikorammen. Det er fortsatt tilfellet.

Avkastningsforskjellen mellom referanseporteføljen og faktisk portefølje vil over tid være et utgangspunkt for å vurdere om Norges Bank har gjort en god jobb. Hvis banken har gjort gode investeringsbeslutninger, vil fondets avkastning være høyere enn det den ville vært ved å følge referanseporteføljen slavisk. Departementet har ansvaret for å følge opp Norges Banks forvaltning av fondet, herunder resultatene av bankens avvik fra referanseporteføljen. Analysene av bankens bidrag til avkastningen er det gjort svært grundig rede for i dokumenter til Stortinget. Også i evalueringen av denne aktiviteten isolert

sett må resultatene vurderes samlet for alle posisjoner og over en periode på flere år.

I perioden 1.1.1998 – 30.6.2008 har fondets faktiske avkastning i gjennomsnitt vært 0,3 prosentpoeng høyere enn det som følger av referanseindeksen, mens gjennomsnittlig årlig nominell avkastning for fondets samlede investeringer har vært knapt 5 pst. Hovedstrategien i Statens pensjonsfond – Utland er reflektert i referanseporteføljens sammensetning. I St.meld. nr. 16 (2007-2008) presenterte departementet beregninger som viste at referanseporteføljens sammensetning over tid har bestemt 90-95 pst. av fondets samlede resultat og mer enn 99 pst. av den samlede risikoen målt ved svingningene i fondets avkastning. Norges Banks forvaltning av fondet har dermed bidratt til høyere gjennomsnittlig avkastning over tid, uten å påvirke det samlede risikonivået nevneverdig.

Jeg deler derfor ikke representantens syn på fondet som noen "spekulant" i enkeltelskaper. Samlet sett er fondet det motsatte av en kortsiktig spekulant. Fondet opptrer som en finansiell investor som bidrar med langsiktig kapital gjennom investeringer som spres på små eierandeler i flere tusen selskaper over hele verden.

Uroen i finansmarkedet den siste tiden illustrerer fordelene med departementets strategi for fondets aksjeinvesteringer, der vi har valgt å spre investeringene på små eierandeler i nær sagt "alle" børsnoterte selskaper i verden.

Fondets resultater for tredje kvartal 2008 er planlagt offentliggjort 25. november som del av den regelmessige rapporteringen om fondet som følger av forvaltningsavtalen mellom Finansdepartementet og Norges Bank.

SPØRSMÅL NR. 1558

Innlevert 22. september 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 1. oktober 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Virksomhet i en bedrift kan påvirke nabobedrifter/boområder negativt. Myndighetene bør gjennom informasjon, kunnskap og reguleringer forsøke å begrense dette. Det fordrer at myndighetenes vurderinger er konsistente og at man kjenner lokale forhold. I Vatsfjorden har SFT og Mattilsynet kommet med motstridende vurdering om konsekvensene opphugging av borerigger vil ha for oppdretts- og fiskeri-virksomhet.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at disse to bedriftene begge kan få drive sin virksomhet?»

BEGRUNNELSE:

Statens forurensningstilsyn (SFT) ga i 2005 AF Decom utslippstillatelse for virksomheten med å hugge opp gamle oljeinstallasjoner i Vatsfjorden i Rogaland. Prosjektet er stort og omfattende. Det vil blant annet bygges en 182 meter dypvannskai samt klargjøre 60 000 kvadratmeter bakareal. Det blir Nord-Europas største og mest moderne anlegg for demontering og gjenvinning av oljeplattformer, har AF Decom uttalt til Teknisk Ukeblad i høst. Anleggets kapasitet er fullbooket til 2014.

Prosjektet er ønsket velkommen av lokale myn-

digheter, og Vindafjord kommune har avsatt næringsområde til denne virksomheten. Beslutningene er blant annet bygget på vurderinger fra SFT, som tilsier at anlegget ikke har negative miljømessige konsekvenser. Men anlegget har også skapt bekymring blant deler av lokalbefolkningen og næringslivet. Dermed oppstår utfordringer for å sikre at ulike næringer kan leve i sameksistens.

Raunes fiskefarm er nærmeste nabo til AF Decom, bare 20 meter unna.

Bedriften har vært etablert i området siden 1999/2000. I et oppslag i Fiskeribladet Fiskaren 19.09.08 fremkommer det at selskapet i høst skulle sette ut rundt 30 000 torskeyngel, men ble nektet av Mattilsynet, fordi de vurderte forholdene som utilfredsstillende som følge av aktiviteten i området. I denne saken sier dermed SFT at AF Decoms virksomhet er uproblematisk, mens Mattilsynet kommer med motsatt konklusjon.

Begge bedrifter har alle nødvendige tillatelser til drift.

Svar:

Driften ved AF Decoms mottaksanlegg er regulert gjennom utslippstillatelsen etter forurensningslo-

ven. Utslippstillatelsen ble revidert av fylkesmannen i 2007, og fylkesmannen stilte da nye og strengere utslippskrav til anlegget. Statens forurensningstilsyn (SFT) behandlet klage på dette vedtaket. SFT opprettholdt vedtaket med mindre endringer, og viste i sin avgjørelse blant annet til at det er satt strenge utslippskrav for kvikksølv og andre tungmetaller, og at det derfor er liten fare for negative effekter på helse og miljø. Videre har bedriften fått tillatelse til utfylling og sprengning i sjø knyttet til utbygging av kaianlegg fra fylkesmannen. Tillatelsen er påklaget, men det er ikke gitt oppsettende virkning. Bedriften har også fått tillatelse fra SFT til å forbehandle/demontere en lastebøye på bestemte vilkår. Denne aktiviteten vil i følge SFT ikke medføre vesentlig forurensning av Vatsfjorden. SFT har også lagt vekt på at Vindafjord kommune er positiv til at AF Decom utvider sin virksomhet og at dette er forutsatt i reguleringsplanen. SFT viser også til at det er stilt vilkår i tillatelsen for å redusere risikoen for forurensning av sjøen slik Raunes Fiskefarm tar opp i sin høringsuttalelse.

Ved behandling av søknader etter forurensnings-

loven, vurderer forurensningsmyndigheten de forurensningsmessige ulempene ved tiltaket sammenholdt med de fordeler og ulemper tiltaket for øvrig vil medføre. I dette tilfellet har forurensningsmyndigheten gitt tillatelse på nærmere bestemte vilkår som de har vurdert vil ivareta hensynet til helse og miljø på en tilfredsstillende måte. Dersom det i framtiden viser seg nødvendig å stille enda strengere krav vedrørende utslipp til sjø, vil dette være noe som Fylkesmannen i Rogaland har myndighet til å fatte vedtak om.

Vedtaket fra Mattilsynet gjelder forbud mot utsetting av torskeyngel på to lokaliteter i sjøen så lenge det pågår sprengningsarbeid knyttet til utbygging av kaianlegget hos AF Decom. Denne midlertidige anleggsvirksomheten med utfylling og sprengning i sjø medfører i følge vedtaket fra Mattilsynet trykkløser og partikkelforurensning som kan være skadelig for den utsatte fisken. Påvirkningen vil opphøre når kaianlegget er ferdig utbygd. I følge Mattilsynet er Raunes Fiskefarm og AF Decom i dialog vedrørende de ulempene som den midlertidige anleggsvirksomheten medfører.

SPØRSMÅL NR. 1559

Innlevert 22. september 2008 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 1. oktober 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Regjeringen ønsker å bruke deler av oljefondet til å redde regnskogen. På TV reklamerer man med at resirkulering av papir indirekte redder regnskog. Samtidig sliter norske miljøbedrifter som driver med resirkulering av papir. Denne uken besluttet Hurum Paper Mills å stenge dørene.

Hva har Regjeringen gjort for å stimulere bedrifter som satser på gjenbruk, og vil statsråden vurdere å se Regjeringens satsing på regnskogmilliarder i sammenheng med rammevilkår for norsk papirgjenvinning og gjenvinningsbedrifter?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har, ved 3 departementer, laget en handlingsplan for 2007-2010 med tittelen: "Miljø- og samfunnsansvar i offentlige anskaffelser". På side 23 kan en lese under "Trykksaker og papir": "Så langt som mulig skal kopipapir, konvolutter og trykksaker være laget av returpapir."

Hurum Paper Mill er eneste norske bedrift som baserer hele sin produksjon på bruk av returpapir i form av drikkekartonger. Denne bedriften har gjentatte ganger måttet refinansieres og reddes, og er nå besluttet lagt ned, fordi de ikke prismessig kan konkurrere med papirprodukter av ikke gjenvunnet masse. For mange fremstår det som brist mellom ord og handling når myndighetene snakker om å satse på miljøvennlig produksjon, mens rammebetingelser ikke støtter opp om slik virksomhet.

Svar:

Jeg er opptatt av at mest mulig avfall skal gjenvinnes, og at rammebetingelsene for bedrifter som driver med gjenvinning skal legge til rette for dette. Virkemidlene i avfallspolitikken, herunder produsentansvarsordningene, sluttbehandlingsavgift og kommende forbud mot deponering av nedbrytbart avfall, bidrar til å gjøre avfall tilgjengelig for bedrifter som driver med gjenvinning. Det gis i tillegg ins-

entiv til gjenvinning av drikkekartong gjennom at miljøavgiften på drikkevareemballasje reduseres proporsjonalt med den returgraden bransjen kan dokumentere.

Regjeringen vedtok i juni 2007 en handlingsplan for miljø- og samfunnsansvar i offentlige anskaffelser. Planen har en egen miljøpolitikk for statlige virksomheter for innkjøp av prioriterte produktgrupper, herunder papirprodukter. I innkjøpspolitikken fremgår det at kopipapir, konvolutter og trykksaker så langt som mulig skal være laget av returpapir. Jeg er imidlertid klar over at miljøhensyn ikke vektlegges sterkt nok ved alle statlige innkjøp. Den enkelte statlige virksomhet er ansvarlig for egne innkjøp og for å integrere miljøhensyn i den daglige drift. I forbindelse med handlingsplanen vil det bli utviklet veiledende innkjøpskriterier for blant annet trykksaker og papirprodukter. Det vil også bli opprettet knutepunkter i hvert fylke for å gi innkjøperne den hjelpen de trenger for å stille miljøkrav. Jeg har tro på at dette vil bidra til økt fokus på miljøkrav ved offentlige innkjøp, inkludert økt etterspørsel etter resirkulert papir.

Offentlige innkjøp skal imidlertid være basert på konkurranse når dette er mulig. Papirmarkedet er in-

ternasjonalt og det er ikke anledning til å favorisere norske produsenter. Returpapir og –kartong er attraktive råvarer, og flere norske bedrifter baserer store deler av sin produksjon på returfiber.

Utslipp av klimagasser fra avskoging og skogforringelse i utviklingsland står i dag for om lag 20 % av de globale klimagassutslippene. Disse er ikke regulert under Klimakonvensjonen eller Kyotoprotokollen. Norge går inn for at forpliktelser om slike reduksjoner kommer med i et globalt klimaregime etter 2012. Utslippenes størrelse gjør det imidlertid viktig å komme i gang med tiltak også før en slik avtale kan tre i kraft. Det norske klima- og skogprosjektet har som mål å bidra til vesentlige utslippsreduksjoner fra redusert avskoging og skogforringelse i utviklingsland i den kritiske fasen fram inntil disse forhåpentligvis kan reguleres gjennom en global avtale. Dette er et viktig initiativ uavhengig av rammevilkår for norske virksomheter. Som det vises til i spørsmålet, gir Grønt Punkt Norge et økonomisk bidrag til Regnskogfondet når det blir levert kartong til gjenvinning. Dette synes jeg er et positivt initiativ som både bidrar til å bevare regnskogen og motiverer til økt kildesortering og bedre bruk av ressursene.

SPØRSMÅL NR. 1560

Innlevert 22. september 2008 av stortingsrepresentant Åse Gunhild Woie Duesund

Besvart 26. september 2008 av barne- og likestillingsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Fedrenes opptjening av penger til foreldrepermisjon er fremdeles avhengig av mødrenes arbeidsforhold. Dersom mor for eksempel har vært i sykepermisjon over lengre tid, mister far rett til å ta ut fedrekvoten.

Hvordan rimer dette med Regjeringens likestillingspolitikk?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har lenge varslet at den skal styrke fedrenes rettigheter og gi dem selvstendig opptjenningsrett i forbindelse med fødsel.

I Dagbladet 22. september 2008 blir denne forskjellsbehandlingen tydelig illustrert ved at pappa ikke får ta ut fedretid selv om han har vært i full jobb det siste året.

Svar:

Etter folketrygdløven § 14-6 er det et vilkår for rett til foreldrepenger at stønadsmottaker har vært yrkesaktiv med pensjonsgivende inntekt i minst seks av de siste ti månedene før stønadsperioden tar til. Likestilt med yrkesaktivitet er tidsrom da det er gitt ytelse til livsopphold i form av bl.a. dagpenger under arbeidsløshet, sykepenger, stønad ved barns sykdom, foreldrepenger eller svangerskapspenger.

Fedre som har opptjent rett kan likevel ikke ta ut fedrekvote hvis ikke også mor har opptjent rett og mors yrkesaktivitet i opptjeningstiden har tilsvar minst 50 prosent stilling. Dette følger av folketrygdløven § 14-12. Hvis mor ikke har rett til foreldrepenger, har altså far ikke rett til fedrekvote.

Far kan i disse tilfellene likevel ta ut foreldrepenger etter vilkårene i folketrygdløven § 14-14 jf. § 14-13. Etter disse bestemmelsene kan far ta ut foreldre-

penger i inntil 29/39 uker hvis mor etter fødsel enten går ut i arbeid, tar offentlig godkjent utdanning på heltid, tar offentlig godkjent utdanning i kombinasjon med arbeid som i sum gir deltid eller på grunn av sykdom eller skade er helt avhengig av hjelp til å ta seg av barnet eller er innlagt i helseinstitusjon. Hvis mor er hjemmeværende etter fødsel, kan imidlertid ikke far ta ut foreldrepenger.

I Soria-Moria-erklæringen heter det at Regjeringen vil gi far rett til å opptjene selvstendige permisjonsrettigheter, og at hver av foreldrene skal gis fødselspenger på basis av egen opptjening. Dette er forslag som vurderes i forbindelse med budsjettet. Regjeringen arbeider med en stortingsmelding om menn, mannsroller og likestilling som vil bli lagt frem i løpet av høsten 2008. Ett av temaene i meldingen vil være tiltak for å øke fedres bruk av foreldrepermisjon.

Jeg viser for øvrig til Arbeids- og inkluderingsdepartementets høringsnotat av 11. desember 2007 med forslag om å erstatte rehabiliteringspenger, attføringspenger og tidsbegrenset uførestønad med en ny midlertidig folketrygdytelse, arbeidsavklaringspenger. I høringsnotatet foreslås at arbeidsavklaringspenger skal gi opptjeningsrett til foreldrepenger. Siden det å motta attføringspenger, rehabiliteringspenger og tidsbegrenset uførestønad ikke gir slik opptjeningsrett i dag, vil en gjennomføring av forslaget utvide gruppen mødre og fedre med rett til foreldrepenger. Dette vil følgelig redusere antallet fedre som er uten rett til fedrekvote på grunn av at mor ikke har rett til foreldrepenger. I høringsnotatet fremgår at AID tar sikte på at den nye ytelsen skal gjelde i løpet av 2009. I følge Arbeids- og inkluderingsdepartementet vil odelstingsproposisjon om saken fremmes om kort tid.

SPØRSMÅL NR. 1561

Innlevert 22. september 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 26. september 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Undertegnede viser til opplysninger som er kommet frem knyttet til egenbetaling for parkering ved norske sykehus for pasienter og pårørende. I tillegg til parkeringsavgifter har en rekke sykehus hatt store inntekter knyttet til innkrevning av parkeringsbøter fra pasienter og pårørende.

Mener statsråden det er ønskelig at sykehusene krever pasienter og pårørende for høye parkeringsgebyr, og hva vil han eventuelt gjøre for å stoppe denne praksisen?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er kjent med at enkelte sykehus har hatt inntekter opp til en million kroner pr. år knyttet til innkrevning av parkeringsbøter. Det er slik jeg ser det svært uheldig at sykehus utnytter pasienter og pårørende som er i en vanskelig situasjon, der man selv eller ens pårørende har et helseproblem og er innlagt til behandling på sykehus.

Disse utgiftene kan ikke beskrives som annet enn ekstraskatt på sykdom.

Svar:

Spørsmålet om bruk av parkeringsavgifter m.v. har en viss kompleksitet. Parkeringsavgiftene ved sykehusene har i en rekke tilfeller betydning for finansieringen av parkeringshus/opparbeidelse av parkeringsarealer osv., eller kommer som en følge av avtalemessige forpliktelser i forhold til parkeringsselskaper som ivaretar drift. En kan også forsvare bruk av parkeringsavgifter ut i fra at det ved enkelte sykehus er knapphet på parkeringsplasser, eller ut i fra et bredere samfunnmessig hensyn knyttet til bilbruk, bruk av kollektivtransport og klimaproblematikk. Noen av de samme momentene er også relevante i forhold til bruk av tilleggsgebyrer.

Helse- og omsorgsdepartementet ba i brev av 27. mars 2008 om at de regionale helseforetakene nedsatte en arbeidsgruppe for å kartlegge og vurdere parkeringssituasjonen ved landets sykehus. Det ble i denne sammenheng også bedt om å vurdere eventuelle differensierte løsninger for ulike grupper (pasienter, nære pårørende, besøkende, ansatte m.v.). Dette arbeidet skal slutføres innen 1. desember 2008, og vil danne grunnlaget for en eventuell eiermessig oppfølging i foretaksmøtene i de regionale helseforetakene i 2009.

SPØRSMÅL NR. 1562**Innlevert 22. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 29. september 2008 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Bygdeforskning har lagt frem en rapport som viser at samdriftsbønder har mer tro på fremtiden enn bønder som ikke deltar i samdrift. Rapporten viser at samdriftsbøndene har fått mer fritid og færre av dem føler seg ensomme. Bønder som har uttalt seg om rapporten mener at samdrifter er viktig for fremtidens landbruk.

Vil de funn som er gjort i denne rapporten bidra til at statsråden og Regjeringen får et mer positivt syn på samdriftsinstituttet og bidra til å legge bedre til rette for økt bruk av samdrift blant bønder?»

Svar:

Undersøkelsen gjort av Bygdeforskning viser at den viktigste nytten bøndene får ved inngåelse i samdrift er styrket velferd gjennom å få mer ferie og fritid, samt bedre sikkerhet ved sykdom og ellers den generelle nytten av et arbeidsfellesskap. Videre viser undersøkelsen at samdrift er viktig for å kunne ekspandere produksjonen for noen, mens det for andre gir mulighet for en myk nedtrapping.

Jeg ønsker å legge til rette for et levende landbruk

over hele landet og legger opp til en likeverdig behandling av ulike foretaksformer for å få til dette. Å ha et aktivt landbruk over hele landet krever blant annet en variert bruksstruktur og gode produksjonsmiljøer i alle deler av landet, der både enkeltbruk og samdrifter spiller en viktig rolle. I tilskudsregelverket er enkeltbruk og samdrifter behandlet noenlunde likt, og i den grad det er ulikheter er dette til samdriftenes fordel. Det er dermed opp til den enkelte bonde hvilken foretaksform hun/han velger. Som undersøkelsen viser, kan det å organisere seg som en samdrift ha fordeler knyttet til arbeidsfellesskap, ordnet ferie og fritid, etc. Dette vil for de fleste bønder bare være en av mange faktorer som spiller inn ved en beslutning om man skal gå inn i samdrift eller ikke.

Videre vil jeg poengtere at det var under Bondevik II regjeringa, det ble vedtatt å endre regelverket for samdrifter, slik at samdrifter og enkeltbruk av samme størrelse blir behandlet likt. Jeg vil videreføre en politikk som tar sikte på å likebehandle samdrifter og enkeltbruk, da det etter mitt syn ikke gir noen mening å gi bedre betingelser for samarbeid mellom naboer, enn samarbeid innad i en familie.

SPØRSMÅL NR. 1563**Innlevert 22. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 29. september 2008 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Den danske matministeren, Eva Kjer Hansen, har dratt i gang en kampanje som heter "Meld en regel". Kampanjen oppfordrer alle som må forholde seg til matforvaltningen om å rapportere inn unødvendige regler.

Vil statsråden innføre en lignende kampanje i Norge slik at vi kan få økt fokus på unødvendige regler og at de næringsdrivende kan føle at deres innspill om overflødig regelverk vil bli tatt på alvor?»

Svar:

Jeg synes representanten Asmyhrs forslag om en kampanje for å få innspill om regler innen matfor-

valtningen som bør forenkles eller bortfalle, er interessant.

I tråd med Regjeringens fornyingsarbeid, arbeider de fagansvarlige departementene (Fiskeri- og kystdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet og Landbruks- og matdepartementet) sammen for å styrke, fornye og utvikle matforvaltningen. I dette arbeidet blir det lagt vekt på brukerorientering, åpenhet, effektivisering, kvalitet og medvirkning.

Jeg viser til mitt svar av 11. september 2008 på skriftlig spørsmål nr. 1493 fra representanten Asmyhr om det forenklingsarbeidet som er gjort i lover, forskrifter og innrapporteringer på matområdet, blant annet når det gjelder bortfall av godkjenningsordninger, tilrettelegging for selvbetjeningsløsninger

for brukerne og etablering av mer målrettet og funksjonelt regelverk til erstatning for detaljkraav.

Mesteparten av regelverket på matområdet er harmonisert innenfor EØS-området gjennom EØS-avtalen. Det pågår løpende prosesser i EU med sikte på å utvikle, styrke og forenkle regelverket på en rekke fagområder innenfor matforvaltningen. Norske myndigheter deltar aktivt i dette arbeidet. Matregelverket skal bidra til et høyt vernnivå for menneskers liv og helse og vern av forbrukerinteresser, herunder god forretningsskikk, samtidig som det om nødvendig tas hensyn til vern av dyrs helse og velferd, plantehelsen og miljøet. Med et harmonisert regelverk som har disse målene, er det viktig ikke å skape urealistiske forventninger om muligheten til å ta bort regler som av noen kan oppleves som unødvendige, men samtidig ha stor oppmerksomhet på muligheten for å gjøre regelverket mer brukervennlig.

Mattilsynet forvalter regelverk som spenner over mange ulike fagområder. Deler av dette regelverket ble utviklet i tidligere etater med ulik regelverkstradisjon og med bakgrunn i en rekke ulike hjemmelslover som ble opphevet da matloven trådte i kraft. Det er et klart potensial for forbedringer i utformingen av regelverket, og det er også aktuelt å vurdere om alle deler av det fortsatt er formålstjenlig. Mattilsynet vil derfor sette i gang en gjennomgang med sikte på å få en mer enhetlig og brukervennlig utforming av regelverket på de ulike fagområdene.

Jeg har formidlet representanten Asmyhrs forslag til Mattilsynet, slik at forslaget kan tas med i vurderingen av hvordan tilsynet best kan få nyttige innspill fra brukerne i arbeidet med å gjøre regelverket mer enhetlig og brukervennlig.

SPØRSMÅL NR. 1564

Innlevert 22. september 2008 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 30. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Frå Ingvar Olsen, 6977 Bygstad, er det sendt eit brev til samferdselsministeren, datert 08.03.08, vedrørende Nikkino borerigg. Det er sendt puring om svar på dette brevet 14.04.08, 28.04.08, 18.06.08 og 16.07.08, utan at avsendar av første brevet har fått svar frå samferdselsministeren.

Vil statsråden syte for at Ingvar Olsen får eit snarleg svar på sitt brev til Samferdselsdepartementet, datert 08.03.08?»

GRUNNGJEVING:

Det er nødvendig for brevsendaren å kome vidare med utviklinga av boreriggen, og difor er det avgje-

rande at brevsendaren får eit snarleg svar frå statsråden.

Svar:

Saka gjeld utvikling av ein gravemaskinmontert borerigg, som Ingvar Olsen ønska å utvikle i samarbeid med Statens vegvesen på andre halvdel av 90-tallet. Boreriggen blei aldri realisert, og Statens vegvesen vurderer saka som avslutta allereie i 1999.

Brevet frå Ingvar Olsen til Samferdselsdepartementet gjeld eit ønske om å få hans eige dokument i saka sendt i retur. Eg vil syte for at han får eit svarbrev og alle dokumenta så snart som mogleg.

SPØRSMÅL NR. 1565**Innlevert 23. september 2008 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 29. september 2008 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Statsråden har tidligere hatt en avvisende holdning til å legge bedre til rette for samdrifter. Nye analyser viser tydelig at bønder som driver i samdrift har større fremtidstro enn de som driver for seg selv.

Hva vil statsråden, i lys av disse nye opplysningene, foreta seg for å legge bedre til rette for samdriftsformen?»

BEGRUNNELSE:

Landbruks- og matdepartementet publiserte 22. september 2008 en nettmelding om at samdrift skaper optimisme. Det fremheves av bønder i samdrift har større tro på fremtiden enn de som driver for seg selv. Det påpekes videre at en lavere andel av samdriftsbøndene føler ensomhet.

Bygdeforskning presenterte i fjor analysen "Samdrift i melkeproduksjon - en samvirkestrategi for økt velferd og fleksibel drift." På oppdrag fra NRk har forsker Jostein Vik ved bygdeforskning koblet data fra denne rapporten med nye, foreløpig ikke publiserte data fra "trender i norsk landbruk" som Bygdeforskning publiserer annethvert år. Disse analysene viser tydelig at bønder som driver samdrift, har større fremtidstro enn de som driver for seg selv.

14 prosent av vanlige bønder svarer at de synes de har nok ferie og fridager, mot 31 prosent av samdriftsbøndene. 35 prosent av vanlige bønder svarer at de av og til føler seg ensomme, mot 27 prosent av samdriftsbøndene. 48 prosent av samdriftsbøndene tror at de vil oppleve en positiv økonomisk utvikling de neste fem årene.

I forbindelse med årets jordbruksoppgjør, jf. Innst. S. nr. 320 (2007-2008), foreslo Høyre at også samdrifter skal få leie kvoter opp til kvotetaket. Høyre foreslo også å oppheve avstandsbegrensningene og begrensningene i antall deltakere i samdrifter, samt at det skulle gjennomføres en oppmyking av regelverket innenfor melkeproduksjon der et sentralt element skulle være økt maksimalkvote for enkeltbruk og samdrifter, en friere omsetning av melkekvoter og oppheving av avstandsbegrensningene og antall deltakere for deltakelse i samdrifter. I lys av de endringene næringen er oppe i, foreslo Høyre igjen at Regjeringen skulle legge frem en egen stortingsmelding om jordbrukspolitikk innen våren 2009. Disse forslagene ble nedstemt av regjeringspartiene.

Svar:

Undersøkelsen gjort av Bygdeforskning viser at den viktigste nytten bøndene får ved inngåelse i samdrift er styrket velferd gjennom å få mer ferie og fritid, samt bedre sikkerhet ved sykdom og ellers den generelle nytten av et arbeidsfellesskap. Videre viser undersøkelsen at samdrift er viktig for å kunne ekspandere produksjonen for noen, mens det for andre gir mulighet for en myk nedtrapping.

Jeg ønsker å legge til rette for et levende landbruk over hele landet og legger opp til en likeverdig behandling av ulike foretaksformer for å få til dette. Å ha et aktivt landbruk over hele landet krever blant annet en variert bruksstruktur og gode produksjonsmiljøer i alle deler av landet, der både enkeltbruk og samdrifter spiller en viktig rolle. I tilskuddsregelverket er enkeltbruk og samdrifter behandlet noenlunde likt, og i den grad det er ulikheter er dette til samdriftens fordel. Det er dermed opp til den enkelte bonde hvilken foretaksform hun/han velger. Som undersøkelsen viser, kan det å organisere seg som en samdrift ha fordeler knyttet til arbeidsfellesskap, ordnet ferie og fritid, etc. Dette vil for de fleste bønder bare være en av mange faktorer som spiller inn ved en beslutning om man skal gå inn i samdrift eller ikke.

Videre vil jeg poengtere at det var under Bondevik II regjeringa, der Høyre var medlem, det ble vedtatt å endre regelverket for samdrifter, slik at samdrifter og enkeltbruk av samme størrelse blir behandlet likt. Jeg vil videreføre en politikk som tar sikte på å likebehandle samdrifter og enkeltbruk, da det etter mitt syn ikke gir noen menig å gi bedre betingelser for samarbeid mellom naboer, enn samarbeid innad i en familie.

Når det gjelder kvotereguleringen, er endringene som følger av jordbruksoppjøret i år foretatt for øke fleksibiliteten i ordningen. Kvoteleie, som er et alternativ til samdrift, legger til rette for større fleksibilitet ved at det kan produseres på flere kvoter på samme bruk, og at produsentene lettere kan tilpasse sin produksjon til produksjonsgrunnlaget. Enkeltbruk som leier inn kvote kan maksimalt produsere 400 000 liter. Samdrifter kan etter dagens regelverk produsere 750 000 liter.

SPØRSMÅL NR. 1566**Innlevert 23. september 2008 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 2. oktober 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Det gjennomføres i disse dager kontroll av butikker og deres behandling av EE-produkter. I oppslag i media reagerer de forretningsdrivende på gebyrnivået for kontrollen. Dette opplyses å være 2000 kr/besøk, og en kontrollør skal sjekke 20 andre butikker den dagen. Gebyret er hjemlet i forurensningsloven.

Hva er begrunnelsen for gebyrets størrelse, og kan statsråden forsikre at det er samsvar mellom den jobben kontrollørene gjør og det gebyret som betales?»

BEGRUNNELSE:

Hamar Arbeiderblad belyser i en artikkel den 15.9. to forretningsdrivende på Hamar som har hatt kontroll av hvordan EE-produkter håndteres. Det er Fylkesmannen som gjennomfører kontrollen og det opplyses at gebyret er på 2000 kr/besøk og at samme kontrollør skal sjekke 20 andre butikker samme dag. Miljøverndirektøren hos Fylkesmannen sier i intervjuet at i løpet av 2 uker skal 60-70 tilfeldig utvalgte forhandlere i Hedmark kontrolleres. Dette gir da 120000-140000 kr i gebyrinntekter.

Miljøverndirektøren forsikrer i samme artikkel at "Dette er ikke noe overskuddsforetak for oss. Vi har en stilling som finansieres på denne måten ved hjelp av gebyrer fra tilsynsvirksomheten". Det virker urimelig å begrunne 2 ukers kontrollvirksomhet med at dette skal finansiere en stilling. Med mindre dette er en kontrollvirksomhet som genererer svært mye etterarbeid, virker det som om gebyrets størrelse er ute

av proporsjon med kostnadene ved saksbehandlingen eller kontrollordningen.

Svar:

Med virkning fra 1. januar 2007 ble det innført nye regler i forskrift om begrenning av forurensning (forurensningsforskriften) som gir fylkesmannen anledning til å innkreve gebyr på lik linje med Statens forurensningstilsyn, både for arbeid med tillatelser og for kontrollvirksomhet. Gebyrplikten ble utvidet til også å omfatte kontroll med virksomheter som ikke har særskilt tillatelse, men som omfattes av forskrifter etter forurensningsloven. Det nye regelverket er mer rettferdig ved at alle tilsynsobjekter må betale gebyr uavhengig av reguleringsmåte og forvaltningsnivå. Endringene er dessuten i tråd med prinsippet i forurensningsloven om at forurenser selv skal dekke myndighetenes kostnader knyttet til arbeid med utslippstillatelser og kontrollvirksomhet.

Kontroller i forskriftsregulerte virksomheter kan kreve ulike ressurser ut fra kompleksitet, størrelse og ikke minst potensialet for forurensning. Forurensningsforskriften har egne bestemmelser om gebyrsatser ved kontroller, og valg av sats skjer på bakgrunn av retningslinjer fra Statens forurensningstilsyn. Laveste gebyrsats er 2000 kr. Gebyret skal dekke forbedelser, utførelse av kontrollen, rapportskriving med eventuell oppfølging og reiseutgifter. Bruk av faste satser som gjenspeiler kontrollmyndighetenes arbeidsinnsats er en vanlig og hensiktsmessig måte å fastsette gebyrer for slik kontrollvirksomhet på.

SPØRSMÅL NR. 1567**Innlevert 23. september 2008 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 3. oktober 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Tunnelprosjektet Hidra Landfast i Vest-Agder har fått økt kostnadsramme på grunn av at Vegdirektoratet har endret standarden i nye tunneler.

Kan statsråden anbefale at fergens drifttilskudsperiode nå økes fra 15 til 20 år?»

BEGRUNNELSE:

Statens Vegvesen Region Sør finner ikke grunnlag for bompengesøknad uten at driftstillskudsperioden økes til 20 år.

Svar:

Når ordningen med alternativ bruk av ferjesubsidier benyttes, er det er vilkår at et bompengeselskap og/eller lokale myndigheter forskutterer de fremtidige innsparingene, jf. St.prp. nr. 67 (2002-2003). Utgifter ved forskuttering som renter og prisstigning må bompengeselskap og/eller lokale myndigheter dekke. En utvidet periode med alternativ bruk av ferjesubsidier vil øke disse utgiftene og redusere eventuelt bompengebidrag tilsvarende.

Regjeringen vurderer nå ordningen med alternativ bruk av ferjesubsidier. I den sammenheng vurderes også lengden på driftsperioden.

For ferjesamband som er omfattet av det øvrige riksvegnettet, vil ansvaret fra 2010 ligge på fylkeskommunalt nivå som følge av forvaltningsreformen. Det blir da opp til fylkeskommunene å vurdere om ordningen er hensiktsmessig å videreføre.

SPØRSMÅL NR. 1568

Innlevert 23. september 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 1. oktober 2008 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Ved behandling av stortingsmelding om norsk sjøpattedyrpolitikk (2003-2004) vedtok Stortinget følgende: "Stortinget ber Regjeringen legge fram ei ny stortingsmelding om norsk sjøpattedyrpolitikk senest høsten 2008, eller når det foreligger et nytt bestandsestimert for vågekval i norske farvann."

Når vil Regjeringen følge opp Stortingets vedtak?»

Svar:

Vi arbeider nå med en melding til Stortinget som omhandler sjøpattedyrpolitikken. Behandlingen av meldingens ulike tema innebærer at Regjeringen tar sikte på å legge den frem for Stortinget våren 2009.

SPØRSMÅL NR. 1569

Innlevert 23. september 2008 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 1. oktober 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Enkelte ganger må politi (og lensmann) gjøre skade på annen manns eiendom for å få utført jobben sin i forbindelse med for eksempel arrestasjoner. Dette kan være å bryte opp dører, vinduer eller lignende. Den som eier huset eller leiligheten og som har leid bort denne til den eller de personer som politiet ønsker å få tak i, står da igjen med skader for mange kroner. Den som leier er som regel heller ikke søkegod, og dermed det ingen ting å hente for eieren.

Synes statsråden dette er riktig?»

Svar:

Politiets lov § 2 fastsetter hva som er politiets oppgaver. Dette er blant annet å "avdekke og stanse kriminell virksomhet og forfølge straffbare forhold i samsvar med regler gitt i eller i medhold av lov" og å "yte borgerne hjelp og tjenester i faresituasjoner, i lovbestemte tilfeller og ellers når forholdene tilsier at bistand er påkrevet og naturlig".

Politiets lov § 12 oppstiller en plikt for politiet til å hjelpe syke og nevnte bestemmelses tredje ledd fastsetter at "Politiet kan bane seg adgang til hus, rom

eller annet lokale for å ettersøke bortkomne eller hjelpe syke, tilskadekomne eller andre som er – eller antas å være, ute av stand til å ta vare på seg selv, når omstendighetene gir grunn til å frykte at vedkommendes liv eller helse kan være truet”. Det samme gjelder dersom noen er eller må antas å være død.

Når politiet baner seg adgang til bygninger og leiligheter vil det i hovedsak knytte seg til ransaking eller pågripelse i straffesak, eller dreie seg om bistand til for eksempel syk eller tilskadekommet person. Dette er lovlige tjenestehandlinger.

Politiloven § 6 gir de alminnelige regler for hvordan polititjeneste skal utføres. Her fremgår det blant annet at politiet ikke skal ta i bruk sterkere midler uten at svakere midler antas utilstrekkelige eller u hensiktsmessige, og at de midler som anvendes må være nødvendige og stå i forhold til situasjonens alvor, tjenestehandlingens formål og omstendighetene for øvrig.

Det rettslige utgangspunktet er at politiet ikke er erstatningsansvarlig for lovlige tjenestehandlinger. Skadeserstatningsloven § 2-1 fastsetter at en arbeidsgiver er ansvarlig for den skade som arbeidstakeren uaktsomt har forvoldt i tjenesten. Vurderingstemaet i den enkelte sak vil derfor være om polititjenesteman-

nen handlet uaktsomt ved å bane seg adgang til et hus eller en leilighet.

Kravet til uaktsomhet kan vanskelig sies å være oppfylt i en situasjon hvor en person søker å unndra seg politiet, nekter å etterkomme pålegg om å åpne eller søker å skjule bevis eller ting som har vært gjenstand for en straffbar handling. Her vil situasjonen være at den person som politiets aksjon retter seg mot, gjennom å avstå fra straffbare handlinger eller ved å etterkomme politiets pålegg kunne ha unngått at politiet måtte bryte seg inn og slik sett selv ha avverget skader.

Kravet til uaktsomhet vil vanligvis heller ikke være oppfylt når politiet aksjonerer for å hjelpe en syk eller tilskadekommet person. Her handler man i vedkommendes interesse og i en situasjon hvor politiet har en handlingsplikt.

Som det fremgår av svaret ovenfor, følger politiets økonomiske ansvar for skade som volder når politiet må bryte seg inn i hus eller leilighet av gjeldende lovgivning. Jeg ser at denne i enkelte situasjoner kan ha utilsiktede følger. På den annen side vil jeg understreke at utleier står fritt til å sikre seg mot skade leietaker er opphavet til, for eksempel ved å stille krav om depositum.

SPØRSMÅL NR. 1570

Innlevert 23. september 2008 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 30. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil samferdselsministeren ta initiativ overfor NSB og Ruter for å få til et forpliktende samarbeid for å skape fremdrift i arbeidet med billetteringssystemet i Oslo og Akershus?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten av 5. september kan vi lese at det igjen er problemer med billetteringssystemet i kollektivtrafikken i Oslo og Akershus.

Jeg har tidligere tatt opp saken med samferdselsministeren. Hun presiserte da at NSB var i rute med sin del av systemet og at øvrig fremdrift er avhengig av lokal kollektivtrafikk. Det er ingen uenighet om at kollektivtrafikken er et lokalt ansvar og at staten har ansvaret for jernbanen. I en situasjon som synes fastlåst kan det allikevel være behov for at staten bidrar til fremdrift og samarbeid. Tidligere samferdselsmi-

nister Torild Skogsholm fra Venstre opprettet blant annet samarbeidsorganet om kollektivtrafikken i Oslo og Akershus - SKØ. Samferdselsministeren bør kalle inn partene til et samarbeid for å få fremdrift i arbeidet med billetteringssystemet.

Svar:

Innføringen av elektronisk billettering for kollektivtrafikken i Oslo og Akershus er et samarbeidsprosjekt mellom Ruter, tidligere Oslo sporveier og SL, og NSB. Jeg oppfatter det slik at arbeidet allerede bygger på forpliktende avtaler mellom partene. Gjennom blant annet Samferdselsdepartementets roller som eier av NSB og kjøper av transporttjenester følger departementet fremdriften i arbeidet. Jeg legger til grunn at Oslo kommune og Akershus fylkeskommune gjør det samme overfor Ruter som eiere av selskapet.

SPØRSMÅL NR. 1571**Innlevert 24. september 2008 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt****Besvart 7. oktober 2008 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det dukker til stadighet opp bomber, granater og andre etterlatenskaper fra krigens dager i Finnmark. Det er nå over 60 år siden krigen tok slutt, men enda i dag så er det en stor belastning for folk at vi skal være nødt til å bekymre oss for at det fins udetonerte bomber, miner og granater i vårt nærmiljø.

Har norske myndigheter en oversikt over hvor i Finnmark vi har ulike etterlatenskaper fra krigens dager, er dette kartlagt og fins det en tidsplan for når dette skal være uskadeliggjort og fjernet?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom store deler av sommeren og høsten har media i Finnmark hatt flere oppslag om funn av bomber og andre etterlatenskaper fra krigens dager både ved helsesenteret i Karasjok, flere bombefunn og sprenging av disse ved Banak flystasjon i Lakselv og

sprenging og uskadeliggjøring av flybomber i Billefjord i Porsanger.

Svar:

Verken Forsvarsdepartementet (FD) eller Justis- og politidepartementet (JD) har foretatt en systematisk kartlegging av mulige eksplosiver og miner på norsk land- og sjøterritorium, men FD har i samråd med JD offentliggjort kart og lister over antatte tyske og britiske minefelt fra annen verdenskrig.

Forsvaret og politiet samarbeider om å uskadeliggjøre og fjerne avdekkede eksplosiver, jf. § 13 i instruks av 28. februar 2003 nr. 220, om Forsvarets bi-stand til politiet.

JD, Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) og FD/Forsvaret vil i fellesskap kartlegge hvilke problemstillinger som kan oppstå rundt ansvarsforhold og håndtering av nedgravde eksplosiver, jf. St. meld. nr. 39 (2003-2004) s. 67.

SPØRSMÅL NR. 1572**Innlevert 24. september 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 3. oktober 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Undertegnede er blitt kontaktet av flere pasienter som lider av SDB (Sleep Disordered Breathing), men som ikke har mulighet til å benytte seg av CPAP-maskin. Disse pasientene har nytte av en "snorkeskinne" som er en behandlingsform som utføres av tannlege. Disse pasientene får ikke refusjon for snorkeskinnen, til tross for at dette er en billigere behandling enn CPAP-maskin.

Vil statsråden gjøre noe vedrørende refusjon for denne pasientgruppen?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er blitt gjort kjent med at så mange som 50 pst. av pasienter som lider av SDB ikke har mulighet til å benytte CPAP-maskin. Det vil, slik jeg

ser det, være en forskjellsbehandling dersom denne pasientgruppen ikke får refusjon for snorkeskinne, mens den andre delen får refusjon for bruk av CPAP-maskin.

Svar:

Anvendelse av bittskinne/"snorkeskinne" ved søvnapné kan være et alternativ til behandling eller andre behandlingshjelpemidler. I forbindelse med en konkret klagesak tidligere i år innhentet Helse- og omsorgsdepartementet en uttalelse fra Helsedirektoratet vedr bruk av bittskinne ved søvnapné. Helsedirektoratet vurderte bittskinne til å være velegnet som alternativ til både kirurgiske inngrep og langt dyrere behandlingshjelpemidler som bl.a. CPAP. Bittskinne ved søvnapné anses som et behandlingshjelpemiddel,

og omfattes som sådan av spesialisthelsetjenestelovens § 2-1a. Det er opprettet enheter for behandlingshjelpemidler ved et antall helseforetak, og det er disse enhetene som behandler søknader om behandlingshjelpemidler. Ved behandlingen av en konkret

søknad må Helsedirektoratets vurdering inngå som en del av grunnlaget.

Departementet vil følge opp saken på egnet måte overfor regionale helseforetak.

SPØRSMÅL NR. 1573

Innlevert 24. september 2008 av stortingsrepresentant Svein Roald Hansen

Besvart 30. september 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«NAV-reformen ble etablert 1. juli 2006 og er nå to år gammel. Likevel viser utviklingen at antall saker som ikke behandles innenfor den fastsatte saksbehandlingstiden, øker.

Hva vil statsråden gjøre for å bidra til at NAV overholder den saksbehandlingstid som er fastsatt?»

BEGRUNNELSE:

En kreftsyk kvinne i Fredrikstad står om kort tid uten inntekt fordi den tidsbegrensede uførestønad utløp i sommer og NAV ikke har overholdt saksbehandlingstiden for vurdering av søknaden om å bli 50 pst. varig uføretrygdet. Ifølge kvinnen søkte hun om varig uføretrygd i slutten av april og ble lovet at den ville bli behandlet innen 4 måneder. Det skjedde ikke. Søknaden er nå innvilget, men første utbetaling skjer først 24. oktober, mens hennes midlertidige stønad opphørte 24. juli.

Aftenposten har den 24.9. en oversikt som viser at antall saker hvor den fastsatte saksbehandlingstiden brytes fortsatt vokser, og er økt fra vel 8000 i oktober 2007 til nær 1900 i september 2008. En stor andel av disse sakene gjelder økonomiske ytelser, og en for lang saksbehandlingstid kan skape betydelige økonomiske problemer i ventetiden, for dem dette gjelder.

Svar:

Arbeids- og velferdsetaten ble etablert 1. juli 2006. Etaten er midt inne i en omfattende omstilling med etablering av NAV-kontorer og forvaltningsenheter og arbeidet med pensjonsreformen og helsefusjonsreformen. Ved utgangen av 2007 var det etablert i alt 146 NAV-kontorer. Inneværende år er det planlagt etablert 140 NAV-kontorer. Ved inngangen til 2009 vil det gjenstå etablering av 180 NAV-kontorer. De fleste av disse vil bli etablert i løpet av

2009. Etableringen av NAV-kontorer er derfor i rute. Samtidig med gjennomføringen av disse reformene arbeides det med oppfølging av Sykefraværsutvalgets innstilling og oppfølgingen av St.meld. nr. 9 (2006-2007) Arbeid, velferd og inkludering gjennom utvikling og tilrettelegging av nye virkemidler. Målene med omstillingen er å gjøre det enklere for brukerne og å få flere i arbeid og aktivitet og færre på stønad. Disse målene står fast.

Omstillingen har vært mer krevende for Arbeids- og velferdsetaten enn opprinnelig lagt til grunn. Omorganiseringen av etaten som følge av etablering av NAV-kontorer og forvaltningsenheter har medført nye oppgaver og nye arbeidsmetoder for mange ansatte, og det brukes mye tid på kompetanseoppbygging. Arbeids- og velferdsetaten har derfor ikke klart å holde samme tjenestenivå i ytelsesforvaltningen i omstillingsperioden. Fra våren 2007 har det vært registrert lengre saksbehandlingstider for flere ytelser, og restansene har økt. På ett år har antall saker som ikke ble behandlet innen etatens eget krav til maksimal saksbehandlingstid økt fra 7 800 saker til 18 800 saker.

Sommeren 2008 ble Arbeids- og velferdsetaten styrket gjennom omdisponering av 40 mill. kroner for å bygge ned restanser og redusere saksbehandlingstiden innenfor ytelsesforvaltningen i etaten. Denne styrkingen har så langt bidratt til å redusere saksbehandlingstiden for enkelte ytelser i noen fylker. Styrkingen har imidlertid ikke vært tilstrekkelig til å redusere saksbehandlingstiden og bygge ned restanser i større skala over bredden av ytelser. I St.prp. nr. 87 (2008-2009) Om styrking av Arbeids- og velferdsetaten i 2008 som nylig ble lagt fram, foreslår regjeringen å styrke etaten med ytterligere 60 mill. kroner. Dette gir grunnlag for en forsterket innsats for å få ned saksbehandlingstidene og bygge ned restansene slik at brukerne kan motta ytelser de har krav på i rimelig tid.

SPØRSMÅL NR. 1574**Innlevert 24. september 2008 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 30. september 2008 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys****Spørsmål:**

«Det fremkom i DN 22. september 2008 at prissamarbeid er utbredt. To av ti virksomheter sier de har kjennskap til prissamarbeid i egen bransje. Statsråden har tidligere uttalt at hun arbeider iherdig med et lovforslag om temaet, og slike lover er vedtatt i andre land.

Når vil statsråden legge frem sak for Stortinget om endringer i reglene om immunitet i kartellsaker, og ser statsråden et behov for å øke ressursene til Konkurransetilsynet?»

BEGRUNNELSE:

Dagens Næringsliv viste mandag 22. september 2008 til at to av ti virksomheter sier de har kjennskap til prissamarbeid i egen bransje. 17 prosent sier at de har mistanke om at leverandørene driver med dette. Arne Røed Simonsen i Næringslivets Sikkerhetsråd uttaler at "Vår undersøkelse tyder på at prissamarbeid er like utbredt som korrupsjon."

Advokat Arnhild Gjønnes i NHO sier at "Selv om noe kan være mørketall, så er det likevel store tall som kommer frem." Videre påpeker Gjønnes at "Det er også viktig å gjøre bedrifter oppmerksom på at de kan få immunitet hvis de går til Konkurransetilsynet med opplysninger om prissamarbeid eller kartellvirksomhet."

Høyre påpekte i forbindelse med behandlingen av Innst. S. nr. 258 (2007-2008), sammen med en samlet opposisjon, at det er viktig at det er et rammeverk for en effektiv avsløring og bekjempelse av konkurransekriminalitet. Fra Konkurransetilsynets side fremholdes at en mer effektiv lempningsregel vil være et virkemiddel for å kunne avdekke konkurransekriminalitet. Vi fremmet derfor forslag om at Regjeringen skulle foreta en gjennomgang av dagens ordning for lempning i Konkurranseloven med sikte på en mer effektiv regel. Regjeringspartiene støttet at det i større grad satses på etterforskning av alvorlig konkurransekriminalitet og en lempningsordning.

I leserinnlegg av 2. september 2008 skriver fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys at:

"I mai i år bad eg Konkurransetilsynet om å utarbeide forslag til lovendringar som skal styrkje både denne gruppa og situasjonen til varslarane. Denne utgreiinga mottok eg i juni, og departementet jobbar no iherdig med den vidare behandlinga slik at eit lovforslag kan leggjast fram for Stortinget så snart som mogeleg. Lovendringane vil bli ein del av ein større til-

takspakke for å styrkje handhevinga av konkurranselova."

Undertegnede tok opp ressursituasjonen til Konkurransetilsynet i spørsmål nr. 1406, datert 15.08.2008.

Svar:

Jeg viser til tidligere spørsmål nr. 1406 til skriftlig besvarelse 15. august fra Torbjørn Hansen, og til mitt svar av 21. august 2008. I svaret fram gikk det at jeg i mai 2008 ba Konkurransetilsynet om å utrede behovet for lovendringer for blant annet å styrke lempningsprogrammet i konkurranseloven. Jeg mottok denne utredningen 1. juli 2008. Utredningen som jeg fikk fra tilsynet, var et innspill til departementet som må bearbeides for å bli en lovutredning og et lovforslag som kan sendes på høring. Forslaget må være konsistent med prinsipper som gjelder i lovgivningen ellers, blant annet prinsipper for bekjempelse av annen økonomisk kriminalitet og brudd på annen næringslovgivning. Dette er viktig for at innbyggere og næringsliv skal kunne innrette seg etter et forutberegnlig rettsystem. Jeg tar sikte på at forslaget sendes på høring høsten 2008 med vanlig høringsfrist, slik at forslaget kan fremlegges for Stortinget våren 2009.

Forslaget fra tilsynet går ut på å avhjelpe noen av svakheter som er påpekt ved den gjeldende lempningsordningen. Vi har allerede en lempningsordning som ble vurdert tilstrekkelig i forbindelse med vedtakelse av konkurranseloven i 2004. Det som er påpekt som mulig problemer på lovsiden, er at personer som søker lempning på vegne av et foretak, utsetter seg selv og andre ansatte for en mulighet for personstraff. Dette har tilsynet allerede søkt å avhjelpe gjennom en avtale med påtalemyndigheten, men det vil gi en større forutberegnlighet om en slik ordning har en lovmessig forankring. Videre foreslår tilsynet en lovendring som innebærer at en som søker lempning, ikke utsetter seg for en større risiko for erstatningsplikt enn en som ikke søker lempning. Dette skal samtidig ikke svekke erstatningsretten for skadelidte. Erstatningsinstituttet er viktig for å kompensere skadelidte, og har en egen preventiv verdi. Erstatningsinstituttet bør derfor ikke svekkes.

Jeg vil påpeke at disse lovforslagene ikke alene er tilstrekkelig for å avhjelpe alle svakheter som er påpekt i lempningsprogrammet. Blant annet er det utrykt ønske om mer veiledning om lempningsprogrammet, slik at forutberegnligheten i ordningen og

tilliten til lempningssystemet vil øke. Jeg legger til grunn at Konkurransetilsynet vil følge opp dette behovet.

Som jeg har påpekt tidligere, er jeg svært opptatt av å bekjempe konkurransekriminalitet. Konkurranseskriminalitet skader samfunnet generelt ved å hindre innovasjon og en effektiv utnytting av ressursene, og mer direkte ved å øke prisnivået for private og offentlige kunder. I tillegg til å tilføre budsjettmidler vil

Konkurransetilsynets arbeid styrkes ved at tilsynet anvender sine ressurser på en best mulig måte. Jeg har derfor i tildelingsbrevet for 2008 gitt tilsynet i oppgave å gjøre systematiske evalueringer av sitt eget arbeid både for å kunne vurdere tilsynets ressursbruk, og for at tilsynet skal kunne prioritere de ressursene det er tildelt på best mulig måte. Når det gjelder ressursene til tilsynet i 2009, vil dette bli lagt fram i statsbudsjettet.

SPØRSMÅL NR. 1575

Innlevert 24. september 2008 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 2. oktober 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Gjør blant annet brev fra beboere på Lillestrøm omtalt i Romerikes blad den 24.09.08 at statsråden fortsatt er av den oppfatning av at vi har et politi som er i stand til å skape trygghet for folk flest på henholdsvis Romerike og i Follo?»

BEGRUNNELSE:

I undertegnede spørsmål nr. 912, datert 08.04.2008 stilte undertegnede spørsmålet hvorvidt "statsråden av den oppfatning at driftsressursene for Romerike politidistrikt er tilstrekkelige i forhold til de oppgaver politidistriktet er forutsatt å løse?". I spørsmål nr. 1220 (2007-2008) datert gjentok undertegnede spørsmål spørsmål nr. 1104, datert 29.05.2007 hva han konkret ville gjøre for å styrke Follo politidistrikts driftsbudsjetter. Svaret på alle disse spørsmålene har vært at situasjonen er betryggende. I snart to år har statsråden vært av den oppfatning at politiets driftsbudsjetter har vært tilstrekkelige. I tillegg har statsråden og Regjeringspartiene i 2 år stemt ned både bevilgningsforslag, seniortiltaksforslag og andre forslag som kunne ha frigjort politikraft. I Romerikes blad den 23.09.2008 tar nå beboere på Lillestrøm bladet fra munnen og sender blant annet spørsmål til statsråden om han er bekvem med at folk ser seg nødt til å organisere borgervern til erstatning for et tilstedeværende og trygghetsskapende politi. Som kjent ble operasjonssentralen på Romerike stengt i flere timer nylig pga. ressursituasjonen. Statsrådets redegjørelse i Stortinget ga lite håp om bedring for verken Romerike, Follo eller resten av landets politidistrikter og befolkning. Follo må som kjent på grunn av ressursituasjonen legge ned en rekke lensmannskontorer under dekke av at det vil

bidra til økt fokus på organisert kriminalitet. Både Romerike og Follo har således felles skjebne med Oslo som først og fremst må kutte i det forebyggende arbeidet. I Oslo står ordensavsnittet og forebyggende avsnitt i fare for å bli slått sammen.

Svar:

Jeg viser til mine tidligere svar på spørsmålene 912, 1220 (ved en feil benevnt som 1120) og 1104.

Hovedutfordringen for politi- og lensmannsetaten nå og en tid fremover er mangel på politiutdannet personell. Under Bondevik II-regjeringen var opptaket av studenter over de fire årene fra 2002 til 2005 til sammen 1128 studenter. Erfaring har vist at dette var for lavt. Antall ferdigutdannede politifolk i dag er med andre ord for lavt til å dekke det behovet vi har i forhold til avgang. Regjeringen økte derfor opptaket ved Politihøgskolen i 2007 og 2008 til rekordhøye 432 studenter pr. år. Allerede etter tre år med denne regjeringen er opptaket høyere – dvs. 1224 studenter – enn det Bondevik II-regjeringen hadde i løpet av fire år. Forslag til opptak i 2009 vil bli lagt fram den 7. oktober.

I tillegg til å øke opptaket ved Politihøgskolen arbeider vi med å organisere politiet på en bedre måte. Utdannede polititjenestemenn må i større grad ut i aktiv tjeneste, og de oppgavene som like gjerne kan utføres av sivile, bør utføres av sivile. Politidirektoratet har satt i gang en rekke tiltak, bl.a. rekruttering av personell med annen utdanning, eksempelvis arrestforvarere, for å frigjøre polititjenestemenn for politioppgaver. Samtidig arbeider vi med tiltak for å beholde eldre politifolk lenger i jobb. Det er nå 149 tjenestemenn som fortsatt er i tjeneste som følge av seniorpolitiske tiltak i politidistriktene.

Brevet er forelagt Politidirektoratet som har innhentet uttalelser fra politimestrene i Romerike politidistrikt, Follo politidistrikt og Oslo politidistrikt.

Den omtalte situasjon i Lillestrøm gjaldt politiets håndtering av brannstiftelser. Da brannene pågikk den aktuelle natten var politiets patruljer aktive i området og slukket faktisk en av brannene. Det ble foretatt åstedsundersøkelser og sporsikring ved alle brannåstedene allerede i helgen. Etterforskningen ble prioritert og aktuelle navngitte personer var inne til avhør. Det etterforskes fortsatt.

De omtalte forhold som gjelder Operasjonssentralen har sammenheng med den situasjonen politiet nå er inne i hvor personellet vegrer seg mot for mye overtid samt noe sykefravær. Politistasjonssjefen måtte overta som Operasjonsleder i en helgvakt. Ved en senere anledning måtte det beordres inn en operasjonsleder som den eneste ved Operasjonssentralen.

Politimesteren i Romerike politidistrikt har ved flere anledninger gitt uttrykk for at ressursituasjonen i politidistriktet er stram og at oppgavene må prioriteres strengt. Beskyttelse av liv og helse prioriteres høyest.

Romerike politidistrikt har ansvaret for hovedflyplassen og har derfor fått styrket sin budsjetttramme vesentlig mer enn gjennomsnitt for politidistriktene. Politidirektoratet har fulgt opp dette, senest ved direktoratets budsjettfordeling inneværende år.

Formålet med organisasjonsprosessen i Follo politidistrikt er i samarbeid med kommunene å komme frem til en mer ressurseffektiv løsning som bedre ivaretar dagens behov for polititjenester. Et av de viktigste målene med OU-arbeidet er å styrke beredskapen, patruljetjenesten og publikums tilgang på polititjenester.

Politimesteren opplever at dagens organisering av politidistriktet ikke er hensiktsmessig i forhold til oppgaver og prioriteringer. Strukturen må også vurderes i forhold til den generelle effektiviteten, dagens teknologi og personalpolitikk. En effektiv ressursutnyttelse vil bidra til mindre administrasjon, mer effektive metoder og mer fokus på de høyest prioriterte oppgavene.

I evalueringen av politireformen som ble gjennomført i 2006, påpekes det at det er for mange små distrikter, og at organiseringen på tjenestenivå er lite rasjonell. Videre påpekes det at lensmannsdistriktene bør ha en størrelse som sikrer tilstrekkelig oppgavetilfang og mulighet for å rekruttere og beholde kompetanse. Evalueringen peker også på det potensialet som ligger i et utvidet samarbeid med og et engasjement fra kommunale myndigheter og andre lokale aktører.

Justiskomiteen påpekte i Innst.S.nr.145 (2005-

2006) til Politirølemeldingen at samfunnsforhold og oppgaver endrer seg over tid, og at politi- og lensmannsetatens struktur derfor heller ikke kan være helt fastlåst. Komiteen mente at det skulle være en viss mulighet for å myke opp rammene for å organisere polititjenesten lokalt, bl.a. for å kunne sikre god rekruttering av politiutdannet personell og bedre tjenestetilbudet lokalt. Komiteen ønsket i sin innstilling å åpne for justeringer i organiseringen lokalt med begrensede forsøk i utvalgte distrikter.

Follo politidistrikt er derfor, sammen med Hordaland politidistrikt, utpekt som forsøksdistrikter hvor grensereguleringer, etablering av politiråd og deltakelse i offentlige servicekontorer bl.a. skal ses i sammenheng med arbeidet med å videreutvikle organisasjonen lokalt.

Politidistriktet tildeles sin forholdsmessige andel av budsjettet i forhold til distriktets oppgaver og lokale forhold. Distriktet har for tiden reduksjon i antall forbrytelser, reduksjon i vinningskriminalitet, reduksjon i voldskriminalitet, økning i både store og mindre narkotikasaker, økning i vold i nære relasjoner, en bedre oppklaringsprosent enn noen gang, økning av saker som er knyttet til publikums trygghetsfølelse, mindre vold og trusler mot politiet og færre bevæpninger av politi enn tidligere. Dette er svært positivt og jeg har tillit til at en ny struktur og tjenesteordninger vil understøtte denne utviklingen.

Oslo politidistrikt har ingen planer om å kutte i det forebyggende arbeidet verken kapasitetsmessig eller kvalitetsmessig, tvert imot. Nettopp for å styrke det forebyggende, og uniformerte trygghetsskapende og problemorienterte arbeidet i lokalmiljøene og øke fleksibiliteten ved stasjonene foreslås det å slå sammen ordens- og forebyggende avsnitt til ett avsnitt. Hovedintensjonen er å styrke og tydeliggjøre satsingen på det forebyggende og trygghetsskapende politiarbeidet i lokalmiljøene; dvs. mer synlig og uniformert politi ute til tider og på steder hvor de er mest synlige og tilgjengelig for publikum. Utarbeidelse av nye tjenestelister basert på oppdrags- og erfaringsoversikter vil bli utarbeidet og tilpasset lokale behov i stasjonskretsen.

Ved å samle ressursene under samme ledelse legges det ifølge politidistriktets ledelse til rette for mer samlet oppmerksomhet, helhetlig og fleksibel styring av tilgjengelige ressurser og bredere kompetanseplattform i arbeidet med å forebygge kriminalitet og skape trygghet.

De omtalte tiltakene i Oslo politidistrikt vurderes for tiden av politidistriktets ledelse og Politidirektoratet forutsetter at det forebyggende arbeidet vil bli like høyt prioritert både kapasitets- og kvalitetsmessig som det er i dag.

SPØRSMÅL NR. 1576**Innlevert 24. september 2008 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 2. oktober 2008 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Ifølge avisa Nye Troms 20 september 2008 så tillater ikke Statskog å legge fiberkabel til mobilsender på Girona. Årsaken skal være at Statskog gir kun tillatelse til kraftkabler og tillater ikke fiberkabel. Å få drift på denne senderen er viktig med hensyn til sikkerhet i et populært hytte- og tur område.

Hva vil statsråden gjøre for å finne en løsning slik at det blir mulig å få mobilsenderen på Girona i drift?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg datert 23. september om hva som kan gjøres for å få mobilsenderen på Girona i drift. Spørsmålet tar utgangspunkt i et avisoppslag i Nye Troms. I dette oppslaget kan det virke som om Statskog ikke tillater den nødvendige infrastruktur for å få i drift en mobilsender på Girona ved Altevatn i Troms.

Jeg har fått opplyst fra Statskog at ingen har tatt kontakt med foretaket for å få tillatelse til oppføring av verken mobilsender eller fiberkabler til denne. Statskog er part i en avtale om framføring av kraftkabler i området, og dersom det er aktuelt med ytterligere kabelstrekk eller installasjoner knyttet til eksisterende traseer, vil Statskog naturligvis gå inn i forhandlinger om vilkår for dette.

Jeg er opptatt av at også Statskog som grunneier, får sin del av de verdiene som netteiere kan realisere ved å la andre næringsaktører koble seg på eksisterende infrastruktur. Derfor mener jeg det er fornuftig at avtaler om vederlag til grunneier for kabelstrekk har klausuler som tilsier at det skal forhandles om vederlag for utvidet bruk.

På denne bakgrunn kan jeg ikke se at det er aktuelt for meg å foreta meg noe i forhold til en eventuell etablering av en mobilsender på Girona.

SPØRSMÅL NR. 1577**Innlevert 24. september 2008 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 1. oktober 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden med bakgrunn i dette grelle eksempelet på at særnorske regler hindrer salg av miljøvennlige biler ta initiativ til en revurdering av de avgiftsmessige og kjøretøymessige definisjonene, slik at disse samsvarer med EUs og derved styrker miljøvennlig transport også i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Særnorske krav til godkjenning av varebiler setter effektivt stopp for de nye lavutslipps-varebilene som selges i EU, eksempelvis den lille varebilen Peugeot Bipper, kåret til "International Van of the Year" på årets Hannover-messe for kommersielle kjøretøyer. Det norske regelverket hindrer at en slik varebil med utslipp på lave 119 g/km kan brukes i Norge,

da den kassen som benyttes for å definere minimum lasterom ikke får plass. Bilen rommer imidlertid en standard Europall og er godkjent i EU. Resultatet av Norges praksis er at næringsdrivende kjøper større og mer forurensende biler enn de har behov for, og teknologi som reduserer utslipp kan av avgiftsmessige hensyn ikke tas i bruk i Norge. Det fremstår meget underlig at det fokus politiske myndigheter holder på miljø og utslipp i tale og retorikk ikke følges opp ved å være i forkant, eller sågar på linje med EU i praktisk tilrettelegging for mer miljøvennlig transport.

Svar:

Jeg viser til mitt svar 10. juni 2008 på Hoksruks spørsmål nr. 1203 om den avgiftsmessige behandlingen av varebiler. Som det framgår der, skal det for varebiler klasse 2 svares 22 pst av engangsavgiften

for personbiler. Den lave avgiften er begrunnet i at typiske næringskjøretøy er forsøkt skjermet, samtlig som varebilene også kan benyttes som alternativer til personbiler.

Det framgår videre:

”Avgrensningen av hvilke kjøretøy som skal henføres under de ulike avgiftsgruppene bygger på tekniske kriterier. Dette er i utgangspunktet definert i veimyndighetenes regelverk, som igjen bygger på EUs felles regelverk. For en del kjøretøytyper opereres det i tillegg med egne norske avgiftsmessige definisjoner. Dette gjelder blant annet varebilene. Det høye nivået på engangsavgiften skaper en del uheldige tilpasninger, særlig ved at det kan være lønnsomt å anskaffe typiske næringskjøretøy til privat bruk. Dette har ført til at avgrensninger og definisjoner i avgiften har blitt endret flere ganger. I 2001 ble for eksempel det såkalte kassekravet for varebiler innført. Denne typen avgrensninger er på mange måter en nødvendig følge av

at engangsavgiften er delt inn flere avgiftgrupper med ulik sats. Utfordringen ligger i å utforme avgrensningene slik at de treffer i tråd med intensjonen.”

Jeg viste til at departementet hadde mottatt et innspill fra Bilimportørenes landsforening med forslag til nye regler om den avgiftsmessige behandlingen av varebiler. Forslaget har vært forelagt Toll- og avgiftsdirektoratet for vurdering.

En avvikling av gjeldende avgiftsmessige kriterier, herunder de særlige krav til lasterom, skillevegg og seter, vil kunne gi grunnlag for økt spekulasjon mot avgiften. I lys av at det såkalte ”kassekravet” kan gi uheldige insentiver til å anskaffe tyngre kjøretøy enn det næringsmessige behovet tilsier, vil departementet arbeide videre med nevnte forslag og alternative modeller for å finne en løsning som kan ivareta de ulike hensyn best mulig.

SPØRSMÅL NR. 1578

Innlevert 24. september 2008 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 29. september 2008 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Vil statsråden forsikre seg om at faglige vurderinger blir ivaretatt i forbindelse med avgjørelsen om skjebnen til den omtalte samlingen nordiske og ikke-nordiske aviser av eldre årgang ved Universitetet i Oslo (UiO)?»

BEGRUNNELSE:

De siste dagene har det vært flere oppslag i ulike medier vedrørende en samling eldre aviser i UiOs eie som er planlagt destruert.

Samlingen har vært oppbevart på Follum Gård, og består av både nordiske og ikke-nordiske aviser. Etter det undertegnede erfarer eier Institutt for lingvistiske og nordiske studier ved UiO den nordiske avissamlingen, mens UiO eier de ikke-nordiske avisene.

Samlingen sies å ha kulturhistorisk verdi, og undertegnede er svært opptatt av at faglige vurderinger blir ivaretatt i forbindelse med skjebnen til denne samlingen.

Svar:

Etter at Universitetsbiblioteket (UB) og Nasjonalbiblioteket (NB) ble to selvstendige enheter i

1998, ble det gjort en klar deling, ved at Nasjonalbiblioteket har ansvar for de nordiske aviser og Universitetsbiblioteket for de øvrige utenlandske.

I tiden frem til 2002 gikk de to bibliotekene nøye gjennom sine samlinger. Blant annet ble nordiske aviser fra 1700 tallet, 1905 og krigsårene tatt vare på av Nasjonalbiblioteket. Universitetsbiblioteket vurderte de ikke-nordiske avisene. Dette ble gjort av fagpersonale og deler av samlingen ble innlemmet i Universitetsbibliotekets samlinger hvor man finner dem i dag.

For å sikre at uerstattelig materiale ikke gikk tapt, ble dette etter lister tilbudt de andre nasjonale bibliotek i Norden. Det materiale det var interesse for ble overført.

De avisene som befinner seg på Follum gård i dag er restene av det som Nasjonalbiblioteket, Universitetsbiblioteket og de øvrige nordiske nasjonalbiblioteker ikke fant bevaringsverdig. Det er altså ikke snakk om noen samling selv om det er betydelige mengder.

Beslutningen om at dette skulle avhendes ble fattet på faglig grunnlag i 2002, og jeg har i dag fått opplyst fra Nasjonalbiblioteket, Universitetsbiblioteket og Universitetet i Oslo at de ikke finner grunnlag for å iversetten en ny gjennomgang av materialet.

Som følge av den store interessen for saken er destruering av avisene stanset, men universitetet vil fortsette arbeidet med å avhende avisene basert på følgende fakta;

- Nasjonalbiblioteket, Universitetsbiblioteket, Det humanistiske fakultet og Institutt for lingvistiske og nordiske studier er spurt om de ønsker å ha disse avisene, men ingen er interessert.
- En del av vurderingen er i hvilken grad materialet er tilgjengelig i andre bibliotek og dermed kan skaffes til veie. Hele bibliotekstanken er bygget på utstrakt samarbeid og deling av informasjon.

Ifølge tidligere konklusjoner ved Nasjonalbiblioteket og Universitetsbiblioteket så er alt materialet skannet, mikrofotografert eller på papir andre steder i verden.

- Det er ikke registrert noen etterspørsel etter avisene de årene (siden 2002) de har ligget lagret på Follum gård.

Universitetet avventer nå om det kommer noen offentlige aktører som ønsker å overta avisene. Hvis ingen melder seg, kan det være aktuelt å avhende dem til private fremfor destruksjon.

SPØRSMÅL NR. 1579

Innlevert 25. september 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 1. oktober 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I Avinors plan for virksomheten 2008-2010 (§10-plan) fremlagt 19.6.2008 fremkommer det at forventet flygelederbemanning vil ligge lavere enn operativt behov ved utgangen av 2009, 2010 og 2011. Heller ikke bemanningsbehov i flygeinformasjonstjenesten vil være dekket i denne perioden.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre bedre tilgang på flygeledere og bemanning i AFIS for å sikre at flypassasjerene unngår forsinkelser pga. bemanningsmangel hos Avinor?»

Svar:

De bemanningsproblemene Avinor sliter med i dag henger sammen med de rasjonaliseringstiltakene som ble gjennomført i Avinor under den forrige regjeringen. Et sentralt trekk ved disse tiltakene var betydelige nedjusteringer i nyrekrutteringen av flygeledere. Resultatene av denne politikken, kombinert med de strenge kravene som stilles til utdannelsen av nye flygeledere, fører i dag til at det tar tid å nå opp på et nivå hvor det igjen er balanse mellom bemanning og bemanningsbehov.

Samferdselsdepartementet avholder jevnlige møter med ledelsen i Avinor der blant annet flygelederbemanningen er tema. De siste tallene vi har fått oppgitt i disse møtene er følgende:

Bemanning pr 31. desember	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Bemanning	484	500	516	527	542	557	568	578
Behov	552	552	552	552	552	552	552	552
Over-/underbemanning	-68	-52	-36	-25	-10	5	16	26

Av prognosen fremgår det at tilstrekkelig flygelederbemanning ikke vil være sikret før i 2013.

Samtidig er det viktig å understreke at Avinor nå har en plan for å løse sine bemanningsproblemer, og allerede har rekruttert nye aspiranter som er i gang med sin utdanning. Utdanningskravene, og markedet for flygeledere generelt, er av en slik karakter at

det i dag ikke er mulig å dekke inn underbemanningen gjennom rask eller midlertidig innhenting av ledig arbeidskraft. Inntil videre vil derfor kapasitetsgapet måtte dekket inn ved bruk av overtid. Fordi underbemanningen reduseres kontinuerlig vil risikoen for forsinkelser som skyldes manglende bemanning også bli redusert tilsvarende.

Min oppgave nå er først og fremst å påse at Avinor faktisk følger opp de signalene som er gitt. 3. september i 2007 utpekte jeg Avinor som leverandør av lufttrafikkjenester i det norske luftrommet. Gjennom dette vedtaket er Avinor blant annet pålagt å utarbeide en lovforankret kapasitetsplan som skal godkjennes av Luftfartstilsynet. Første plan skal ferdigstilles

innen 1. januar 2009, og Luftfartstilsynet har senest ved brev av 11. september 2008 minnet Avinor om denne forpliktelsen. Luftfartstilsynet vil kunne stille krav til måten planen utformes på og måten den begrunnes og underbygges på. Dersom det er nødvendig kan tilsynet også gi pålegg for å sikre etterlevelse av vedtaket.

SPØRSMÅL NR. 1580

Innlevert 25. september 2008 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 2. oktober 2008 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I Norge er vi stolte over tradisjonene våre, og aldri har norsk mat og drikke vært mer i fokus enn nå. En norsk vinprodusent har etter henvendelse til flere av våre ambassader i utlandet fått inntrykk av at ambassadene har et lite bevisst forhold til bruk av norsk mat og drikke i sin representasjon.

På hvilken måte mener utenriksministeren ambassadene skal promotere norsk mat og drikke, og vil han sørge for å utforme en politikk som sørger for at ambassadene ivaretar norsk næringsliv også på dette området?»

BEGRUNNELSE:

Begrunnelsen for min henvendelse er en episode der en norsk vinprodusent har fått høre av en bekjent at på besøk hos den danske ambassadøren i Oslo ble det servert dansk vin, noe den danske ambassadøren var stolt av. Den norske lokale vinprodusenten kjenner ikke til at norsk vin blir servert på norske ambassader i utlandet.

I Norge er vi veldig stolte over tradisjonene våre, og aldri har norsk mat og drikke vært mer i fokus enn nå. Norge har mye å by på av råvarer og ferdige produkter.

Det springende punkt blir i hvilken grad vi bruker våre norske ambassader til bevisst å promotere norsk mat og drikke. Bruker vi våre norske ambassader ute til å drive næringsutvikling på dette området? Eller er det opp til den enkelte ambassades mer eller mindre tilfeldige innfall å ta med seg noe nedover etter et besøk i Norge?

Den henvendelsen jeg har fått kan tyde på det siste.

Min kontakt har ringt rundt til flere ambassader i utlandet og har fått inntrykk av at det holdes tilstel-

ninger uten fokus på det norske. Norsk mat og drikke må ambassadene selv skaffe, det er ikke noe system for innkjøp, ble det hevdet.

System er en ting. Holdninger noe annet. En bevisst politikk på området bør vi ha.

Svar:

Norge har en rik og mangfoldig matkultur som er med på å skape en positiv opplevelse av landet vi bor i. Våre mattradisjoner, råvarer og produkter representerer uttrykk for norske særpreg i møtet med kulturer og markeder i utlandet. Dette er viktige elementer i den helhetlige norgesprofileringen som våre utenriksstasjoner jobber med innenfor kultur og næringsliv.

Det er en viktig oppgave for utenriktjenesten å ivareta norsk næringslivs interesser. Ambassadene bidrar ofte til profilering av norske varer og tjenester, herunder også norsk mat og drikke. De mest vellykkede profileringsfremstøt innenfor denne sektoren skjer i samarbeid med norsk fiskerinæring, landbruksnæring, turistnæring og norske kokker. Innovasjon Norge spiller en sentral rolle i tilrettelegging og gjennomføring av slike tiltak. Det gjør også produsentene selv.

Samarbeidsprosjektet "Taste of Norway" er et eksempel på en større koordinert satsning med en tydelig profil for fremme av norsk mat, norsk matkultur og norsk kokekunst. Konseptet brukes først og fremst ved statsbesøk, offisielle besøk i inn- og utland og andre arrangementer som profilerer Norge internasjonalt.

Jeg vil undertreke at utenriktjenesten er bevisst på profileringsmulighetene som ligger i representasjon. Representasjonsvirksomheten er en desentralisert oppgave og ambassadene er opptatt av å skape en

relevant norsk profil på arrangementer som de er ansvarlige for lokalt. Norske produkter benyttes når tilgjengelighet og kostnader muliggjør dette, ofte i

samarbeid med produsentene og deres leverandører som en del av bevisst markedsføring i det aktuelle landet.

SPØRSMÅL NR. 1581

Innlevert 25. september 2008 av stortingsrepresentant Kari Lise Holmberg

Besvart 3. oktober 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«En lokal vin er bestselger flere steder i fylket, men vinen får ikke innpass på det nasjonale markedet. Det er bare to måter å komme inn i fast sortiment på. En er at Vinmonopolet søker etter en bestemt type vin, den andre er via jevnt salg i fullsortimentspol over hele landet. Denne vinprodusenten kommer ikke innunder noen av disse to kriteriene. Markedsføring er vanskelig, for vinprodusenter får ikke kontakte polutsalg.

Vil statsråden endre regelverket slik at produsentene får markedsført seg og solgt over hele landet?»

BEGRUNNELSE:

En lokal vinprodusent er bestselger flere steder i fylket. Likevel får vinen ikke innpass på det nasjonale markedet. Av landets 228 vinmonopol er skogsbærvinen fra produsenten bare å få tak i på ca. 20 pol.

Det er vanskelig å få testet ut vinen. Etter min mening er det leit at en lokal og regional salgssuksess ikke får sjansen til å vise seg frem på nasjonalt plan.

Tidligere hadde vinprodusenter lov til å oppsøke vinmonopol og la dem få kjennskap til vinen og teste den ut. Nå får ikke vinprodusenter lov til å kontakte polutsalg i det hele tatt.

Det ligger etter min mening en utfordring i Vinmonopolets innkjøpsordning. Det er ikke lett for en liten gründerbedrift å få innpass i Vinmonopolets basissortiment. Lokale polutsalg står riktignok langt på vei fritt til å ta inn de varene de måtte ønske, men dette fører så langt bare til en begrenset distribusjon for de små alkoholprodusentene.

Det eneste stedet hvor vinprodusenter får solgt vin i Norge er på Vinmonopolet. Her er det bare to måter å komme inn på. En er at Vinmonopolet søker etter en type vin. Da kan produsentene levere et tilbud, og produktet blir evaluert. Vinmonopolet har i dette tilfellet ikke søkt etter tørr bærvin, heller ikke for 2009 (noe Sverige har gjort). Den andre måten å komme inn i fast fullsortiment på er via jevnt salg i

fullsortimentspol over hele landet. Men hvordan skal produsentene kunne selge over hele landet når de ikke engang får lov til å besøke polutsalgene og fortelle om produktet?

Det er ikke snakk om å bryte EØS-reglene ved å favorisere norske produkter. Men det er snakk om å legge forholdene til rette slik at norske produkter får en reell mulighet til å selge over hele landet. Først da vil norske vinprodusenter ha mulighet for vekst og utvikling.

Svar:

Markedsadgangen for alkoholholdig drikk med høyere alkoholinnhold enn 4,7 volumprosent gjennom Vinmonopolet er utførlig regulert i forskrift 30. november 1995 nr. 938 om AS Vinmonopolets innkjøpsvirksomhet mv (innkjøpsforskriften). I denne sammenheng er det viktig å understreke at Vinmonopolets faste sortiment – basisutvalget – bare er ett av flere forskjellige produktutvalg som i henhold til innkjøpsforskriften kan gi et lokalt produsert produkt markedsadgang.

Dersom landsdekkende distribusjon gjennom Vinmonopolet er målet, finnes det tre forskjellige muligheter for å bli innkjøpt til basisutvalget. Innkjøp kan skje etter tilbudsforespørsel fra Vinmonopolet sentralt, gjennom overføring etter stort salg i bestillingsutvalget via butikkenes lokale utvalg eller etter kvalifisering gjennom salg i testutvalget.

Testutvalgsordningen er åpen for alle som har rett til å drive engrossalg med alkoholholdig drikk, og gir etter påmelding rett til lansering av ett eller flere produkter årlig, avhengig av antallet påmeldte grossister. Testproduktene sikres distribusjon til alle Vinmonopolets 60 fullsortimentsbutikker i 6 måneder, og rundt 50 % av testproduktene klarer etter dette å kvalifisere seg for overføring til basisutvalget. Her er det kundenes reaksjoner på produktet som avgjør om det er egnet for landsdekkende distribusjon.

For leverandører som har rett til å drive engros-

salg med produkter som ikke får, ønsker eller har kapasitet til fast listeføring i basisutvalget, sikres markedsadgangen gjennom bestillingsutvalget og/eller tilleggsutvalget. Bestillingsutvalget er en katalog for både kundebestilling og butikkbestilling til lokal liste, mens tilleggsutvalget er rettet mot butikkbestilling. Begge disse produktutvalgene gir mulighet til å få produktet inn på såkalt lokal liste i vinmonopolbutikker over hele landet etter butikksjefens beslutning.

Det er en kjensgjerning at mange produkter har store geografiske variasjoner i etterspørselen og like så at produksjonskapasiteten varierer. Listeføring i bestillingsutvalget kan generere stort salg uten at leverandøren pålegges distribusjon i samme omfang som for basisutvalget. Butikkene har generelt gode kunnskaper om etterspørselen i sitt kundeområde, og salg på lokal liste er en ordning som ivaretar behovet for markedsadgang for produkter som har avgrenset geografisk etterspørsel. Samtidig er produktene i bestillingsutvalget tilgjengelige for bestilling gjennom Vinmonopolets nettbutikk og kundesenter på lik linje med produktene i basisutvalget, og kan på denne måten også få prøvd sitt salgspotensial på landsbasis. Samlet sett synes derfor dagens innkjøpssystem for Vinmonopolet å gi god markedsadgang for den typen produkter som representanten er opptatt av.

Vinmonopolets etiske regler er strenge og forbyr leverandørene å henvende seg direkte til butikkene med produktinformasjon. Slike regler er funnet nødvendige for å hindre uønsket påvirkning og sikre tillit til at monopolordningen gir rettfærdig markedsad-

gang. Det ligger i sakens natur at de etiske reglene også må gjelde for leverandørene av lokale produkter. Alle leverandører har imidlertid anledning til å henvende seg til Vinmonopolets kjedekontor (hovedkontoret) for å informere om produktene. Slik produktinformasjon fra leverandørene publiseres på Vinmonopolets interne nettsider og er tilgjengelig for alle butikkene. Grupper av leverandører kan også invitere butikkansatte til prøvesmaking av produktene sine etter henvendelse til Vinmonopolets kjedekontor.

Det er viktig at de markeds- og informasjonsmuligheter som faktisk foreligger for lokale produkter, blir benyttet av leverandørene. Det tilligger samtidig Vinmonopolet et ansvar for å følge etterspørselen etter lokalt produserte produkter så tett at innkjøp foretas til basisutvalget, der det med sannsynlighet er kundegrunnlag for landsdekkende distribusjon. Jeg er gjort kjent med at Vinmonopolet vil legge vekt på dialog med leverandørene om markedspotensialet for slike produkter innenfor de rammer som følger av selskapets monopolansvar og etiske regler.

Jeg forutsetter at Vinmonopolet har en nøytral stilling i forhold til produkter og leverandører og at regelverket legger opp til et åpent og kontrollerbart system som sikrer konkurranse på like vilkår. Dette er også viktig for å opprettholde monopol-ordningen. På denne bakgrunn mener jeg at dagens regelverk sikrer tilstrekkelig tilgang til markedet for alle leverandører, og kan ikke se at det på det nåværende tidspunkt er behov for regelverksendringer.

SPØRSMÅL NR. 1582

Innlevert 25. september 2008 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 6. oktober 2008 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Etter at det ble åpnet for utbygging av Kobbelvassdraget for en del år tilbake, har det gjentatte ganger vært satt fokus på vannføring og hvordan dette har påvirket eksistensgrunnlaget for laks- og sjørett i Kobbelva. Det samme skjedde i sommer.

Mitt spørsmål til statsråden blir derfor om han mener at utbygger tar dette ansvaret nok seriøst og slik unngår at man ender opp i konflikt med grunneiere og sportsfiskere?»

BEGRUNNELSE:

Kobbelva har lang tradisjon som lakse- og sjørettelv. I forutsetningen for å tillate utbygging ble det pekt på krav til minstevannføring og bidrag for å sikre at de fiskestammene elva hadde, ble ivarettatt og sikret eksistensgrunnlag videre.

Siden den gang har elva så og si vært tømt for vann, noe som har berørt grunneiere og andre interesserte negativt. Ikke minst har det vært - og er - et stort fokus på hvordan dette rammer fiskens mulighet til å overleve og reproducere seg.

I sommer ble det på nytt fokus på dette problemet og jeg håpet denne gangen at miljøvernministeren nå viser mer handling enn sine to forgjengere. I motsatt fall vil dette sette SVs, og resten av Regjeringens miljøpolitikk i et noe rart lys. Videre vil det, etter mitt skjønn, stå sterkt i kontrast til uttalte ord om "bærekraftig" belastning av ressursene.

Svar:

Representanten Ellingsen har tidligere stilt spørsmål ved manøvreringen av Kobbeltvassdraget og om vilkårene for konsesjonen overholdes. Han fikk 18.11.06 svar av daværende olje- og energiminister, Odd Roger Enoksen. Når det gjelder bestemmelsene om vannføringer viser jeg til det svaret som da ble gitt, basert på de opplysningene fra NVE som fulgte vedlagt. Disse forholdene har ikke endret seg siden den gang så vidt jeg kan se.

I henhold til reguleringsbestemmelsene for utbyggingen plikter konsesjonæren å påse at det tas nødvendige hensyn for å forebygge skader på fiskebestandene som berøres av utbyggingen og reguleringene, jf vilkårenes post 9. Tilsyn med overholdelsen av dette vilkåret er lagt til Direktoratet for Naturforvaltning.

Jeg er selvsagt opptatt av at vilkår som settes i de konsesjoner vi gir, blir overholdt. Olje- og energidepartementet har imidlertid ikke fått noen informasjon om at det foreligger overtredelse av konsesjonsvilkårene eller brudd på forutsetningene for tillatelsen sist sommer.

Mulige kritikkverdige forhold ved reguleringen av Kobbeltvassdraget kan tas opp med NVE eller Direktoratet for Naturforvaltning. Slike henvendelser vil da bli fulgt opp av direktoratene på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 1583

Innlevert 25. september 2008 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 1. oktober 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Finanskrisen skaper usikkerhet hos mange for finansplasseringer også i Norge.

Med det som bakgrunn, mener justisministeren at umyndiges midler plassert av overformynderiene i henhold til de pålagte plasseringskrav har de tilstrekkelige offentlige garantier i forhold til å unngå tap på myndlingers plasserte midler?»

Svar:

Det er et lovpålagt krav at myndlingers midler skal plasseres med tilstrekkelig sikkerhet og slik at de gir tilfredsstillende avkastning. Vi har en forskrift med en uttømmende oversikt over tillatte plasseringsalternativer. På denne listen står blant annet innskudd i bank, obligasjoner eller sertifikater i norske kroner utstedet eller garantert av kredittinstitusjoner med tillatelse til å drive virksomhet i Norge. Det er også adgang til utlån med tinglyst tilfredsstillende pantesikkerhet. Sannsynligheten for at midlene skulle gå tapt er liten.

Den lovfestede sikringsordningen for banker gjelder selvfølgelig også for myndlingenes midler. Dersom vedkommende har mer enn 2 mill. kr bør overformynderne sørge for at de er plassert i mer enn

én bank, jf. at sikringsordningen garanterer for innskudd opp til to millioner kroner per innskyter per bank. I denne forbindelse bemerkes også at kommunen er ansvarlig for tap som en overformynder ved pliktstridig eller forsømmelig forhold har påført en umyndig eller overformynderiets fellesmasse.

For midler som er plassert i overformynderiets fellesmasse har man et sikkerhetsfond, som er opparbeidet av en avgift for fellesforvaltningen. Tap av fellesmassens midler, som ikke dekkes av kommunen under henvisning til pliktstridig eller forsømmelig forhold fra overformynderiets side, dekkes av inntekten til fellesmassen i regnskapsåret, dersom det likevel kan utbetales et rimelig utbytte. Er tapet større kan det fordeles på flere regnskapsår. Blir tapet ikke dekket på denne måten, skal det som trengs tas av et sikkerhetsfond. Har fondet ikke midler nok, skal kommunekassen legge ut det manglende. Forskuddet med tillegg av 4 % renter betales tilbake av sikkerhetsfondet etter hvert som det får midler.

De offentlige garantier bør imidlertid ses i sammenheng med bakgrunnen for vergemålsinstituttet. Bakgrunnen er at barn og andre som ikke kan ivareta egne interesser, skal få hjelp slik at de kommer opp på normalnivået og ikke stilles dårligere enn folk

flest. Samtidig er formålet ikke at de skal stilles vesentlig bedre. Det er ønskelig med en forvaltningsordning som oppfattes som økonomisk nøytral, slik at den ikke gir insentiver til spekulasjon.

Slik jeg ser det, er de offentlige garantiene til-

strekkelige i forhold til å unngå tap på myndlingers plasserte midler. Jeg vil likevel i forbindelse med utarbeidelse av en ny vergemålslov, undergi spørsmålet en ny vurdering.

SPØRSMÅL NR. 1584

Innlevert 25. september 2008 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 2. oktober 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Det har skapt usikkerhet i Vestfold at en rømning fra Sem Fengsel har avdekket grove mangler ved sikkerheten. Opplysninger fra de ansvarlige tyder på at departementet ikke har prioritert midler til tilstrekkelig høye gjerder og kameraovervåkning rundt fengslet.

Mener ikke justisministeren at f.eks. tilstrekkelig høyde på fengselsgjerder er et så elementært sikkerhetsmoment at slike mangler ikke skal forekomme?»

Svar:

En varetektsinnsatt rømte fra Sem fengsel 24. september 2009. Han ble tatt av politiet samme kveld.

Kriminalomsorgen har siden 2003 hatt mellom en og tre rømninger pr år. Alle rømninger blir grundig gjennomgått og evaluert.

Kriminalomsorgen er nå i gang med å gjennomgå hendelsen ved Sem fengsel. Foreløpige rapporter tyder på at det er flere forhold i tillegg til de rent fysiske sikkerhetstiltakene, som kan ha bidratt til at en slik rømning har vært mulig. Organisatoriske faktorer som kontrollrutiner og oppfølgingen av disse blir nå gjennomgått. De foreløpige undersøkelsene tyder på

at vedkommende burde ha vært satt i varetekt i Skien eller Ringerike fengsel.

Jeg har bedt kriminalomsorgen gjennomgå samarbeidet med politiet for å sikre at all relevant informasjon blir formidlet fortløpende. Kriminalomsorgen skal gjennomgå egne rutiner for risikovurderinger.

Kriminalomsorgen arbeider for tiden med å kategorisere fengsler bedre. Det er store forskjeller på sikkerhetsnivået også blant fengsler som har "høyt sikkerhetsnivå". Det er ikke hensiktsmessig og det ville være økonomisk uforsvarlig å bringe alle fengsler med høyt sikkerhetsnivå opp på den standarden som våre aller sikreste fengsler har. Kriminalomsorgen har i Region sør særlig prioritert sikkerheten ved fengslene Ringerike og Skien. Innsatte som representerer en særlig risiko, skal derfor plasseres i disse fengslene.

Høyden på gjerdene og graden av kameradekning er noen av mange elementer som samlet skal hindre blant annet rømninger. Eksempler på andre faktorer er gitrenes beskaffenhet, kontrollrutiner og kvaliteten på den risikovurdering som skal foretas for å plassere den enkelte innsatte i et fengsel med hensiktsmessig sikkerhetsnivå.

SPØRSMÅL NR. 1585**Innlevert 25. september 2008 av stortingsrepresentant Bjørn Jacobsen****Besvart 2. oktober 2008 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Kan utanriksministeren på nokon måte syte for at guatemalanske myndigheiter blir kjent med at ein frå fagrørsla i Noreg er svært bekymra over korleis det fagleg politiske arbeidet og arbeidet i venskapsgruppa skal kunne halde fram når det som kan synast som regelrett avretting skjer og truslar framførast?»

GRUNNGJEVING:

21. september i år blei fagforeiningsleiar Jose Israel Estacuy skutt ned og drepen i Retalhuleu, Guatemala. Han deltok òg i vennskspsgruppa mellom Telemark og Retalhuleu og i kraft av å være leiar i fagforeininga også i samarbeidet med Fagforbundet i Telemark. Norske bistandsmidlar har også støtta opp om samarbeidet i form av finansiering av skoloring i fagrørsla.

Andre medlemmar i fagrørsla mottok no truslar og det kan sjå ut som at dødslistar kjem attende som politisk verkemedel.

I Guatemala har mykje av volden utvikla seg frå å vere politisk til å bli meir kriminalitet etter fredsavtalen på 90-talet. Andre og siste dagars hendingar kan tyde på at politisk vold er tilbake som politisk virkemiddel i fullt monn.

Svar:

Eg kan stadfeste at guatemalske styresmakter er blitt gjort kjent med fagrørsla og norske styresmakter sine bekymringar i denne tragiske saka.

Før eg utdjuvar dette, vil eg imidlertid fyrst få uttrykka norske styresmakter sin djupe medfølelse med dei etterlatne etter fagrørslleiar José Romero Estacuy som brutalt vart skoten og drepen førre søndag. Tankane våre går og til dei mange venene hans i Guatemala og i venskapsgruppa i Telemark. Det er godt å vita at venskapsgruppa har stilt opp ovanfor enka og borna i denne svært vanskelege situasjonen.

Diverre er drapstala i Guatemala svært høge og den respektive oppklåringsprosenten lav. Vi veit enno ikkje kva motivet for dette drapet er. Det er imidlertid ein openberr mulighet for at drapet kan ha samanheng med José Israel Romero Estacuy sitt arbeid innan fagrørsla.

Noreg kan ikkje blande seg inn i etterforsking eller rettargang i Guatemala. Det vi kan gjera er å synleggjera bekymringa vår både i denne konkrete saka

og når det gjeld trugsmål, vald og drap mot leiarar i fagrørsla og menneskerettsforsvarar generelt. Vi kan og understreke kor viktig det er at det vert gitt prioritet til etterforskinga slik at dei skuldige vert straffa. Og det gjer vi.

Allereie i førre veke var ambassaden vår i Guatemala i kontakt med statsadvokaten i det aktuelle fylket der drapet fann stad. Statsadvokaten vart då gjort kjent med Noregs og fagrørsla sin bekymring. Tysdag i denne veka hadde dessutan den norske ambassadøren, Lars Vaagen, eit møte med viseintranriksminister Carlos Rodas om saka, der det vart gitt uttrykk for djup bekymring og gjort klart at vi frå norsk side vil fylgja saka nøye framover og at vi forutset at etterforskinga vert gitt den prioritet saka tilseier.

Ambassadør Vaagen har og diskutert saka med Carlos Castresana, leiaren for Den internasjonale kommisjonen mot straffefridom i Guatemala (CICIG). Kommisjonen vart etablert i september 2007 på grunnlag av ein avtale mellom FN og regjeringa i Guatemala. Frå norsk side har vi gitt eit betydeleg finansielt tilskot til drifta av kommisjonen. Vi har vidare også gitt andre tilskot med sikte på å styrke politiet og påtalemakta sine evner til å etterforska og oppklåre drap og anna alvorleg kriminalitet. Kontakten med CICIG om drapet på Romero vil halde fram, og samband med dette vil også det øvrige internasjonale miljøet i Guatemala verta haldne orientert.

Ambassaden vil i dei nærmaste dagane halde fram med å ta kontakt med personar og institusjonar i lokalmiljøet der drapet fann stad for der igjennom å markere den vekt vi frå norsk side legg i saka.

Eg vil for øvrig få nytte dette høvet til å minne om Noregs langvarige engasjement i arbeidet med å støtte og verne menneskerettsforsvararar, det vera seg forfattarar, leiarar i fagrørsla eller andre som har viggd sitt liv til å forvare andre sine rettar. Noreg har ei leiarrolle i FN-systemet i arbeidet med å halde søkeljoset på MR-forsvararar og i å syrgje for at mandatet til FN sin spesialrapportør vert fornya med jamne mellomrom. Situasjonen i Guatemala er blitt gjenomgått fleire gonger av spesialrapportøren, og det er gitt ei rekke tilrådingar til styresmaktene i Guatemala. Menneskerettsrådet i Genève vil drøfte oppfylginga av desse tilrådingane, og Noreg vil delta aktivt i dette arbeidet.

Norske styresmakter vert halden fortløpande orientert om utviklinga i denne konkrete drapssaka, både frå ambassaden vår i Guatemala, men også gjennom direkte kontakt mellom UD og venskaps-

gruppa i Telemark. Statssekretær Raymond Johansen møtte fleire representantar for venskapsgruppa på kontoret sitt i førre veke.

Vår erfaring i slike saker er at det beste vernet

Noreg kan gi er å halde fokus på spørsmålet. Det kan eg forsikre deg om at vi framleis har til hensikt å gjera.

SPØRSMÅL NR. 1586

Innlevert 25. september 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 3. oktober 2008 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Reguleringen av kongekrabbefisket i Finnmark er i ferd med å gjøre et hundretalls fiskere til kjeltringer. Når en fisker må overholde et forbud mot å kaste små og ulønnsomme krabber, er dette et miljøarbeid det bør følge incitamentet med.

Hva vil statsråden nå gjøre for å sørge for at fiskerne kan overholde utkastforbudet uten å i praksis bli sittende inne med verdiløse småkrabber, og vil statsråden sørge for at man gjennom statsbudsjettet får midler til dette viktige miljøarbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Fiskeribladet Fiskaren skrev onsdag 24. september om at kongekrabbefisket i Finnmark er i ferd med å gjøre et hundretalls fiskere til kjeltringer. Årsaken er at de kaster småkrabbe i havet.

Ifølge Fiskeribladet Fiskaren ber Finnmark Fiskarlag om at utkastforbudet i det frie krabbefisket blir opphevet med øyeblikkelig virkning. Daglig leder Ivar Sagen fremholder at fangsten i det frie krabbefisket inneholder vesentlige mengder småkrabbe som ikke er salgbar.

Fiskebåtreder Jacob West uttaler:

"Da fiskeriminister Helga Pedersen fremmet forslaget om nye krabbereguleringer, lovt hun ei ordning som gjorde det økonomisk mulig å ta vare på småkrabben. Det haster med å få ei slik ordning på plass. Slik det er nå må vi se oss over skuldra når vi kaster ut småkrabben."

Regiondirektør Gunnar Trulssen i Fiskeridirektoratet i Finnmark uttaler:

"Jeg mener det er viktig å fokusere på årsakene til eventuelt utkast av småkrabbe, om dette er et mottaks-, pris og markedsspørsmål."

I forbindelse med behandlingen av Innst. S. nr. 143 (2007-2008) om forvaltning av kongekrabbe var

Høyre opptatt av lønnsomheten i fangsten, og vi ba sammen med en samlet opposisjon "Regjeringa, i samarbeid med dei landbaserte mottaksanlegga, om å utvikle ei ordning for korleis man skal handtere skada og liten krabbe som ikkje egner seg for sal."

Høyre foreslo, igjen sammen med den øvrige opposisjon, om at Regjeringen i Revidert nasjonalbudsjett for 2008 sørger for at det avsettes midler til å starte desimeringsfangst av kongekrabbe i løpet av 2008, og at Regjeringen i samarbeid med de landbaserte mottaksanleggene for kongekrabbe utvikler en ordning for hvordan man skal håndtere skadet og liten krabbe som ikke egner seg for salg.

Svar:

Det har siden 2004 vært fri fangst av kongekrabbe i områdene vest for 26°Ø, men fangstområdet er nå utvidet. Fiskerne har forbud mot "å gjenutsette levende eller levedyktig kongekrabbe" i områder for fri fangst. Som blant annet artikkelen i "Fiskeribladet-Fiskaren" 24. september 2008 viser, er det grunn til å tro at småkrabbe som det ikke er kommersielt markert for, likevel kastes ut, og at en stor del av dette er levedyktig krabbe.

I tråd med det som ble varslet i St.meld. nr. 40 (2006-2007) Forvaltning av kongekrabbe (Kongekrabbemeldinga) har Fiskeri- og kystdepartementet gitt Innovasjon Norge i oppgave å utrede mulighetene for å få kommersiell utnyttelse også av småkrabben. Pr. i dag betales det for krabbe ned mot ca. 800 gram, og det er derfor grunn til å tro at noe av denne krabben bringes til land selv om minsteprisen ligger vesentlig lavere enn for den store krabben. Etter åpning av den frie fangsten 18. juli ble det imidlertid raskt kapasitetsproblemer ved mottaksanleggene. Også fangsten i det kvoteregulerte området har utfordringer med hensyn til mottakskapasitet. Begrenset mottakskapasitet kan ha medvirket til at fiskerne søker å bringe på land kun den best betalte krabben.

Den langsiktige utfordringen ligger derfor i første rekke i å skape grunnlag for kommersiell fangst av krabbe under 800 gram, slik at også den små krabben blir lønnsom å ta på land. Departementet vil derfor følge tett opp Innovasjon Norges arbeid med å se på ulike muligheter for kommersiell utnyttelse av krabben under 800 gram. Innovasjon Norge vil om kort tid legge frem sine anbefalinger, og departementet vil raskt følge opp og iverksette nødvendige tiltak. Jeg er innstilt på at det kan settes av midler innenfor Marint verdiskapingsprogram til gode utviklingspro-

sjekter som kan bidra til å øke den kommersielle verdien av småkrabben.

I Kongekrabbemeldinga ble det også varslet at det ville bli vurdert å etablere et desimeringsfond for kongekrabbe, noe som i praksis vil innebære en ordning med tilskudd til fangst av kongekrabbe som ikke har kommersiell verdi. Både behovet for en slik ordning og tilskuddnivået vil påvirkes av om det lykkes å skape kommersielt grunnlag også for fangst av den minste krabben. Dette er et spørsmål jeg vil komme tilbake til.

SPØRSMÅL NR. 1587

Innlevert 25. september 2008 av stortingsrepresentant Per Ove Width

Besvart 3. oktober 2008 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Forsvaret er nå i ferd med å hugge opp Hauk-klasse MTB-ene.

Oppfatter statsråden at dette er i tråd med Stortingets intensjon, etter at det er bevilget en milliard kroner til modernisering av disse, slik at de skulle kunne være operative frem til 2015 og derved være operative til nye MTB-er var innfasat, og videre er det da naturlig å få en oversikt over hvilke operative enheter vi i dag har langs norskekysten, og har sjøforsvaret ressurser til å opprettholde en ansvarlig aktivitet, og hva innebærer dagens aktivitetsnivå?»

BEGRUNNELSE:

Dagens MTB-er i Hauk-klassen er fullt operative og er beregnet å kunne operere frem til 2015. Dette ble gjort for at Sjøforsvaret skulle ha et operativt MTB-våpen også under innfasingen av nye MTB-er. Nå viser det seg at Forsvaret vraker disse MTB-ene før nye er på plass. Dette virker lite sammenfallende med de intensjoner som lå til grunn da Hauk-klassen ble oppgradert. Det er derfor viktig å få en klargjøring av omstendighetene rundt dette og hva dette innebærer av konsekvenser for operasjonell drift av MTB-våpenet.

Svar:

Beslutningen om å oppgradere Hauk-klasse MTB-er og tilhørende missiler ble tatt ved Stortingets behandling av Innst. S. nr. 191 (1994-1995), jf Stprp. nr. 48 (1994-1995). På den tiden vurderte man at det

var behov for en større MTB-struktur enn tilfellet er i dag. I forbindelse med forrige langtidsplan, fremlagt av forrige regjering, sluttet Stortinget seg til å fase ut Hauk-klassen parallelt med innfasingen av den nye Skjold-klassen, jf. Innst. S. nr. 234 (2003-2004) til St.prp. nr. 42 (2003-2004) om den videre moderniseringen av Forsvaret i perioden 2005-2008,¹ overgangen mellom disse to fartøysklassene ville det ikke ha vært tilstrekkelig med ressurser, spesielt når det gjelder personell, til å operere begge fartøysklasser samtidig. Innfasingen av de nye fartøyene er derfor prioritert.

Stortinget har jevnlig, gjennom de årlige budsjettproposisjonene, blitt holdt orientert om utfasingen av fartøyene. Senest i budsjettet for 2008 ble Stortinget orientert om at det skulle seiles to Hauk-klasse fartøyer i første halvår av 2008, og at alle fartøyene ville bli utrangert i løpet av inneværende år, jf. Binnst. S. nr. 7 (2007-2008) til Stprp. nr. 1 (2007-2008) om forsvarsbudsjettet. I 2008 seiles tre av de seks nye fartøyene av Skjold-klassen.

Forsvaret har hatt stor nytte av den oppgraderte Hauk-klassen, og fartøyene har vært en viktig ressurs, senest i forbindelse med bidraget til UNIFILs maritime styrker i 2006 og 2007. Det kan også informeres om at vesentlige deler av de moderne systemene som ble anskaffet til Hauk-klassen i forbindelse med oppgraderingen gjenbrukes blant annet ved Kystjegerkommandoen, på minerydderne og ved Kystvakten.

Sjøforsvaret er midt i en fornyelsesprosess hvor gamle strukturelementer blir faset ut, mens nye far-

tøyer er på vei inn i strukturen. Denne planlagte prosessen vil medføre en periode hvor enkelte strukturelementer ikke er fullt ut operasjonelle og utrustet med alle våpentyper. Det bør likevel understrekes at Marinen seiler 4 minefartøyer, 3 undervannsbåter og 3 fregatter i tillegg til de nevnte 3 Skjold-klasse MT-Ber. Forsvaret har som kjent en større maritim struktur, men normale vedlikeholdsrutiner og oppgradrining av blant annet undervannsbåtene medfører at ikke alle fartøyene seiler til enhver tid. I tillegg har man et maritimt stabselement (Norwegian Task Group) som på kort varsel kan planlegge og lede maritime operasjoner på taktisk nivå. Denne strukturen har en god operativ evne og kan løse mange oppgaver.

Kystvakten har kontinuerlig tilstedeværelse langs kysten for å håndheve norsk suverenitet og suverene rettigheter. Kystvakten er nå i en prosess med å skifte ut eldre fartøyer til fordel for nye og mer moderne. Dette vil gjøre Forsvaret i bedre stand til å utføre oppgaver innen håndhevelse av suverene rettigheter, samt bistå til en forsvarlig kystforvaltning.

Marinen innehar operativ evne til å løse de fleste nasjonale oppgavene, dog med begrenset våpenutrustning spesielt mot krigsoppdraget Sjøforsvaret er fortsatt i en fase hvor nye fartøyer fases inn. Dette er en situasjon som vil vare frem til og med 2010 før samtlige av fregattene og Skjold-klassen er overtatt av Sjøforsvaret.

SPØRSMÅL NR. 1588

Innlevert 26. september 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 30. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Jeg viser til svar på spm. nr. 880 (2007-2008). Bevilgning til særskilte tilskott til kollektivtransport er på 233,8 mill. i 2008, men persontransport med hurtigbåt inngår ikke i dette programmet eller i andre statlige bevilgninger. I områdene rundt de største byene kan persontransport med hurtigbåt være et aktuelt alternativ til vegtransport.

Vil statsråden vurdere om statlige bevilgninger til kollektivtransport også skal omfatte persontransport med hurtigbåt?»

Svar:

I 2008 omfatter bevilgningen på 233,8 mill kr til Særskilte tilskudd til kollektivtransport (kap 1330

post 60) tre ulike tilskuddsordninger: Belønningsordningen for bedre kollektivtransport og mindre bilbruk; tilskudd til bedre kollektivtransport i distriktene; og tilskudd til kommunale og fylkeskommunale tiltak som gjør kollektivtransport mer tilgjengelig. Ingen av disse ordningene utelukker tilskudd til hurtigbåt. I retningslinjene for belønningsordningen til storbyområdene, som du viser spesielt til, legges det ikke andre føringer på bruken av midlene enn at de skal bedre kollektivtrafikkens konkurranseevne overfor personbil. Hvis fylkeskommunen, som er den formell søker, i samarbeid med storbyområdet mener kollektivtransporten styrkes best ved å benytte midlene til å bedre hurtigbåttilbudet, er det selvsagt inngenting i veien for det.

SPØRSMÅL NR. 1589**Innlevert 26. september 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 6. oktober 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Regjeringspartiene gav før valget i 2005 løfte om et nytt sykehus i Molde. Likevel frykter styreleder at det ikke vil bli byggestart i 2010 på grunn av manglende finansiering.

Vil statsråden bidra til at valgløftet om nytt sykehus i Molde blir innfridd, og er statsråden enig i at den økonomiske situasjonen landet er inne i innebærer at det vil være heldig å igangsette byggingen av nytt sykehus i Molde nå?»

BEGRUNNELSE:

Romsdals Budstikke rapporterer torsdag 25. september 2008 at tidspunktet for når byggingen av Nye Molde sjukehus kan starte, trolig blir klart før jul.

Ifølge Romsdals Budstikke uttalte styreleder Kolbjørn Almlid på et møte med regionrådene for Romsdal og Nordmøre at det ikke er mulig å finansiere sjukehuset slik at det blir byggestart i 2010. Almlid skal ifølge Romsdals Budstikke drøfte spørsmålet med helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen 3. oktober.

Almlid gir uttrykk for at "Planleggingen av det nye sjukehuset stopper imidlertid ikke opp." Dette har imidlertid vært sagt mange ganger tidligere opp igjennom årene, og det antydes nå byggestart først i 2014.

Professor Arild Hervik uttaler i Romsdals Budstikke at "Når bygg- og anleggsbransjen på Østlandet etter hvert mangler oppdrag og står i fare for å måtte permittere ansatte, er tida inne for staten til å få satt i gang sine store byggeprosjekter."

Hervik uttaler videre:

"Det Regjeringen vil legge fram er et motkonjunkturbudsjett".

Når vi kommer inn i vinteren, vil vi oppleve at det blir bråstopp i bygg- og anleggsbransjen. Det vil ikke gi seg de sterkeste utslagene i Møre og Romsdal, men på Østlandet. Dette er "gefundenes Fressen" for oss som skal bygge nytt sykehus i Molde. Det betyr ledig kapasitet. Og alle samfunnsøkonomer vet at det som er treffsikkert som motkonjunkturpolitikk er: "Bygg, bygg og bygg!"

Hervik uttaler forøvrig at det er "fullt mulig å holde den ønskete tempoplanen for byggestart av Nye Molde sjukehus i 2010." Hervik er også leder for sykehusgruppen som Molde næringsforum har opprettet.

Svar:

Jeg vil innledningsvis minne om at regjeringspartienes fokus i valgkampen 2005 var videreføring og realisering av fase 2 ved Nye St. Olavs Hospital. I desember 2005 ble det i foretaksmøte med Helse Midt-Norge RHF gitt en lovnad at regjeringen i løpet av stortingsperioden ville foreslå en økning i de årlige samlede bevilgningene til Helse Midt-Norge RHF med 140 mill. kroner. I budsjetttopplegget for inneværende år fulgte regjeringen dette ved å foreslå et historisk løft angående midler til gjenanskaffelse av bygg og utstyr på hele 1,67 mrd. kroner. Helse Midt-Norges andel av denne økningen er på 229 mill. kroner. Med dette har regjeringen gitt Helse Midt-Norge RHF handlingsrom for investeringer som det tidligere ikke var midler til.

Foretaksmodellen tilsier at Helse Midt-Norge RHF har et helhetlig ansvar for drift og investeringer i sin helseregion. Midler til investeringer er ikke ørmerket, men ligger som en del av basisbevilgningen. Som en del av dette helhetlige ansvaret har helseforetakene beslutningskompetanse til å planlegge og igangsette enkeltprosjekter.

Regjeringen har tidligere slått fast at vi går inn for både nytt sykehus i Molde og ny barneavdeling i Ålesund. Samtidig er det også slik at Helse Midt-Norge RHF må planlegge sine prioriterte prosjekter kostnadmessig og framdriftsmessig, slik at kostnader håndteres innenfor de budsjetttrammer som Stortinget fastsetter, og slik at helseregionen kan håndtere de framtidige kostnadene knyttet til dette. Helse Midt-Norge har hatt høy investeringsaktivitet på nye St. Olavs Hospital og må ta hensyn til dette i planleggingen av omfang og framdrift på nye prosjekter.

Når det gjelder nytt sykehus i Molde er jeg enig i at det er behov for det. Jeg har i møte med Helse Midt-Norge lagt til grunn at dersom helseregionen fortsetter med en drift der en ikke bruker mer penger enn det som bevilges, og en greier å redusere de totale investeringskostnadene ved utbyggingen, vil det kunne være realistisk å starte byggingen av et nytt sykehus i Molde i 2012. Dette selvsagt under forutsetning av at en samlet sett også vil ha en økonomi til å drive det nye sykehuset.

Regjeringens prioriteringer i budsjettene bygger på en samlet vurdering av ulike formål innenfor et helhetlig budsjetttopplegg. Regjeringen er opptatt av helsesektoren. Samtidig er vi også opptatt av utdanning, omsorg, samferdsel, barnehage, skoler og en rekke andre viktige velferdsområder. Behovet for

eventuelle statlige lånemidler til Molde-utbyggingen vil en måtte ta stilling til i det årlige arbeidet med statsbudsjettet. Vi må prioritere mellom alle slike

viktige områder innenfor et forsvarlig budsjettopplegg.

SPØRSMÅL NR. 1590

Innlevert 26. september 2008 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 6. oktober 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Ifølge et oppslag på ABC nyheter 11.09.08 vil Norge ikke anke ESAs avgjørelse vedrørende klimakvoteloven, og det vil derfor fremlegges revidert forslag for norsk opplegg i løpet av høsten. Statsråden sier i en pressemelding at alternativt opplegg skal komme raskt.

Når vil en revidert ordning fremmes for Stortinget, og kan statsråden nå garantere for at det nye opplegget ikke fører til en forverring av rammebetingelsene for de bedrifter som allerede er tildelt klimakvoter etter "gammel ordning"?»

Svar:

Regjeringen vil om kort tid legge frem et forslag til lovendringer som vi mener vil imøtekomme ESAs innvendinger mot det norske kvotesystemet. Det vil bli gjennomført en kort offentlig høring av regjeringens forslag til endringer før saken sendes til Stortinget for vedtakelse.

Regjeringen legger fortsatt opp til vederlagsfri tildeling av klimakvoter. De nye tildelingsreglene vil ta tilbørlig hensyn til de virksomhetene som i henhold til klimakvoteloven skulle få tildelt kvoter på grunnlag av sine utslipp i perioden 1998-2001.

SPØRSMÅL NR. 1591

Innlevert 26. september 2008 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 14. oktober 2008 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Meningsmålinger viser at motstanden mot oljeboring utenfor Lofoten og Vesterålen har økt under den rød-grønne regjeringen. Dette til tross for at Regjeringen angivelig har lagt vekt på sameksistens og miljøperspektiv i arbeidet med forvaltningsplanen. Dersom man antar at rød-grønne politikere ikke bevisst har ønsket å skape misstemning rundt oljevirkosomheten og seismikkarbeidet til OD, så har Regjeringen oppnådd motsatt resultat av det man har ønsket.

Hva vil Regjeringen gjøre for å snu opinionen igjen?»

BEGRUNNELSE:

Petroleumsnæringen er Norges viktigste næring. Den gir vårt samfunn enorme inntekter, er en teknologidriver og er viktig for energiforsyningen i en rekke land. Rundt 65 % av våre anslåtte petroleumsressurser er fortsatt ikke utvunnet. Dermed bør næringen kunne oppleve mange tiår med god aktivitet i Norge. Samtidig er næringen avhengig av gode rammevilkår og folkelig aksept for å kunne fungere. Her har myndighetene og politikerne et særskilt ansvar. Da forrige olje- og energiminister Åslaug Haga besøkte petroleumsmiljøet i Stavanger, påpekte hun at det "absurd" å hevde at Norge skal skru igjen krane. Og hun sa hun var positivt overrasket over hvor engasjert og bevisste petroleumsnæringen er i miljødebatten.

Svar:

Det er i St.meld. nr. 8 (2005-2006) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Barentshavet og havområdene utenfor Lofoten besluttet at det ikke skal igangsettes petroleumsvirksomhet i Nordland VII og Troms II i denne stortingsperioden. Spørsmålet om petroleumsvirksomhet i disse områdene vil bli vurdert i forbindelse med revidering av forvaltningsplanen i 2010. Det er behov for å styrke kunnskapsgrunnlaget i disse områdene og det skal derfor gjennomføres kartlegging av sjøfugl gjennom forskningsprosjektet SEAPOP, kartlegging av bunnforhold gjennom forskningsprosjektet MAREANO og geologisk kartleggingsarbeid i regi av Oljedirektoratet, dette innebærer blant annet seismikkinnnsamling.

Jeg har registrert en del sterke reaksjoner på gjennomføringen av årets seismikkinnnsamling. Jeg vil sørge for å få ryddet opp i dette i god tid før neste sommer. Vi vil gjøre vårt for å sikre en best mulig prosess for neste års innsamling, for å få gjennomført den seismiske innsamlingen som er pålagt av Stortinget til minst mulig ulempe for fiskeriene. Neste års seismikkinnnsamling vil derfor bli planlagt i tett dialog med fiskerinæring og -myndigheter.

Sameksistens med fiskeriene er viktig på hele norsk sokkel hvor det foretas seismiske innsamlinger. Oljedirektoratet og Fiskeridirektoratet har arbeidet sammen for å bedre sameksistensen mellom fiskeriene og seismisk aktivitet, og fremla 1. april i år en rapport med en rekke forslag til tiltak. Dette gjelder

blant annet tiltak for å sørge for bedre og mer nøyaktig informasjon om det enkelte seismiske tokt, og tiltak for å heve kompetansen til de fiskerikyndige. I tillegg er det opprettet et felles samarbeidsprosjekt mellom Fiskeridirektoratet, Statens forurensningstilsyn og Oljedirektoratet som skal utrede skremmeeffekt på fisk og marine sjøpattedyr.

For å styrke den viktige dialogen med fiskerinæringen hadde jeg sammen med Fiskeri- og kystminister Helga Pedersen et konstruktivt og godt møte med Norges Fiskarlag den 17. september vedrørende sameksistens mellom næringene. Det er en felles forståelse av viktigheten av å samarbeide om disse spørsmålene. Oljedirektoratet vil i de nærmeste månedene arbeide med konkrete tiltak for å bedre samarbeidet mellom seismikkaktiviteten og oljenæringa. Jeg har sammen med Fiskeri- og kystdepartementet avtalt et nytt møte med Norges Fiskarlag til våren for å følge opp disse tiltakene. Jeg ser frem til en videre konstruktiv dialog med fiskerinæringen i tiden fremover.

Jeg viser også til at vi følger opp behovet for nødvendige bevilgninger til innsamling av seismiske data i Lofoten og Vesterålen ved at statsbudsjettet for 2009 foreslår for Stortinget å bevilge NOK 200 millioner for å gjennomføre 3 D seismikk. Det er besluttet at denne innsamlingen skal foregå i løpet av 6 uker, som er i samsvar med ønsket fra fiskerinæringen for virksomheten i 2008. Vi tror dette også vil bidra til at konfliktpotensialet med fiskerinæringen blir mindre.

SPØRSMÅL NR. 1592**Innlevert 26. september 2008 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 7. oktober 2008 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) har kommet med forslag til forskrift om krav til kompetanse hos anleggs- og områdekonsesjonærer. NVE går langt i å kreve at alle tekniske oppgaver skal utføres av nettselskapenes egne ansatte, og at all erfaring skal beholdes der. Forslaget innebærer en kraftig advarsel til nettselskaper som ønsker å effektivisere driften.

Ser statsråden at dagens utvikling er positiv og at den bidrar både til lavere nettleie og et bedre fokus på kjerneoppavene hos selskapene?»

Svar:

I tildelingsbrevet for 2008 fikk Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) i oppdrag å følge opp nettselskapene når det gjelder rammer for utsetting av tjenester, for å sikre at dette gjøres i samsvar med gjeldende regelverk. NVE ble videre bedt om å utarbeide et forslag til forskrift om nettselskapenes rammer for utsetting av tjenester. NVE skulle legge vekt på å sikre en god prosess og dialog med alle berørte parter i dette arbeidet.

Forslaget til forskrift fra NVE har nylig blitt sendt departementet for vurdering og er p.t. fremdeles under behandling.

Departementet har mottatt en rekke innspill til NVEs forslag og disse vil bli tatt med i den videre vurderingen av forslaget. Jeg ber om forståelse for at

det er for tidlig for meg å innta en bestemt oppfatning av forslaget før saken er ferdig behandlet.

SPØRSMÅL NR. 1593

Innlevert 26. september 2008 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 3. oktober 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«I Aftenposten den 24. september kan man lese at NAV har 19 000 brudd på ventefristen og en økning på 5 000 saker som har ligget over fristen siden i sommer. Bruddene på NAVs tidsfrister er mer enn doblet på ett år. I sommer bevilget Regjeringen, iflg. Aftenposten, 40 mill. kr. ekstra til NAV. Ifølge Aftenposten gjelder 900 saker brudd på fristen i forbindelse med refusjon av legemidler.

Hvor mange av de 19 000 sakene gjelder søknad om individuell refusjon av legemidler?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Aftenposten den 24. d.m. er det en økning av ventefristbrudd på 5000 saker siden i sommer. Jeg går ut fra at de 900 sakene som oppgis å gjelde søknad om refusjon av legemidler er en del av disse 5000. Jeg ber derfor om en oversikt over hvor mange av det totale antallet brudd som gjelder søknader om refusjon av legemidler.

Svar:

Arbeids- og velferdsetaten, som ble etablert 1. juli 2006, er inne i en omfattende og krevende omstilling som følge av NAV-reformen, pensjonsreformen og overføring av ansvaret for helserefusjoner til helsedirektoratet. Omstillingen innebærer at mange ansatte må bytte arbeidssted, arbeide med nye oppgaver og tilegne seg ny kompetanse. Etableringen av NAV-kontor har også vist seg å være mer krevende enn regnet med. Samlet sett har dette medført at Arbeids- og velferdsetaten ikke har opprettholdt forventet tjenesteproduksjon i 2008. Som også representant Nesvik viser til, har dette medført lengre saksbehandlingstider og oppbygging av restanser.

Jeg får opplyst fra Arbeids- og velferdsdirektoratet at det per august 2008 er i underkant av 7000 restanser på legemiddelområdet. Av dette har ca 1400 saker en saksbehandlingstid over etatens eget krav til maksimal saksbehandlingstid som er to måneder. Etaten har gjennomført en handlingsplan med en rekke tiltak for nettopp å bygge ned restanser på legemiddelområdet. Denne innsatsen gav effekt i form av nedgang i restanser fra 17000 i januar 2008 til 7000 i august 2008. For saker med behandlingstid over etatens krav til maksimal behandlingstid har det vært en del svingninger. Nivået er nå det samme som i januar 2008.

For annet halvår 2008 forventes det økt inngang av saker både ut fra normal saksmengdeutvikling, regelverksendringer for allergimedisin og som følge av at overgangsordningen for ny refusjonsliste nå er over. Arbeids- og velferdsetaten arbeider målrettet med sikte på å redusere saksbehandlingstiden og bygge ned restansene innenfor flere stønadsområder. Jeg regner med at en allerede ved utgangen av året kan vise til gode resultater.

Jeg vil tilslutt nevne at for å kunne bygge ned restanser og redusere saksbehandlingstiden innenfor den samlede ytelsesforvaltningen, ble Arbeids- og velferdsetaten styrket gjennom omdisponering av 40 mill. kroner i sommer.

I St.prp. nr. 87 (2007 – 2008) Om styrking av Arbeids- og velferdsetaten i 2008, som nylig er lagt frem, foreslår regjeringen å styrke etaten med ytterligere 60 mill. kroner. Dette gir grunnlag for en forsterket innsats for å få ned saksbehandlingstidene og bygge ned restansene slik at brukerne kan motta ytelse de har krav på i rimelig tid.

SPØRSMÅL NR. 1594**Innlevert 26. september 2008 av stortingsrepresentant Jan Fredrik Vogt****Besvart 30. september 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete*****Spørsmål:***

«Vil samferdselsministeren respektere de demokratiske avgjørelser fattet av de folkevalgte i Horten kommune, som eier av fergekaia i Horten?»

BEGRUNNELSE:

På oppdrag fra Samferdselsdepartementet har Vegdirektoratet utredet en klassifisering av veinettet i Norge. Vegdirektoratet mener fergesamband bør klassifiseres på lik linje med den veien sambandet er en del av.

Statens vegvesen uttaler at riksvei 19 og riksvei 306 mellom E 6 i Østfold og E 18 i Vestfold, inkludert fergeforbindelsen mellom Horten og Moss, oppfyller kriteriene for riksvei. Horten kai er i dag eid av Horten kommune. Vegdirektoratet mener det må være et krav at fergekaia i Horten blir statlig dersom riksvei 19 fortsatt skal være riksvei, heter det i dokumentet fra Vegdirektoratet som omhandler forslag til klassifisering av riksveier ved gjennomføring av forvaltningsreformen om veier i Norge.

Undertegnede kan ikke se at en fergekai som tilfredsstillende de krav staten setter nødvendig vis må eies av staten. Horten kommune har foretatt store in-

vesteringer i og oppgraderinger av fergekaia de siste 10 til 15 årene for å sikre god drift. Fergesambandet og fergekaia er et viktig trafikknutepunkt som kommunen selvsagt ønsker å ivareta på best mulig måte. Et samlet tverrpolitisk flertall i Horten har gitt uttrykk for at de ønsker at fergekaia fortsatt skal være i kommunens eie.

Svar:

Stortingets flertall har sluttet seg til at ansvaret for det vesentligste av øvrige riksveger og øvrige riksvegferjesamband skal overføres fra staten til fylkeskommunene. Vegdirektoratet har nylig sendt ut et forslag til klassifisering av øvrige riksveger ved gjennomføring av forvaltningsreformen, på bred offentlig høring. Høringsfristen er satt til 1. november 2008.

Samferdselsdepartementet har foreløpig ikke tatt stilling til klassifiseringen av riksvegnettet i forbindelse med forvaltningsreformen. Dette vil bli tatt stilling til etter at høringen har funnet sted, og etter at Vegdirektoratets endelige forslag ligger på bordet. Jeg finner det derfor ikke riktig på nåværende tidspunkt å gå nærmere inn i saken som berører Horten ferjekai.

SPØRSMÅL NR. 1595**Innlevert 26. september 2008 av stortingsrepresentant Laila Dævøy****Besvart 6. oktober 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen*****Spørsmål:***

«Det er av avgjørende betydning at pasienter har tillit til helsepersonell. Når leger som har begått seksuelle overgrep mot sine pasienter får beholde sin autorisasjon som lege, er det med på å svekke tilliten til helsepersonell. Ifølge VG 26.09.08 får en lege beholde sin autorisasjon fordi overgrepene er for langt tilbake i tid.

Vil statsråden gjennomgå lovverket for å vurdere om det er behov for innstramming, og dermed sikre at pasienter kan ha tillit til legen de oppsøker?»

BEGRUNNELSE:

Seksuelle overgrep er fortsatt et tabubelagt område. Mennesker som opplever dette holder det derfor hemmelig, eller bruker lang tid før de forteller det videre.

Svar:

Som det fremgår er bakgrunnen for representantens spørsmål et VG-oppslag om en tilsynssak mot en lege som skal ha begått overgrep mot flere av sine pasienter. Av oppslaget fremgår at Statens helsetilsyn har vurdert det dit hen at legens autorisasjon ikke skal

tilbakekalles. Fra Statens helsetilsyn har jeg imidlertid fått presisert at legen i den aktuelle saken har fått såkalt begrenset autorisasjon. Det vil si at tilsynsmyndighetene har vurdert det dit hen at vilkårene for tilbakekall av autorisasjonen har vært oppfylt, men at man etter en konkret vurdering har funnet grunn til å la legen fortsette sin virksomhet på bestemte vilkår. Som det fremgår av VG-oppslaget har tilsynsmyndighetene ved sin vurdering lagt vekt på at overgrepene lå tilbake i tid, og det er stilt som vilkår for å beholde autorisasjonen at legen går til behandling.

Jeg ber om forståelse for at jeg som helse- og omsorgsminister ikke kan gå inn og kommentere denne enkeltsaken direkte. Saken har vært til behandling hos Statens helsetilsyn, som er det organ som skal behandle denne type saker. I tillegg er det slik at sakene kan inneholde opplysninger som ikke fremgår av avisoppslaget, og jeg kjenner derfor ikke saken i detalj. Mitt svar på representantens spørsmål må derfor bli av mer overordnet karakter, og jeg vil bare kommentere enkelte generelle problemstillinger i tilknytning til denne type saker.

Helsepersonell kan få sin autorisasjon tilbakekalt etter helsepersonelloven § 57. Vilkaene for tilbakekall er at helsepersonellet "er uegnet til å utøve sitt yrke forsvarlig" på grunn av en eller flere av de spesifikke tilbakekallsgrunner som bestemmelsen regner opp, herunder på grunn av "atferd som anses uforenlig med yrkesutøvelsen." Av lovens § 59 fremgår at selv om vilkårene for tilbakekall av autorisasjon er oppfylt, kan Statens helsetilsyn begrense autorisasjonen til å gjelde utøvelse av bestemt virksomhet. Det er i så fall et krav at vedkommende helsepersonell anses skikket til å utøve virksomhet på et begrenset felt under tilsyn og veiledning.

Vilkårene for tilbakekall av helsepersonells autorisasjon er strenge. I 2006 tilbakekalte Statens helsetilsyn autorisasjonen til 71 helsepersonell, og i 2007 ble det tilbakekalt 70 autorisasjoner. Den konkrete begrunnelsen for tilbakekall varierer, men den største gruppen gjelder saker hvor helsepersonellet har hatt et rusproblem. I 2007 utgjorde disse sakene 28 av i alt 70 tilbakekallssaker. De neste største gruppene gjaldt tilbakekall begrunnet med helsepersonellens adferd og helsepersonellens seksuelle utnyttning av pasient. Disse gruppene bestod av henholdsvis 17 og 7 saker. Når det gjelder vedtak om begrenset autorisasjon har Statens helsetilsyn i 2006 fattet 8 slike vedtak og 3 vedtak i 2007.

Statens helsetilsyn har i forbindelse med en tidligere sak opplyst at i saker av overgreps-lignende karakter, så vil det normalt ende med tilbakekall av helsepersonellens autorisasjon dersom det finnes tilstrekkelig bevis at helsepersonellet har innledet et

forhold til en pasient eller at det foreligger tilfeller av seksuell utnyttning. Som nevnt innledningsvis har man også i denne saken vurdert det dit hen at vilkårene for tilbakekall var oppfylt, men man har altså falt ned på en begrenset autorisasjon under henvisning til at overgrepene lå tilbake i tid og at legen går til behandling.

Når det gjelder representantens spørsmål om jeg vil gjennomgå dagens regelverk for å vurdere om det er behov for innstramming, er det min vurdering at dagens regelverk i all hovedsak må sies å være strengt nok. Slik jeg ser det åpner dagens regelverk for at man kan reagere med administrativ reaksjon i de alvorlige sakene, det være seg i form av tilbakekall eller suspensjon av autorisasjon, begrensninger i autorisasjonen eller advarsel. I forlengelsen av dette viser jeg også til at Stortinget nylig har vedtatt endringer i helsepersonellovens reaksjonsbestemmelser, jf. Ot.prp. nr. 25 (2007-2008) Om lov om endringer i helsepersonelloven og helseregisterloven og Innst. O. nr. 38 (2007-2008). Jeg tar sikte på å sette i kraft disse endringene i løpet av kort tid, og tilsynsmyndighetene vil da i tillegg få adgang til å treffe vedtak om begrensninger av autorisasjon selv om vilkårene for tilbakekall av autorisasjon ikke er oppfylt. Også advarselsbestemmelsen er endret slik at den vil være mer anvendelig i såkalte tillitsbruddssaker.

Slik jeg vurderer det er altså regelverket både strengt nok og nyansert nok til at man kan reagere med ulike former for administrative reaksjoner overfor helsepersonell. Når det gjelder valg av reaksjon, så må dette som nevnt bero på tilsynsmyndighetenes konkrete vurdering i den enkelte sak. Jeg vil imidlertid påpeke at tilbakekallsbestemmelsen i helsepersonelloven er begrunnet i behovet for å kunne beskytte nåværende og fremtidige pasienter mot helsepersonell hvis yrkesutøvelse utgjør en helserisiko for pasienter. Administrativ reaksjon i form av tilbakekall skal således ikke være en straffereaksjon, men den alvorligste reaksjonen tilsynsmyndigheten kan gripe til når dette er nødvendig for å beskytte fremtidige pasienter. Slik jeg tolker Statens helsetilsyns avgjørelse i denne saken har man vurdert det dit hen at en begrenset autorisasjon på vilkår av gjennomført behandling, vil være tilstrekkelig reaksjon for å ivareta fremtidige pasienters krav på sikkerhet. Som nevnt kan jeg som helse- og omsorgsminister ikke gå direkte inn i den enkeltsaken som ligger til grunn for representantens spørsmål. Jeg kan ikke overprøve Statens helsetilsyns skjønnsutøvelse i slike enkeltsaker og kan derfor heller ikke kommentere tilsynsmyndighetenes vurdering når det gjelder valg av administrativ reaksjon i denne konkrete saken.

SPØRSMÅL NR. 1596**Innlevert 29. september 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 6. oktober 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Mener statsråden at det er fornuftig av Helse Midt-Norge å bruke sårt tiltrenge helsekroner til en ekstern granskning av konkurranseutsetting av ambulansetjeneste i Helse Midt-Norge, samtidig som Riksrevisjonen er i gang med sin granskning, og hva vil statsråden nå foreta seg i saken?»

BEGRUNNELSE:

Helse Midt-Norge konkurranseutsatte i fjor ambulansetjenestene i 21 ambulansområder. Først i september vart det kjent at styret i helseforetaket har gitt ei ekstraløyving på over 84 millioner til to av vinnerne i konkurransen, noe som skapte stor uro rundt saken i media. Undertegnede fremmet derfor den gang spørsmål om saken til helse- og omsorgsministeren, som ga svar tilbake 15.09.08, om at han på bakgrunn av styrevedtaket i Helse Midt-Norge RHF om at det ville bli ekstern granskning, ikke ville foreta seg noe på nåværende tidspunkt, men lovet å holde seg orientert om saken og de eventuelle konklusjoner som blir gjort i sakens anledning. Fagforbundet reagerte også sterkt på saken, og bad Riksrevisjonen om å granske anbudsprosessen, noe Riksrevisjonen nå er i gang med ifølge Klassekampen 26. september. Klassekampen kan også vise til at styret i Helse Midt-Norge har gitt advokatfirmaet Kvale & Co i Oslo oppdraget med å foreta en ekstern gjennomgang av "anskaffelsesprosessen og håndtering av avtalene om kjøp av ambulansetjenester i Helse Midt-Norge. Kommunikasjonsdirektør Tor Haukaas i Helse Midt-Norge opplyser at prisen på den eksterne gjennomgangen vil ligge under grensen for utlysning av anbud, som er 500 000,- kroner, men oppgir heller ikke noen eksakt pris på det avtalte oppdraget. At regionale helseforetak sløser bort fellesskapet sine sårt tiltrenge helsekroner på denne måten, ser jeg på som svært alvorlig, og stiller meg spørrende til vurderingsevnen til de som styrer.

Svar:

Det er etter min oppfatning avgjørende for en god offentlig helsetjeneste at befolkningen har stor tiltro til kvaliteten i de tjenester som ytes, og at helsetjenesten for øvrig har et godt omdømme. Helsetjenesten skal ivareta et samfunnsansvar på mange områder og har også et ansvar for å forvalte store samfunnsressurser på en god måte. Det er viktig at en offentlig helsetjeneste opptrer ryddig i forhold til private aktører, ikke minst ved kjøp av private tjenester som skal inngå i det offentlige tjenestetilbudet. Det er viktig at offentlige anskaffelser preges av forutsigbarhet, likebehandling, gjennomsiktighet og etterprøvbarhet.

Når det gjelder denne konkrete saken, så har jeg ingen merknader til styrets vedtak fra 5. september i år om å foreta en ekstern gjennomgang av anbudsprosessen og den etterfølgende håndtering av avtalene. Dette var et vedtak som imøtekom de spørsmål som ble reist både i media og politisk omkring saken. Jeg viser i denne sammenheng til spørsmål nr. 1501 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, hvor det nettopp ble bedt om en avklaring av hvorvidt Helse Midt-Norge RHF har opptrådt i tråd med regelverket for offentlige anskaffelser.

Det at Riksrevisjonen i ettertid har igangsatt undersøkelser i tilknytning til saken endrer ikke betydningen av styrets vedtak om ekstern gjennomgang. At også Riksrevisjonen velger å undersøke saken, bidrar til en ytterligere klarhet og åpenhet om hvordan denne saken har blitt håndtert. De to gjennomgangene av saken vil ha ulikt perspektiv. Riksrevisjonens gjennomgang vil ha en konstitusjonell tilnærming, mens den eksterne gjennomgangen initiert av Helse Midt-Norge RHF vil ha fokus på de interne prosesser og håndtering av saken i det regionale helseforetaket.

Jeg er tilfreds med at Helse Midt-Norge RHF har initiert en gjennomgang av saken og har merket meg at Riksrevisjonen har igangsatt en undersøkelse. Dette er viktig både i forhold til å sikre kvaliteten i fremtidige anskaffelsessaker, og i forhold til sektorens omdømme totalt sett. Jeg vil fortsatt holde meg orientert om saken og de eventuelle konklusjoner som vil bli trukket i denne sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 1597**Innlevert 29. september 2008 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 7. oktober 2008 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«De frivillige organisasjonene spiller en helt avgjørende rolle i velferdssamfunnet. Bortfallet av automatinntekter har skapt utfordringer for organisasjonene. Norges Blindforbund og andre organisasjoner søkte for mer enn 18 mnd. siden departementet om å kunne gå nye veier for å øke sine inntekter. I Dagsnytt 12.30, 25 sept. sier statsråden at det vil ta tid å gi organisasjonene svar. Svaret er arrogant og tyder på trenering.

Når vil statsråden åpne for nye og forbedrede inntektsmuligheter for organisasjonene?»

Svar:

Stortinget vedtok i juni 2003 å avvikle driften av gevinstautomater, jf Ot.prp.nr. 44 (2002-2003) og Innst.O.nr. 124 (2002-2003). Kultur- og kirke departementet har deretter hatt løpende dialog med de berørte organisasjoner for å sikre en mest mulig smidig overgang til en tilværelse uten automatinntekter. Automatdriften ble avviklet fra 1. juli 2007. Departementet hadde senest i januar 2008 møte med Norges Blindforbund om organisasjonens fremtidige inntekter. Departementet sendt 23. mai 2008 brev til forbundet om det samme.

I forbindelse med Stortingets automatvedtak i 2003 ble det blant annet lagt til grunn at de 10 største humanitære organisasjonene (10 H) som hadde automatinntekter i 2001, skal få utbetalt en fast prosentandel av overskuddet fra Norsk Tipping, som kompensasjon for de tapte inntekter fra automatdriften. Ved Stortingets lovvedtak om dette i 2003 ble det lagt opp til at 18 prosent av Norsk Tippings overskudd skal fordeles samfunnsnyttige og humanitære organisasjoner som har hatt automatinntekter, og at de 10H skulle få en fast prosentandel av disse 18 prosentene. I St.meld.nr. 39 (2006-2007) Frivillighet for alle, ble det også lagt opp til at de frivillige organisasjonene skulle få utbetalt 1 milliard kroner ekstra i årene 2008 og 2009.

Når det gjelder Norges Blindforbund, vil forbundet få utbetalt et beløp i størrelsesorden 7 mill. kroner i 2008. For 2009 og årene fremover vil beløpet bli betydelig høyere.

Jeg vil i løpet av inneværende år også fortsette dialogen med de samfunnsnyttige og humanitære organisasjonene i forhold til en fortsatt forsvarlig utvikling av den generelle aktiviteten på lotteri- og pengespillområdet.

SPØRSMÅL NR. 1598**Innlevert 30. september 2008 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 9. oktober 2008 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Et godt alternativ til den beklagelige og sterkt økende bruk av bompengefinansiering av statlige vegprosjekt er etablering av regionale vegselskap som påtar seg forskotteringskostnader og evt. også delfinansiering.

Kan finansministeren klargjøre hvilke skatteregler som gjelder i dag dersom bedrifter deltar med forskotteringsbidrag eller delfinansiering direkte fra eget selskap eller indirekte via vegselskap, og hva vil hun gjøre for at en slik finansieringsløsning blir skattemessig bedre for næringslivet?»

Svar:

Spørsmålet dreier seg om hvilke skatteregler som gjelder for de tilfellene der en privat aktør får ansvar for å finansiere, prosjektere, bygge, drive og eventuelt vedlikeholde et nærmere angitt veianlegg, og hvorledes bedriftens inntekter fra slike prosjekter skal beskattes.

En slik løsning vil reise spørsmål som både gjelder innvinning av inntekt og tidfesting av inntekter og utgifter. Ved anvendelsen av skattereglene må det tas standpunkt til den konkrete kontraktens og kontraktfasenes nærmere innhold. Jeg må således her begrense meg til noen overordnede hensyn.

For det tilfelle at en bedrift delfinansierer veiprojektet direkte eller indirekte via et veiselskap, uten at disse midlene etter avtale skal tilbakeføres på et senere tidspunkt, vil disse kostnadene etter forholdene kunne gi rett til fradrag ved inntektsskatteligningen for bedriften. Fradrag forutsetter blant annet at det foreligger tilstrekkelig tilknytning mellom kostnadene og bedriftens inntekter eller inntektsskapende virksomhet.

I det følgende behandles spørsmålet om skattemessig behandling i tilfeller der bedrifter deltar med forskotteringsbidrag, det vil si at kostnadene etter avtale i sin helhet skal tilbakeføres på et senere tidspunkt. Veiselskapets ubetingede rett til vederlag for anleggsarbeidene (opptjent men ikke nødvendigvis forfalt) vil, alt etter hvorledes den enkelte kontrakt er utformet, inntre enten når anlegget er ferdig, eller ved nærmere angitte delmål. Man kan også tenke seg at vederlaget for anlegget etter kontrakten ikke skal gjøres opp ved ferdigstillelsen av anlegget, men er utsatt og bakt inn i kontantstrømmen fra oppdragsgiver til veiselskapet i driftsfasten. Normalt skulle ikke dette påvirke skattetidspunktet for anleggsvederlaget, idet slik betalingsutsettelse oftest vil ha karakter av en kredittytelse. Rente- og likviditetsbelastningen ved dette (senere betaling enn både anleggskostnadene og eventuelt skatten på fortjenesten) skal i prinsippet kunne kompenseres gjennom priskalkylen i en kontrakt ved at det tas hensyn til kreditlementet.

Innvinning av inntekt

Et skatterettslig utgangspunkt er at rene inntektsmuligheter ikke er skattepliktige, kun endelig opptjente inntekter. Innvinningsreglene avgjør denne overgangen til endelig opptjent inntekt. På hvilket tidspunkt en inntekt skal anses innvunnet beror på en tolkning av skatteloven §§ 5-1 og 5-30. Hovedregelen er at innvinning i løpende kontraktsforhold skjer etter hvert som skattyter opptjener ubetingede krav på vederlag.

Begrepet ubetinget krav har ikke noe entydig innhold i privatretten, men skillet mellom innsatsforpliktelse og resultatforpliktelse danner et utgangspunkt. En innsatsforpliktelse gir yteren krav på vederlag uten at kravet er knyttet til et bestemt resultat, og han vil derfor opparbeide seg ubetingede krav etter hvert som han utfører sitt oppdrag. Resultatforpliktelse innebærer at yteren må frambringe et bestemt resultat for å ha krav på vederlag. Yteren vil derfor ikke ha et ubetinget krav før ved frambringelsen av det avtalte resultat.

Hvorvidt skattyter sivilrettslig har opparbeidet seg et ubetinget krav på vederlag, må vurderes ut fra den enkelte kontrakt.

Tidfesting av inntekter og utgifter

Skattelovens hovedregel om tidfesting innebærer at fordeler som innvinneres fra andre skal tas til inntekt når skattyteren får en ubetinget rett til ytelsen, mens kostnader fradras når det oppstår en ubetinget forpliktelse for skattyteren til å dekke eller innfri kostnaden (realisasjonsprinsippet). Denne hovedregelen legges til grunn for tidfestingen, såfremt ikke annet er særskilt bestemt i skattelovgivningen, jf. skatteloven § 14-2.

For tidfesting av inntekter og utgifter knyttet til langsiktige prosjekter må det vurderes hvorvidt unnaksregelen i skatteloven § 14-5 tredje ledd om langsiktige tilvirkningskontrakter kommer til anvendelse. Bestemmelsen bygger på realisasjonsprinsippet, jf. Ot.prp. nr. 35 (1990-91) side 106, og er begrunnet med at inntekter ikke bør komme til beskatning før det med overveiende sannsynlighet er klart at skattyter har et ubetinget krav på den inntekt han skatlegges for. Samtidig skal entreprenørens anleggskostnader aktiveres inntil denne inntektsføringen skjer. Dermed blir det nettoinntekten av entreprenørens prosjekt som skatlegges da.

Uttrykket tilvirkningskontrakt er verken definert i lovteksten eller forarbeidene. Privatrettslig omfatter uttrykket i alminnelighet kontrakter som gjelder framstilling av fysiske eiendeler, og hvor selgeren står for anskaffelsen av materialer o.l. Det må være klart at dersom et veiselskap bare bygger en vei, og deretter overleverer den til staten, vil det utvilsomt foreligge en tilvirkningskontrakt. Kontrakten vil da være fullført når veien er ferdigstilt, og risiko og kontroll er gått over på staten.

Ved sammensatte kontrakter hvor veiselskapet i tillegg skal drive og vedlikeholde veien etter den fysiske ferdigstillelsen, oppstår det spørsmål om de enkelte kontraktsbestanddelene skal følge ulike tidfestingsregler eller om én tidfestingsregel skal legges til grunn for behandling av hele kontrakten.

I Ot.prp. nr. 16 (1991-92) Oppfølging av skattereformen forutsettes det at større, sammensatte oppdrag skattemessig skal deles opp i de deloppdrag som det består av, og at spørsmålet om resultatansvar må avgjøres i forhold til hvert enkelt enkeltoppdrag:

”Ved vurderingen av om et oppdrag som naturlig lar seg splitte opp i flere deler skal anses som ett eller flere enkeltoppdrag i skattemessig forstand, vil det være av avgjørende betydning om skattyter i realiteten har fått et ubetinget krav på det opptjente vederlag når deloppdraget er fullført.”

Uttalelsen regulerer i første rekke spørsmålet om det foreligger én eller flere tilvirkningskontrakter. Jeg antar likevel at uttalelsen bygger på den forutsetning at sammensatte kontrakter kan deles opp, slik at

ulike tidfestingsregler eventuelt vil gjelde for de enkelte deler.

Formålet med skatteloven § 14-5 tredje ledd taler også for denne løsning. Bestemmelsen er som nevnt begrunnet med at en netto inntekt ikke bør komme til beskatning før det med overveiende sannsynlighet er klart at skattyter har et ubetinget krav på den inntekt han skattlegges for. Så lenge skattyter har påtatt seg

et resultatansvar ved framstilling av en eiendel, spiller det ingen rolle om skattyter etter den fysiske ferdigstillingen skal overlevere eiendelen til bestilleren eller ikke.

Jeg er av den oppfatning at dagens skatteregler på dette området er hensiktsmessige, og jeg har ingen planer om å foreslå særordninger for denne typen finansiering av veiprosjekter.

SPØRSMÅL NR. 1599

Innlevert 30. september 2008 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 3. oktober 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Ifølge oppslag i Aftenposten 27. september er reglene for polske arbeidstakere i Norge med hensyn til trygderettigheter uklare. Disse arbeidsinnvandrerne betaler trygdeavgift på 7,8% som en del av skatten til Norge, men får ikke rettigheter etter det norske trygdesystemet.

Hvordan skal regelverket praktiseres, og mener statsråden at polske arbeidstakere skal betale trygdeavgift til den norske staten når de ikke får den tjenesten de har krav på?»

BEGRUNNELSE:

Det fremgår av oppslaget i Aftenposten at verken Polen eller Norge vil ta ansvaret for de polske arbeidsinnvandrerne i Norge sine trygderettigheter. En mulighet hadde vært at Norge ikke krevde inn trygdeavgiften, og at de polske arbeidstakerne på midlertidig opphold heller betalte trygdeavgift til Polen og fikk tjenestene finansiert av sitt hjemland.

Det ønskes oppgitt statens provenytnap av en slik løsning.

Svar:

Utgangspunktet etter EØS-avtalen er at arbeid i Norge, inkludert forhold som henregnes til tjenesteyting, skal medføre medlemskap i og avgiftsplikt til norsk trygd, jf. forordning 1408/71. Dette gjelder selv om arbeidstakeren er bosatt i et annet EØS-land eller foretaket/arbeidsgiveren der vedkommende er ansatt, har sitt forretningskontor eller sin bopel i et annet EØS-land. Avtalen pålegger ikke arbeidstake-

rens hjemland plikt til å gi dekning ved arbeidsforhold i Norge, med mindre hjemlandet uttrykkelig har påtatt seg dette ved å utstede de nødvendige utsendingsblanketter.

Det betyr at for eksempel en polsk statsborger som faktisk arbeider i Norge, skal være medlem av folketrygden, med mindre vedkommende dokumenterer at han eller hun skal fortsette i hjemlandets trygd. Dette gjelder uavhengig av om vedkommende arbeidstaker arbeider for norsk arbeidsgiver her eller arbeider for polsk arbeidsgiver som yter tjenester her.

Dekningen etter EØS-avtalen omfatter blant annet pensjonsopptjening, rett til helsetjenester for arbeidstakeren selv og for forsørgede familiemedlemmer, selv om de oppholder seg i arbeidstakerens hjemland, og rett til barnetrygd for barn som oppholder seg i hjemlandet.

Det er ingen tvil om de rettigheter som EØS-avtalen gir for EØS-borgere som arbeider i Norge. Oppslagene i Aftenposten omhandler saker som ikke har fått en riktig behandling på lokalplanet, men Arbeids- og inkluderingsdepartementet har ikke grunnlag for å si at slike feil har hatt et større omfang.

Selv om reglene er klare nok, kan de faktiske forholdene i den enkelte sak være uklare og skape berettiget tvil. Nødvendig dokumentasjon på arbeidsforholdet i Norge bør og må derfor kunne kreves.

På bakgrunn av oppslagene i Aftenposten har departementet tilskrevet Arbeids- og velferdsdirektoratet og bedt om at reglene presiseres overfor etaten på dertil egnet måte. Arbeidstakere som er berørt av problemene i praksis, vil selvsagt få sine rettigheter.

SPØRSMÅL NR. 1600**Innlevert 30. september 2008 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 10. oktober 2008 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Folk på Sunnmøre kan risikere å ikke få nødvendig politihjelp. Politiet er lei av å jobbe overtid, og enkelte lensmannsdistrikt kan stå uten bemanning på kveldstid og i helgene.

Hva vil statsråden nå foreta seg for å sørge for at befolkningen på Sunnmøre og i Sogn og Fjordane får nødvendig politihjelp?»

BEGRUNNELSE:

Sunnmørsposten meldte lørdag 27. september 2008 at folk på Sunnmøre kan risikere å ikke få nødvendig politihjelp i helga. Det fremgår at flere kommuner på Sunnmøre kan risikere å stå uten politidekning denne helgen og flere helger fremover. Årsaken er at politiet på Sunnmøre, og i resten av landet, er luta lei av å jobbe overtid. Nå setter de seg på bakbeina, og konsekvensene kan bli dramatiske.

Hovedtillitsvalgt for politiet på Sunnmøre, Trond Arne Aglen sier at "I ytterste konsekvens kan det føre til at enkelte lensmannsdistrikt vil stå uten bemanning på kveldstid og i helgene." Og videre "Og det kan jo føre til dramatiske situasjoner."

Aglen uttaler at Sunnmøre er det dårligst bemannede politidistriktet i landet, med 1,1 politifolk per 1000 innbyggere, mens landsgjennomsnittet er på 1,8. Hittil er det brukt 11 500 timer akkumulert overtid på Sunnmøre. Aglen uttaler at dette koster mye penger og at "Vi hadde heller sett at dette gikk til nye stillinger."

Aglen håper nå at polititoppene på Sunnmøre vil holde seg unna beordring av politifolk til overtidsjobbing, og sier:

"Vi er jo klare over at det kan skje, at våre medlemmer blir beordret til å jobbe når de ikke ønsker.

Et eksempel er fra Sykkylven denne uka. En kvinnelig lensmannsbetjent ble beordret til å ha vakt på kveldstid, selv om hun satt hjemme i Ålesund med ansvar for barn. Heldigvis skjedde det ikke noe dramatisk i løpet av denne perioden."

I Lørdagsrevyen 27. september 2008 fremkom det at denne helgen hadde en nyutdannet politibetjent ansvaret for vaktholdet i 12 kommuner, for 53 000 innbyggere og halve Sogn og Fjordane. Reiseavstandene er store. Politibetjenten uttaler:

"Aktiv tjeneste som involverer det aller meste der det er folk til stede, det kan eg jo egentlig ikkje ta. Det går på vår egen sikkerhet."

Svar:

Innledningsvis vil jeg kort nevne at departementet tidligere hadde den direkte etatsstyringen av det enkelte politidistrikt. Da Politidirektoratet ble opprettet og politireformen vedtatt av et bredt flertall i Stortinget, innebar dette også vesentlige endringer i den administrative styringen av norsk politi. Etatsstyringsoppgavene for politidistriktene og de fleste særorganene ble delegert til Politidirektoratet, herunder ressursfordeling og resultatoppfølging.

Dette innebærer at politibudsjettet fordeles av Politidirektoratet. Fordelingen skjer ut fra en ressursfordelingsmodell basert på en rekke kriterier relatert til politiets oppgaveløsning, hvor kriminalitetsbekjempelse og trygghet representerer de viktigste områdene.

Hovedutfordringen for politi- og lensmannsetaten nå og en tid fremover er mangel på politiutdannet personell. Under Bondevik II-regjeringen var opptaket av studenter over de fire årene fra 2002 til 2005 til sammen 1128 studenter. Erfaring har vist at dette var for lavt. Antall ferdigutdannede politifolk i dag er med andre ord for lavt til å dekke behovet. Regjeringen økte derfor opptaket ved Politihøgskolen i 2007 og 2008 til 432 studenter pr. år. Allerede etter tre år med denne regjeringen er opptaket høyere – dvs. 1224 studenter – enn det Bondevik II-regjeringen hadde i løpet av fire år. I statsbudsjettet for 2009 foreslår regjeringen å øke opptaket på Politihøgskolene til rekordhøye 552 studenter. Politihøgskolens budsjett foreslås styrket med 30 mill. kr.

I tillegg til å øke opptaket ved Politihøgskolen arbeider vi med å organisere politiet på en bedre måte. Utdannede polititjenestemenn må i større grad ut i aktiv tjeneste, og de oppgavene som like gjerne kan utføres av sivile, bør utføres av sivile. Politidirektoratet har satt i gang en rekke tiltak, bl.a. rekruttering av personell med annen utdanning, eksempelvis arrestforvarere, for å frigjøre polititjenestemenn for politioppgaver. Samtidig arbeider vi med tiltak for å beholde eldre politifolk lenger i jobb. Det er nå 149 tjenestemenn som fortsatt er i tjeneste som følge av seniorpolitiske tiltak i politidistriktene.

Spørsmålet om Sunnmøre politidistrikt og Sogn og Fjordane politidistrikt er forelagt Politidirektoratet og politimesterne.

Etter politimesterens syn har Sunnmøre politidistrikt en organisering og tjenesteordninger som er effektive og godt tilpasset distriktets totale ressurser. Selv om distriktet har en god polititjeneste som iva-

retar tryggheten til befolkningen, må politimesteren til enhver tid foreta strenge prioriteringer.

Når det gjelder helgen 26.- 28. september 2008 rapporterer distriktet at de opprettholdt normalt beredskapsnivå bortsett fra natt til lørdag og søndag. På grunn av sykdom ble det disse nettene bemannet to patruljer mot normalt tre i region Ålesund med nabokommuner. Det ble fra politiets side respondert på ordinær måte på alle hendelser.

Hva gjelder situasjonen i Sogn og Fjordane politidistrikt opplyser kst. politimester at en ansatt som var satt opp på helgevakt 20. – 21. september 2008 i "Stor-Sunnfjord" ble syk. I den anledning valgte dis-

triktet i perioder å bemanne en patrulje med en politibetjent, samtidig som andre tjenestemenn ble beordret til reservetjeneste. Ut fra en helhetsvurdering ivaretok denne løsningen beredskapen i distriktet på en best mulig måte.

Justisdepartementet arbeider for å skaffe politiet ressurser og rammevilkår som setter etaten i stand til å ivareta publikums behov for service og beredskap. Ikke bare har denne regjeringen videreført den økning som Bondevik II-regjeringen la opp til før valget i 2005, men vi har i tillegg økt politiets budsjetter med om lag 800 mill. kr i perioden 2006 – 2009. I tillegg kommer kompensasjon for lønns- og prisvekst.

SPØRSMÅL NR. 1601

Innlevert 30. september 2008 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 2. oktober 2008 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Blir ofrene godt nok ivaretatt i forhold til hensikten med kode 6 (strengt fortrolig adresse)?»

BEGRUNNELSE:

Enkelte mennesker blir utsatt for så alvorlige trusler at voldsalarm og idømt besøksforbud ikke er tilstrekkelig for å ivareta sikkerheten. I noen tilfeller kan det være nødvendig at den trusselutsatte får sperret adresse i folkeregisteret; kode 6. Kode 6 innebærer at offentlige etater, som har tilgang til folkeregisteropplysninger, ikke vil kunne se bostedsadresse eller bokommune.

For å få beskyttelse under kode 6 må den truede personen søke til folkeregisteret om å bli sperret. I 2004 ble det opprettet en egen enhet for personvern og informasjonssikkerhet i Rikstrygdeverket. Hensikten var å koordinere tilbudet til trusselutsatte slik at den truede skulle slippe å forholde seg til flere offentlige instanser i søknadsrunden.

Undertegnede har fått uromeldinger om at de som ønsker å bli beskyttet gjennom kode 6 selv må søke og presentere sin sak for flere offentlige instanser.

Svar:

I likhet med representanten Dørum er jeg gjennom en rapport utarbeidet på oppdrag av Justisdepartementet i 2007, "Skjerming av trusselutsattes personopplysninger", gjort kjent med at det forekommer

"lekkasjer". Det vil si at opplysninger, som i utgangspunktet ikke skulle være tilgjengelige for andre enn en svært begrenset krets (kode 6), allikevel er gitt ut, både til offentlige og private aktører gjennom folke-registerbasen. Omfanget av dette er ikke kjent, men uansett er dette et alvorlig problem som svekker adressesperre som beskyttelsestiltak.

Når det gjelder situasjonen for den trusselutsatte med hensyn til at vedkommende selv må søke å presentere sin sak for offentlige myndigheter, er dette helt klart uheldig og bidrar ikke til å skape nødvendig trygghet i en vanskelig situasjon. Rapporten "Å leve på sperret adresse" som ble utarbeidet på oppdrag fra Justisdepartementet i 2007, viste at dette dessverre er virkeligheten for flere av de personene som er innvilget sperret adresse.

Begge de ovennevnte forhold og rapporter følges nå opp gjennom tiltak i handlingsplanen mot vold i nære relasjoner "Vendepunkt". En sentral del av denne oppfølgingen er knyttet opp mot å overføre beslutningsmyndigheten for vedtak om adressesperre fra Sentralkontoret for folkeregistrering til politiet. Det er verken hensiktsmessig eller ønskelig at dagens ordning videreføres, der det er Sentralkontoret for folkeregistrering som foretar vurderinger av trusselbildet rettet mot en person og innvilger eller avslår søknaden om adressesperre. Beslutningsmyndigheten bør tilligge politiet både fordi spørsmålet om adressesperring må vurderes i sammenheng med andre mulige beskyttelsestiltak som besøksforbud, voldsalarm og lignende, og fordi det er mest hensikt-

messig at én myndighet gjør en samlet vurdering av hvilke tiltak som bør iverksettes. Politidirektoratet legger nå, i samarbeid med Skattedirektoratet, til rette for at en slik overføring av beslutningsmyndighet kan finne sted.

Slik jeg ser det, vil overføringen av beslutningsmyndighet til politiet, kunne bidra til at rutiner for informasjon og oppfølging fra politiets side, som gjelder for eksempel for tildeling av voldsalarm, også vil kunne gjøres gjeldende ved bruk av adresseperre. Bedre ivaretagelse og oppfølging fra politiets side, også når det gjelder råd om egentiltak, vil langt på vei kunne bidra til å avhjelpe den vanskelige situasjonen den trusselutsatte befinner seg i.

Parallelt med dette har jeg bedt Politidirektoratet som et ledd i gjennomføringen av tiltak 11 i oven-

nevnte handlingsplan mot vold i nære relasjoner, om å gjennomgå arbeidsgrupperapporten ”Skjerming av trusselutsattes personopplysninger”, og gi en nærmere anbefaling til departementet om det er ytterligere tiltak som bør vurderes for implementering og hvordan dette kan gjøres.

I arbeidet for å øke tryggheten for ofre for vold og trusler ytterligere, særlig i saker om vold i nære relasjoner, er det etter min vurdering behov for forsterkede virkemidler. Disse virkemidlene bør i større grad rettes inn mot å innskrenke trusselutøverens, og ikke den truedes bevegelsesfrihet. Typisk vil dette dreie seg om besøksforbud og bruk av elektronisk merking (omvendt voldsalarm). Dette er tiltak departementet nå jobber aktivt med.

SPØRSMÅL NR. 1602

Innlevert 30. september 2008 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 6. oktober 2008 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Jeg er imponert over den handlekraften og ansvarligheten som næringen har vist for å treffe raske og virksomme tiltak i kampen mot den alvorlige fotråtesykdommen på sau. Nå er det viktig at myndighetene følger opp. Staten må bistå næringen for å dekke utgiftene til undersøkelser. Norsk og Geit regner med utlegg på seks mill. kroner som den håper kan bli dekket over jordbruksavtalen.

Kan statsråden bekrefte at Regjeringen vil dekke disse utgiftene?»

BEGRUNNELSE:

I vår ble sauesykdommen fotråte for første gang på 60 år påvist i en besetning i Norge. Så langt er den tapsbringende klauvsykdommen bekreftet i cirka 30 besetninger - de fleste i Time og på Rennesøy. Samtlige sauer og lam i Rogaland og Agder-fylkene, pluss avlsbesetninger i Telemark og Buskerud skal sjekkes. Kontrollen omfatter dermed hver fjerde sau her i landet, rundt 230 000 dyr. Mattilsynet har begrenset med personell og penger til denne typen smittetiltak. Derfor tar næringen grep selv. Norsk og Geit (NSG) regner med utlegg på seks mill. kroner som den håper kan bli dekket over jordbruksavtalen. NSG har bl.a. kjøpt inn 70 maskiner som skal snu sauene på en enkel og god måte både for mennesker og dyr. I tillegg

kommer dugnadsinnsats verdt fem mill. kroner. Veterinær Synnøve Vatn i Animalia har sammen med Lisbeth Hektoen hatt det faglige ansvaret for opplæringen av bøndene. Hun mener dette er en god løsning, gitt at Mattilsynet ikke har ressurser til å bistå.

Svar:

Fotråte er en sykdom hos sau som vi ikke har sett i Norge siden 1948. Vi vet enda ikke sikkert hvorfor sykdommen plutselig bryter ut igjen, hvor den kommer fra eller hvor utbredt den er. Våre institusjoner arbeider på spreng for å finne ut av dette, i tett samarbeid med næringen.

Fotråte er en dyresykdom som ikke er farlig for mennesker og som heller ikke forringer kjøttets kvalitet. Det er likevel helt klart at sykdommen kan påføre dyr store lidelser og innebære et økonomisk tap for produsentene som rammes av dette. Mattilsynets strategi har vært å iverksette tiltak på kort sikt for å hindre utbredelsen, samtidig som kartleggingen som pågår vil gi grunnlag for en mer langsiktig strategi.

Jeg er blitt holdt løpende orientert om utviklingen av denne sykdommen. Det første møtet om saken fant sted 4. juli i år, på initiativ fra politisk ledelse ved statssekretæren. På dette møtet var Mattilsynet, Veterinærinstituttet og en bredt representert næring til stede for å orientere om situasjonen og diskutere mulige

tiltak på kort og på lang sikt. Norsk sau og geit var også representert på dette møtet.

Det har vært holdt flere møter mellom Mattilsynet, Veterinærinstituttet og næringen og samarbeidet har så langt jeg har kunnet registrere svært godt og effektivt. Jeg har i forrige uke også gitt klarsignal til at det skal arrangeres et nytt møte mellom Mattilsynet, Veterinærinstituttet og næringen, hvor jeg selv vil delta.

Når det gjelder spørsmålet om Regjeringen vil dekke Norsk sau og geits utgifter til tiltak mot fotråte, er det umulig for meg å besvare dette på det nåværen-

de tidspunkt. Landbruks- og matdepartementet mottok samme dag som spørsmålet fra representanten Høybråten ble stilt, en søknad fra Norsk sau og geit om økonomisk bistand til prosjektet "Friskere føtter". Denne søknaden er nå til behandling i departementet og jeg finner det ikke riktig å foregripe behandlingen av denne.

Jeg kan imidlertid forsikre representanten Høybråten om at både Mattilsynet og departementet tar husdyrnæringens problemer i forhold til denne sykdommen svært alvorlig.

SPØRSMÅL NR. 1603

Innlevert 30. september 2008 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 8. oktober 2008 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I etatens forslag til Nasjonal Transportplan for 2010-2019 er dobbeltsporet jernbane mellom Oslo-Ski ikke prioritert innenfor planrammen. Denne strekningen er en av de største flaskehalsene i kollektivsystemet på Østlandet, og en hovedinnsatsåre for kollektivreisende fra Oslo-Sør samt store deler av Akershus og Østfold.

Ser statsråden behovet for å realisere dette dobbeltsporet, og vil statsråden sørge for planleggingsmidler i første halvdel av planperioden samt bygging av dobbeltspor innen 2019?»

BEGRUNNELSE:

Dersom Jernbaneverkets forslag blir stående, vil det lenge etterlengtede dobbeltsporet mellom Oslo og Ski ikke bli realisert.

For pendlertrafikken gjennom det sentrale Østlandsområdet er det helt nødvendig å få bort flaskehalsene. Dobbeltspor mellom Oslo og Ski er i den sammenheng svært viktig, i tillegg til at det vil gi en rekke positive ringvirkninger i hele østlandsområdet.

Dersom InterCity-triangelet skal realiseres innen 2020 må det satses nå. Dobbeltspor mellom Oslo og

Ski er en naturlig fortsettelse etter at dobbeltsporet Lysaker – Sandvika er ferdig. Både av hensyn til klimaet og de konkrete transportutfordringene folk opplever i hverdagen, må det satses betydelig på jernbane. Det gjelder både planleggingsmidler, vedlikehold og investeringer. Får vi ikke på plass dobbeltsporet innen rimelig tid, betyr det at pendlere må belage seg på kø og overfylte tog i svært mange år fremover. Det haster å komme i gang med prosjektet.

Svar:

Dobbeltsporprosjektet Oslo-Ski er et viktig jernbaneprosjekt. I statsbudsjettet for 2009 er det derfor satt av 50 millioner kroner til planlegging av prosjektet. Dette er i tråd med det behovet Jernbaneverket har innmeldt for at planlegging skal skje med full fremdrift. Jeg viser for øvrig til nærmere omtale av saken i Samferdselsdepartementets budsjettproposisjon for 2009.

Regjeringen vil komme nærmere tilbake til prosjektet i stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan for perioden 2010-2019. Meldingen planlegges lagt fram for Stortinget i januar 2009.

SPØRSMÅL NR. 1604**Innlevert 30. september 2008 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 8. oktober 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere en lovendring slik at det blir et forbud mot å be om bilde i jobbsøknader?»

BEGRUNNELSE:

Mange arbeidsgivere ber i dag om bilde sammen med jobbsøknad. Dagens arbeidsliv stiller stadig flere krav til at arbeidstager skal være "strømlinjeforment" og kunne yte maksimalt til enhver tid. Norge har en svært høy andel mennesker på trygd som sliter med å komme inn på arbeidsmarkedet. Det er derfor viktig at arbeidssøkere blir vurdert ut fra reelle erfaringer, kvalifikasjoner og kompetanse. I de aller fleste bransjer burde bilde være unødvendig og eventuelle krav til utseende heller vurderes på intervju som en del av andre kvalifikasjoner. I vårt samfunn er det en tendens til at utseende tillegges stor vekt, denne tilnærmingen til mennesker kan ha den samme diskriminerende effekt som diskriminering på annet grunnlag.

Svar:

Arbeidskraften er samfunnets viktigste ressurs. Jeg er opptatt av å skape et arbeidsliv med plass til alle. Et inkluderende arbeidsliv er bra for det enkelte individ, dets familie, den enkelte virksomhet og samfunnet som helhet. Fordi jeg ønsker at flest mulig skal kunne delta i arbeidslivet, er jeg også opptatt av å av-

dekke mekanismer som gjør at folk stenges ute. Diskriminering i arbeidslivet kan utgjøre en barriere for deltakelse på arbeidsmarkedet, og må bekjempes. Regjeringen har derfor arbeidet aktivt mot diskriminering på ulike grunnlag og iverksatt flere viktige tiltak de siste årene.

Jeg støtter uforbeholdent stortingsrepresentant Skjelstads ønske om at alle arbeidssøkere blir vurdert ut fra reelle erfaringer, kvalifikasjoner og kompetanse.

Jeg vil også understreke at jeg har tiltro til norske arbeidsgivere. De aller fleste arbeidsgivere vil ved utlysning av ledige stillinger lete etter den søkeren som har best kompetanse og som oppfyller andre krav av betydning for stillingen. En arbeidsgiver som "siler" ut søkere på grunnlag av et bilde vedlagt søknaden, vil risikere å gå glipp av den beste kandidaten. Jeg tviler på at dette er i arbeidsgivers interesse. Videre må en arbeidsgiver som stiller krav om bilde i søknaden være oppmerksom på at man på denne måten risikerer å miste aktuelle søkere. Mange arbeidssøkere vil reagere på et så usaklig krav.

Det er viktig at vi har et regelverk som gir god balanse mellom arbeidslivets ulike behov. Selv om jeg på det nåværende tidspunkt ikke ser behov for et forbud mot å be om bilde i jobbsøknader, tar jeg temaet alvorlig, og ønsker ikke at arbeidslivet skal utvikles i en uheldig retning som denne. Jeg vil derfor være oppmerksom på problemstillingen fremover.

SPØRSMÅL NR. 1605**Innlevert 30. september 2008 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 6. oktober 2008 av helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at pasienter som har behov for rusbehandling, fortsatt kan få et tilbud gjennom Bue-stiftelsens institusjon Langørjan Gård og ved andre private rusinstitusjoner?»

BEGRUNNELSE:

Ventetiden for rusbehandling i Helse Sør-Øst har økt betydelig det siste året, og er ifølge Norsk pasi-

entregister nær fem måneder for langtidsbehandling. På landsbasis står nær 4000 rusavhengige i kø for å få tilbud om behandling. Til tross for dette har Helse Sør-Øst sagt opp til sammen 69 behandlingsplasser i private rusinstitusjoner, uten at tilsvarende kapasitet er bygget opp i andre tilbud. Bue-stiftelsens tilbud i Rissa kommune er blant de institusjoner som ikke lenger får tilby sårt tiltrengt behandling for rusavhengige. Videre viser tall fra Samdata at helseforetakene ikke har fulgt opp styringskravet om å sikre større

vekst i rusbehandling enn i somatisk behandling. Statsråden uttalte til Dagsavisen at rusavhengige er den mest forsømte pasientgruppa i Norge, noe under- tegnede kan stille seg bak. Det er avgjørende at statsråden sikrer at ledig kapasitet i private rusinstitusjoner utnyttes, slik at pasientene kan få raskere behandling og et større mangfold av behandlingstilbud.

Svar:

Jeg er glad for at representanten Dahl og jeg deler bekymringene over at rusmiddelavhengige er den mest forsømte pasientgruppen i Norge i dag. Rusfeltet er derfor et område jeg vil prioritere høyt i tiden som kommer.

Jeg er orientert av Helse Sør-Øst RHF om de forhold som representanten Dahl tar opp i sitt spørsmål og i begrunnelsen for dette. Som kjent har Helse Sør-Øst RHF for noe tid tilbake gjennomført en anskaffelsesprosess – konkurranse med forhandlinger – innen tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige. Departementet er fra Helse Sør-Øst RHF orientert om at denne prosessen ble gjennomført i tråd med gjeldende regelverk for offentlig anskaffelse. En slik prosess stiller blant annet krav til forutgående kunngjøring, slik at alle som ønsker å delta, vil få muligheten til dette. Alternativet til en slik prosess som er omtalt ovenfor, ville være å gjennomføre en anskaffelsesprosess – konkurranse uten forutgående kunngjøring. En slik prosess forutsetter også at den som anskaffer må foreta utvelgelser, og vil ikke sikre at alle institusjoner som ønsker en slik avtale vil kunne få tilbud om dette.

Helse Sør-Øst RHF har videre orientert meg om Buer-stiftelsens institusjon Langørjan Gård, som i mange år har hatt avtale med fylkeskommuner og etter rusreformen avtale med tidligere Helse Øst RHF og nå til sist med Helse Sør-Øst RHF, om å tilby døgnplasser innen tverrfaglig spesialisert behandling for rusmiddelavhengige. I den anskaffelsesprosessen som er nevnt ovenfor, var det 5 institusjoner, deriblant Buer-stiftelsen Langørjan Gård som ikke fikk forlenget sine avtaler. Alle tilbydere ble vurdert etter samme kriterier. Jeg ber om forståelse for at jeg ikke kan gripe inn i en slik anskaffelsesprosess som er omtalt ovenfor, og som er avsluttet for en tid tilbake.

Helse Sør-Øst RHF har videre orientert meg om at de i anskaffelsesprosessen la vekt på å styrke kvaliteten og den medisinskfaglige kompetansen ved de private institusjonene.

I tillegg har de redusert noe på den gjennomsnittlige behandlingstiden ved noen av de institusjonene som tilbyr langtidsbehandling. Ved dette ønsket man å frigjøre noe kapasitet, slik at det samlet sett vil bli flere som kan tilbys behandling.

Helse Sør-Øst RHF har i styresak 4. september i år vedtatt å øke rammen for kjøp av behandlingsplas-

ser innen tverrfaglig spesialisert behandling med 15 mill. kroner for inneværende år. Dette vil medføre en styrking av døgnkapasiteten ved private rusinstitusjoner i denne helseregionen.

Som det fremgår av årsrapporten for Norsk Pasientregister (NPR) for 2007 ventet om lag 4000 rusmiddelavhengige på behandling ved siste årsskiftet. Dette betyr at alle disse er blitt vurdert å ha rett til eller behov for tverrfaglig spesialisert behandling i spesialisthelsetjenesten. Alle har samtidig også fått fastsatt en frist for når behandling senest skal iverksettes. Jeg vil understreke dette, fordi man lett kan få inntrykk av at 4000 står i kø uten å vite om, eller når de kan få behandling. Fristen for behandlingsoppstart avhenger blant annet av hvor alvorlig pasientenes helsetilstand vurderes å være. Jo mer alvorlig tilstanden er, jo kortere er fristen. Dette fremgår også av NPR sin rapport som jeg refererte til ovenfor.

Ventetidsregistreringen fra NPR for 1. tertial 2008 viser at den gjennomsnittlige ventetiden for rusmiddelavhengige – hele landet under ett - var 75 dager eller 8 dager mer enn tilsvarende periode i 2007. For Helse Sør-Øst sin del var tilsvarende ventetid for 1. tertial 2008 på 65 dager, dvs. 10 dager under landsgjennomsnittet, og kortest av de fire helseregionene. Ventetiden var 12 dager lengre enn tilsvarende periode i 2007.

Jeg er enig med representanten Dahl i at ventetidene på tverrfaglig spesialisert behandling må bli kortere. Dette er også noe som er understreket i årets oppdragsdokument til de regionale helseforetakene for 2008. Dessverre viser tallene fra NPR at så ikke har skjedd for 1. tertial 2008. Denne saken vil jeg følge nøye, og den har høy prioritet.

Regjeringen fremmet i budsjettforslaget for 2008 en opptrappingsplan for rusfeltet. Ett av hovedmålene for denne planen er å styrke kvaliteten og kapasiteten innen tverrfaglig spesialisert behandling. Som en følge av dette er det et klart mål at ventetidene skal betydelig ned.

Som representanten Dahl sikkert er kjent med, ble det innført en ventetidsgaranti for barn og unge under 23 år med psykiske lidelser eller rusmiddelavhengighet fra 1. september i år. Denne ventetidsgarantien vil medføre at unge rusmiddelavhengige under 23 år sikres vurdering av sitt hjelpebehov innen 10 virkedager og behandling innen 65 virkedager, dersom de vurderes å ha rett til nødvendig helsehjelp.

Manglende kontakt og samhandling i spesialisthelsetjenesten og mellom spesialisthelsetjenesten og kommunene er et viktig hinder for å gjøre helsetjenestene enda bedre. Dette gjelder ikke minst på rusfeltet. Regjeringen vil derfor starte arbeidet med en samhandlingsreform i helsesektoren for å kunne gi pasientene et bedre og mer helhetlig helsetilbud, der også tjenestene på rusfeltet vil stå sentralt.

SPØRSMÅL NR. 1606**Innlevert 30. september 2008 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 8. oktober 2008 av arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«NAV-kontorer skal være universelt utformet. I Stange ble det påpekt flere mangler, bl.a. for smale dører til samtalerom, manglende kontrastmarkering for svaksynte ved kølappsystemet og andre forhold. Eiendomssjefen i kommunen hevder de har fulgt standard, statlig utstyr designet etter NAV-konkurranse og at kontoret er i tråd med forskrifter for slike kontorer.

Kan statsråden avkrefte at NAVs regelverk for universell utforming tillater utilgjengelige løsninger, og trengs det endringer for å sikre full tilgjengelighet?»

BEGRUNNELSE:

I Hamar Arbeiderblad 30. september 2008 vises det til at kommunen ikke vil gi ferdigattest til NAV-kontoret på grunn av manglende universell utforming.

Rådet for mennesker med nedsatt funksjonsevne har påpekt mangler som gjør at deler av lokalet som skal brukes av allmennheten ikke er tilgjengelig for folk i rullestol, og at manglende markeringer gjør funksjoner som kølappsystemet vanskelig for svaksynte.

De er pålagt å rette dette opp, ikke av NAV, men av byggesaksavdelingen i kommunen.

Eiendomsavdelingen mener bygget er i tråd med NAVs krav og uttaler til HA at: "NAV kontoret er godkjent for funksjonshemmede og i tråd med NAVs forskrifter for slike kontorer over hele landet" sitat slutt.

Jeg har forutsatt at NAVs regler ivaretok standarder for universell utforming som ville hindre at slike feil oppstod.

Dette krever en avklaring på om NAVs regelverk virkelig tillater at samtalerom ikke skal ha dørbredde som gjør at også de i rullestol skal kunne ha samtale i skjermrom, at terminaler skal være skjermet for innsyn og at kontoret skal ha standarder som sikrer svaksynte, blinde og hørselshemmede mulighet til selv å orientere seg og finne fram til funksjonene i kontoret.

Svar:

Et av målene med NAV-reformen er at det skal bli enklere for brukerne. Dette innebærer bl.a. god tilgjengelighet, herunder universell utforming av NAV-kontorene. Arbeids- og velferdsdirektoratet laget i 2007 en veileder for hvordan publikumsmotta-

kene i NAV-kontorene burde utformes: "Konsept for fysisk utforming for publikumsmottak." Veilederen ble til etter en prosess hvor bl.a. flere brukerorganisasjoner og KS ble hørt.

Veilederen bygger på kravene til universell utforming slik disse er utformet i arbeids- og velferdsforvaltningslovens § 13. Her framgår det at kontoret så langt det er mulig og rimelig skal utformes ut fra prinsippet om universell utforming. I departementets tildelingsbrev til Arbeids- og velferdsdirektoratet er også kravet til universell utforming vektlagt. I direktoratets veileder går det fram at tilgjengelighet for funksjonshemmede skal ivaretas. Veilederen presiserer at lokalene skal ha enkel og logisk skilting og at det skal være lett å orientere seg. Når det gjelder køordner anbefaler veilederen at det ikke brukes nummervisning av hensyn til blinde og svaksynte. I tilfeller der det er behov for et system med kølapp, anbefales det at vertene trekker lapp og overleverer til bruker. Blinde/svaksynte får samtidig informasjon om nummeret på sin lapp. Når brukere skal inviteres inn til samtale, går saksbehandler ut i ventearealet og henter brukeren.

Veilederen sier ikke noe om skjerming av innsyn til terminaler i publikumsmottaket. De praktiske erfaringene tilsier imidlertid at det er viktig å legge til grunn at publikumsterminalene er oversiktlige. Dette vil bidra til å hindre at publikumsterminalene brukes til andre formål enn det de er tiltenkt.

NAV Stange ble etablert 1. september 2008 og har offisiell åpning 30. oktober. I etableringsprosessen har en benyttet de dokumenter og anbefalte standarder som skal ligge til grunn for etablering av NAV kontorer, herunder direktoratets veileder. I planprosessen for etablering av bygget i Stange ble det etablert et eget planutvalg, hvor Rådet for mennesker med nedsatt funksjonsevne var representert.

Det foreligger befæringsrapport og brukstillatelse for bygget datert 29. august 2008. Rapporten bygger på befaring hvor det deltok representanter fra Rådet for mennesker med nedsatt funksjonsevne, eiendomsavdelingen og bygningsavdelingen i Stange kommune.

Befæringsrapporten har bl.a. enkelte merknader knyttet til universell utforming. Det går bl.a. fram at deler av lokalet som skal brukes av allmennheten ikke er tilgjengelig for personer i rullestol, og at kølappsystemet er vanskelig tilgjengelig for svaksynte.

Jeg har fått opplyst at det vil bli foretatt utbedringer slik at lokalene vil ivareta kravene til universell utforming.

Spørsmål nr. 1607**Innlevert 30. september 2008 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 8. oktober 2008 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Sverige har en stor villsvinstamme som forflytter seg nordover og som formerer seg mye. Det er observert villsvin i Norge som har kommet over grensen fra Sverige.

Hvilken oppfatning av denne problemstillingen har statsråden, og anses det i tilfelle som en positiv ressurs som kan utnyttes eller som et onde?»

Svar:

I Sør-Norge blir villsvin stadig observert i grensetraktene mot Sverige, til dels langt inne i Norge, blant annet som følge av økningen i den svenske bestanden. Det er imidlertid usikkert i hvilken utstrekning det allerede er etablert faste bestander i Norge. Villsvinoppdrett foregår i dag både i Norge, Sverige og Finland, og omfanget av dette har økt de senere år. Om man går noen tusen år tilbake i tid var villsvin også naturlig forekommende i Norge.

I forbindelse med utarbeidingen av den norske svartelista for fremmede arter i 2007, har Artsdata-

banken vurdert villsvin og plassert arten i kategorien ukjent risiko for stedegent biologisk mangfold. Dette skyldes at arten potensielt kan ha negativ påvirkning på leveområder, andre arter og det genetisk mangfoldet, samtidig som det er fare for spredning av sykdommer og parasitter og negativ påvirkning på landbruksproduksjon. Arten er oppført på Verdens naturvernunion (IUCN) sin liste over de hundre verste invaderende artene i verden. Med bakgrunn i at villsvin er klassifisert som en fremmed art, og faren for negativ påvirkning på biologisk mangfold og landbruksproduksjon har Direktoratet for naturforvaltning for perioden 1. april 2007 til 31. mars 2012 fastsatt helårs jakttid for arten i hele landet.

For å bevare det biologiske mangfoldet i Norge er det etter min mening riktig å legge føre-var-prinsippet til grunn i slike spørsmål. Faren for negativ påvirkning er i dette tilfellet så stor, at frittlevende villsvin i norsk natur bør begrenses til et absolutt minimum.